

áFővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
16.Bf.212/2017/71.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év november hó 23., december hó 5., 2018. év január hó 31. és február hó 16. napján tartott nyilvános és folytatólagos tárgyalás alapján meghozta és 2018. év február hó 22. napján kihirdette az alábbi

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év május hó 4. napján kelt 31.B.1146/2015/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűnös személyi szabadság megsértése büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés] és magánlaksértés vétségében [Btk. 221. § (1) bekezdés] is.

A vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) és (8) bekezdése I. fordulat szerint minősíti, a terhére megállapított további cselekményt okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont] és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] is minősíti.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 9 (kilenc) évre, a közügyektől eltiltást 9 (kilenc) évre, az orvosi foglalkozástól eltiltást végleges hatályúra súlyosítja.

A bűneljegyzék 25. tétele alatt szereplő fecskendő és tű lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

A 44. tétel alatti kulcsosomót a vádlott részére rendeli kiadni.

A 4., 41., 51. és 52. tétel alatti bűnjeleket az iratoknál rendeli kezelni.

A vádlott köteles az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a sértett magánfél részére 250.000 (kétszázötvenezer) forintot kártérítés címén, míg külön felhívásra 15.000 (tizenötezer) forint eljárási illetéket az államnak megfizetni.

A vádlott köteles az elsőfokú eljárásban a magánfél jogi képviselőjével összefüggésben felmerült további 192.024 (százkilencvenkétezer-huszonnégy) forint bűnügyi költséget a sértett részére megfizetni.

A vádlott magyar állampolgár, személyazonosító okmányának száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2017. március 28. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 617.127,- (hatszáztizethétezer-egyszázhuszonhét) forint bűnügyi költségből a vádlott 351.951,- (háromszázötvenegyezer-kilencszázötvenegy) forintot köteles az államnak, a magánfél jogi képviselőjével összefüggésben 265.176,- (kettőszázhatvanötezer-egyszázhetvenhat) forintot pedig a sértett részére megfizetni.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2016. május 4. napján kihirdetett 31.B.1146/2015/31. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont II. fordulat és d) pont] valamint kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont] miatt halmazati büntetésül 4 év, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra, továbbá 5 évre az orvosi foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről. A lefoglalt bűnjelek közül a 25. tétel alatti fecskendőt és tűt elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntette és a bűnjeljegyzék 1-3. és 6. tétel alattiakat a sértettnek, a 8-24., 26-43. és 45-50. tétel alattiakat a vádlottak rendelte kiadni, míg a 4., 5., 7., 51. és 52. tétel alattiak megsemmisítését rendelte el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védő felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.480/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helytálló indokainál fogva fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem követett el perrendi szabálysértést. A bizonyítékok körültekintő értékelése alapján megállapított tényállás - a védői állásponttal szemben - megalapozatlansági hibától, hiányosságtól mentes és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, a vádlotti védekezés elvetésének érveit logikusan és kellő részletességgel fejtette ki. A felmentést célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadja, amely az ítélet megalapozottsága miatt, a felülmérlegelési tilalom folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen

következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét törvényesen minősítette, helyes jogi indokolást adott arra nézve, hogy a vádlottnak a testi épség elleni cselekményét miért értékelte a vádtól eltérően.

Tévedett azonban a büntetés kiszabásakor, mert a szabadságvesztés mértékének meghatározásakor nem tulajdonított kellő jelentőséget a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek, a cselekmény indítékának, valamint a sértett maradandó fogyatékosága tényének és jellegének. A gyógyítani hivatott, orvos foglakozású vádlott úgy használta fel a szakmai ismereteit a cselekmény elkövetésére, hogy annak indítéka nemcsak a büntetőjog szabályai, hanem a közfelfogás szerint is aljasnak minősíthető és a sértett hátralévő életében az életminőségében, a nőiességében visszafordíthatatlan károsodást idézzen elő. A büntetés céljának eléréséhez a középértéket lényegesen meghaladó, a halmazati büntetés felső határához közelítő tartamú börtönbüntetés alkalmazása indokolt. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. § (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen eljárva a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdés alapján változtassa meg, a szabadságvesztés büntetés tartamát súlyosítsa, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2017. március 10. napján kihirdetett 5.Bf.211/2016/34. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. A vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata szerint minősítette, bűnösségét magánlaksértés vétségében [Btk. 221. § (1) bekezdés] is megállapította, illetve vagyon elleni erőszakos bűncselekményét okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont] és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] is minősítette. Szabadságvesztés büntetésének és a közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát egyaránt 9 évre, az orvosi foglalkozástól eltiltást végleges hatályúra súlyosította. A bűnjeljegyzék 25. tétele alatt szereplő fecskendő és tű lefoglalását megszüntette és megsemmisítését rendelte el, a 44. tétel alatti kulcscsomó lefoglalását megszüntette és a vádlott részére kiadni rendelte, a 4., 51. és 52. tétel alatti bűnjeleket az iratoknál rendelte kezelni. Kötelezte a vádlottat az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a sértett magánfél részére kártérítés címén 250.000.-forint, a magánfél jogi képviselőjével összefüggésben felmerült további 192.024.- forint, míg az államnak külön felhívásra 15.000.- forint eljárási illeték megfizetésére. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, büntetésének súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője a bizonyítási indítvány elutasítása és téves tényállás megállapítása miatt, felmentésért jelentettek be másodfellebbezést.

A harmadfokon eljáró Kúria a másodfellebbezéseket elbírálva, a 2017. június 13. napján kihirdetett Bhar.III.574/2017/18. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.211/2016/34. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Ítéltáblát új másodfokú eljárásra utasította.

A védő által a megismételt másodfokú eljárásban előterjesztett írásbeli beadványok lényege az alábbiak szerint foglalható össze:

Bizonyítási indítványt terjesztett elő

- égés sebészeti kompetenciával rendelkező új igazságügyi orvosszakértő kirendelésére a maradandó fogyatékoság és az életveszélyes állapot kialakulása tekintetében, mivel az 1. számú szakértő e területen kellő szakismerettel nem rendelkezik, 1. számú orvos a sértett ellátását végző osztály vezetője volt, az 1. számú szakértő és a 2. számú szakértő a Honvéd Kórház állományába tartozik, amely kórház a sértett kezelését végezte, illetve indokolt a sértett személyes vizsgálatát is elvégezni
- a 3. számú szakértőként történő bevonására
- új szülész-nőgyógyászati szakvélemény beszerzésére, mivel a sértettet egy alkalommal, 2014. január 22. napján vizsgálta meg ilyen szakorvos
- a Robotzsaru üzemeltetőjének megkeresésére, hogy az ismeretlen személy által megküldött képernyőmentés valós-e, a rendszer adatai módosíthatók-e
- az 1. és 2. számú tanúk ismételt tanúkenti kihallgatására, mivel ők a vádbeli napon 7 és 9 óra között találkoztak a vádlottal a kórház területén.

Kiemelte, hogy számos módon sor kerülhetett a sértett megtámadására, semmi nem zárja ki, hogy például

- kutyasétáltatás során megismert alkalmi ismerőse figyelte ki és támadta meg, akinek lehetett szexuális indítéka is, melynek leplezésére a sértett nemi szervének környékére kémiai folyadékot önthetett az elkövető
- a sértett meglévő vagy éppen elhárított szexuális vagy azt nélkülöző kapcsolata kívánt rajta bosszút állni
- a korábban becsatolt levél tartalma szerint a sértett kísérőjeként megjelenő személy a vádbeli esetet megelőzően megbízott egy személyt, hogy a sértettnek okozzon sérülést maró szerrel, hogy így próbálja meghódítani a sértettet és a vetélytársát tönkretenni
- a sértett volt férje is szóba kerülhet elkövetőként, hiszen volt indítéka, a kutya ismerte, a család időbeosztását tudta és kulccsal is rendelkezett
- bárki ismeretlen személy lehetett az elkövető, aki rablási vagy szexuális céllal számára közömbös sértettet választott
- mivel a sértett szerint támadója külföldi akcentussal beszélt, e körben a védő hivatkozott egy Szlovákiában elítélt személyre, aki ketaminnal megtámadott nőket, akiket megerősszakolt, majd értékeiket elvette. Így lehetséges elkövetőként ez a személy is szóba jöhet, de ezt nem vizsgálták az eljárás során.

A sértett sérülései elszenvédésére példaként hivatkozott arra, hogy az ismeretlen elkövető a szexuális irányú támadás bizonyítékainak elfedésére maró hatású szert használt; a sértett a beadott fájdalomcsillapító és altatószer hatása alatt, nem szándékosan, önmagának okozta úgy, hogy kamillával leforrázta magát.

Az ügyben korábban eljáró másodfokú bíróság a 2. számú szakértő véleménye alapján foglalt állást akként, hogy a sértett sérüléseit lúgmarás okozhatta, de a szakértő kompetenciájába nem tartozó kérdésben nyilvánított szakvéleményt, mely szakmailag téves és megalapozatlan. A védő csatolta szerkesztő által szerkesztett Sebészet című

tankönyv ide vonatkozó részeit, mely alapján megállapítható, hogy a sérülés kiváltó oka valószínűsíthetően nem lúg volt, mivel a sérülések jellege és színe a tankönyv szerint nem erre utal, a forrázásos sérülés kialakulása sokkal valószínűbb, de a védelem álláspontja szerint nincs igazolva, hogy a sértett sérüléseit milyen módon szenvedte el: forró folyadék, sav-, lúg- vagy hidrogén-peroxid által. Ezen túl a tankönyvben foglaltak alapján megállapítható, hogy a sértett, a kiterjedés alapján, kis égést szenvedett el, ezáltal cáfolható, hogy életveszélyben lett volna. A tankönyvben foglaltakat figyelembe véve a sértett kezelése a szakma szabályaival ellentétes és elkésett volt, így a beteget jelentős toxikus károsodásnak tették ki, a betegség súlyosbodása, a szövődmények kialakulása a haladéktalanul indokolt sebészi beavatkozás elmaradásának következménye. A maradandó fogyatékoság - amit egyébként az elmaradt személyes vizsgálata miatt nem is igazolt - kialakulásában tehát döntő szerepe a helytelenül megválasztott orvosi kezelésnek lehetett. Az életveszély kérdésében indítványozta a 3. számú szakértő szakvéleményét értékelni, mely alapján megállapítható, hogy a sértett nem volt életveszélyes állapotban.

A vádlottnak semmilyen indítéka nem volt sérülést okozni a sértettnek, kapcsolatuk legkésőbb január 25-én véglegesen megszakadt, a sértett is elismerte, hogy ezután a vádlott vele kapcsolatot nem kezdeményezett és nem kereste. Ellenben inkább a sértett volt az, aki a kapcsolat megszakadását nem tudta feldolgozni, ugyanis a 2013. január végi búcsúlevél megírását követően olyan eseményekről számolt be zaklatásként, amelyek nem voltak aktuálisak, illetve nem minősülnek zaklatásnak, például hogy távolról látta a vádlottat. Hivatkozott a vádlott és a sértett között 2012. május 20-án történt sms váltásra, amelyről a sértett és a 3. számú tanú azt állította, hogy a vádlott, miután másfél hónapja nem beszéltek egymással, felhívta a sértettet, hogy rotyog a húsleves, nem megy-e át hozzá a sértett. Az sms szövege azonban egyértelművé teszi, hogy a sértett és barátnője a valóságot elferdítve nyilatkoztak erről, így szavahihetőségük megdőlt.

Hivatkozott a védő a sértett pszichológus szakértői vizsgálatának eredményére, mely nála paranoid vonásokat állapított meg, így a sértett esetében az, hogy valakitől fél, nem valós alapon nyugvó probléma, hanem betegség-alapú. Ez a betegség kivetülhet a vádlottra, a tárgyilagos megítélésben őt befolyásolja a vádlottal szemben érzett csalódása, haragja, valamint az eltelt idő.

Csatolta a védő a 4. számú szakértő (a védelem által felkért pszichiáter, pszichoterapeuta, addiktológiai szakorvos és jungi kiképzőterapeuta) írásbeli kérdésekre adott válaszait, melyben kifejtette, hogy a vádlott vizsgálata alapján 2013. januárban már érzelmileg lezárta a sértettel való kapcsolatát, sem feldolgozatlanság, sem indulat a múltira vonatkozóan benne nem volt a sértett irányába. Ezzel egyidőben a vádlott mély érzelmű, új kapcsolata csak akkor alakulhatott ki 4. sz. tanúval, ha a korábbi kapcsolatát lezárta. Csatolta továbbá ennek alátámasztására a vádlott és 4. sz. tanú levelezésének kivonatát, melynek tartalma, hőfoka, mélysége és tematikája ezt igazolja, illetve egy diagramot, mely alapján megállapítható, hogy 2013. január közepétől mindennemű telefonos kapcsolat megszűnt a vádlott és a sértett között, viszont január 29. napjától elsőprő mértékben alakult ki kapcsolat a vádlott és 4. sz. tanú között.

A vádlott terhére értékelt körülményekkel kapcsolatban utalt arra, hogy

- A kutya viselkedése a sértett elmondásán alapul, másrészt, ha nem ugatott, az nem jelenti azt, hogy ismerte az elkövetőt, illetve abból a tényből, hogy a kutya követte a neki tápot adó személyt, nem lehet

ismertségre következtetni. Kiemelte, hogy a vádlottat a kutya ugrálva, csaholva üdvözölte, jelen esetben nem így viselkedett, így nem lehet a vádlott az elkövető.

- Minden elkövetőre igaz, hogy az arcát próbálja eltakarni azért, hogy később ne ismerjék fel, így ebből a tényből nem lehet az elkövetőre következtetni.

- A szakértők rámutattak és a taxisofőr esete is igazolja, hogy orvosi ismeretek nem szükségesek a hatóanyag ismeretéhez, a vádlott nem rendelkezett e körben különleges szakismerettel.

- A vádlotton kívül számtalan ember ismerte a sértett napi időbeosztását, emellett az a tény, hogy az elkövető az ajtónál hallgatózott, éppen arra utal, hogy nem volt tisztában azzal, hogy a lakásban kik tartózkodnak, arról az elkövetéskor győződött meg, ahogy arról is, hogy a hevederzárát használják, ekkor láthatta ezt.

- Az adóhatósági papír - ami a bűnügyhöz semmilyen módon nem kapcsolódik - csak a harmadik házkutatás során került lefoglalásra, annak nagy alakú méretéből adódóan kizárt, hogy a nyomozó hatóság azt előzőleg nem vette észre, így csak utólag kerülhetett a vádlott fiókjába, kétség fér tehát annak hitelt érdemlőségéhez.

- Nincs jelentősége annak, hogy a vádlott bérelt lakásának kulcsát az elkövető miért vitte magával, illetve azzal tudta azt megakadályozni az elkövető, hogy a sértett a lakásból idő előtt kijusson. hogy valamennyi kulcsot elvitte.

- A sértett volt férjén és édesanyján kívül gyermekeinek is volt a lakáshoz kulcsa, így nem tudni, kinek és mikor volt lehetősége a kulcs másolására, a vádlott kulccsal nem rendelkezett.

- A vádlott és a sértett között 2011. július 3. és 2012. április 14. napja közötti időszakból származó sms üzenetek tartalma alapján nyilvánvaló, hogy a sértettnek nem volt olyan megbetegedése, ami akadályozta volna, hogy tornaedzésekre járjon. A sértett jó egészségi állapota cáfolja az oldalfekvés kapcsán megjelenő fájdalomra vonatkozó állítását, illetve ezt szóval, hanggal vagy akaratlan mozdulattal bizonyosan jelezte az elkövetőnek, önmagában az a tény, hogy a tettes ráült a sértetre, cáfolja, hogy tudott volna a betegségéről.

- A sértett csuklóján a kötöző zsinór erős meghúzásakor keletkező véraláfutás kizárja, hogy érzelmi kötődése lett volna az elkövetőnek.

- A kabátot azért hajtotta lejjebb az elkövető, mert a sértett mondta neki, hogy nem kap levegőt és nem akarta, hogy megfulladjon, nem pedig azért, mert a tettes tudatában volt klausztrófobiás betegségének.

- Az 5. sz. igazságügyi szakértő 2017. november 30. napján kelt véleménye igazolja, hogy a vádlott 30-as hívószámú telefonja 2012. december 5. napján - amikor a mikulás csomagot valaki az ajtóra szegezte - nem tartózkodott a sértett lakása közelében.

- A vádlott futóútvonalainak vizsgálata alapján megállapítható, hogy 950 km futási útból mindösszesen 4,5 km esett a sértett utcájába a szakítást követően és a GPS pontatlanságából adódóan vezet az útvonal az

épületeken keresztül, így nem igazolt, hogy a vádlott járt a sértett lakásának lépcsőházában.

5., 3., 6. számú tanúk és a sértett vallomásainak elemzése útján rámutatott arra, hogy nincs valós alapja annak a feltételezésnek, hogy a sértett a cselekmény elkövetése után a vádlottat jelölte volna meg lehetséges elkövetőként. E körben kiemelte, hogy a sértett következetesen akként nyilatkozott, hogy támadójában nem ismeri fel a vádlottat, a sértettnek egy érzése volt, hogy a vádlott lehetett az elkövető, de megérzésre ítéleti tényállást alapítani nem lehet. A sértett ezen megérzésének kialakulását befolyásolhatta a nyomozó hatóság szóvivőjének és eljáró tagjának nyilatkozata, illetve, hogy a vádlott fényképét mutatták neki, valamint az a tény, hogy a rendőrök vetették fel a vádlott személyét. Ennek körében utalt 4. sz. szakértő írásbeli kérdésekre adott válaszára, melyben a szakember kifejtette, hogy nyugtató és fájdalomcsillapító hatása alatt álló személynek a rendőrség által felmutatott fotó, illetve a közeli barátnő által neki szegezett, kérdésbe burkolt állítás alkalmas arra, hogy szuggesztióként működve a későbbiekben a tudattalanból felbukkanva saját gondolatnak tűnjenek. Így az ilyen állapotban lévő sértettnek a rendőrség által mutatott vádlotti fénykép és 3. sz. tanú kérdése alkalmas volt arra, hogy a sértett kritikai készségét lecsökkentve, befolyásolhatóságát növelje.

7. sz. tanú nyilatkozataiban feloldhatatlan ellentmondások vannak, utalt az 5.Bf.211/2016/9. sorszám alatti beadványában foglaltakra, melyben részletesen összevetette a tanú eljárás során tett nyilatkozatait és elemezte az azokban rejlő ellentéteket az elkövető ruházata, az általa viselt kendő/maszk és különös ismertetőjegyei tekintetében. Ezért vallomása bizonyítékként nem fogadható el. Álláspontja szerint a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvet - annak körülményei, módja és időpontja miatt - a Be. 78. § (4) bekezdés alapján ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, mert a felismerés során eltérő ruházatú, eltérő magasságú és eltérő maszkban lévő személyek működtek közte; arra az elkövetés után 9 hónappal került sor, a köztes időben pedig a médiában több alkalommal is megjelent a vádlott fényképe; a tanú a rendőrség aulájában látta a terheltet. Az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy a tanú a vádlott hangját is azonosította, ugyanis a nyomozati iratok 917. oldalán található jegyzőkönyv szerint egyszer sem választotta ki azt.

A vádlott javára szóló bizonyítékokat nem értékelte kellően sem az első-, sem a korábban eljáró másodfokú bíróság. Egybevetve a tanúk vallomását a műszaki berendezések adataival, kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlott nem lehetett a bűncselekmény elkövetője.

- Kiemelte, hogy a vádlott laptopjának és mobiltelefonjának vizsgálata igazolta, hogy március 12-én 6:30-tól a gazdasági bizottság értekezletének megkezdéséig (kb. 10:30-11:30) a kórház területén tartózkodott.

- Ezt igazolta számos tanú vallomása is, így 1., 2., 8., 9., 10., 11., 12., 13. sz. tanú. Hét szemtanú van arra, hogy a vádlott, állításának megfelelően, a vádbeli napon reggel 7 és 10 óra között a kórházban stratégiai bejáráson vett részt.

- Csatolta 5. sz. igazságügyi informatikai szakértő 2018. január 20. napján készült szakvéleményét, mely igazolja, hogy a vádlott 2013. március 11-én 6:30 és 12:07 közötti időben nem haladt el az I. számú utcai gazdasági bejárat közelében, így egyértelmű, hogy 1. sz. tanú nem ezen a

napon, hanem március 12-án találkozott vele.

- E körben utalt továbbá arra, hogy a cselekmény a sértetti képviselő szerint 8:25 körül ért véget, a sértett lakhelye és a vádlott munkahelye közti távolság megtételéhez minimum 20-25 perc szükséges, át kellett öltöznie és megnyugodnia. Mivel 8:45 körüli időpontban már látták őt, így kizárt, hogy a vádlott volt az elkövető.

- 14. sz. tanú vallomása alapján megállapítható, hogy a kérdéses időpontban (7:45 - 9:00) a 15-20 biciklista és számtalan motoros pizzafutár közül a kicsi valószínűségnél nagyobb valószínűséggel közlekedhettek a házban.

Osztotta a Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.211/2016/34. számú ítéletének 64. oldalán kifejtett érveket, hogy a lefoglalt fecskendő és tű miért nem lehet az elkövetés eszköze, így azt a vádlott terhére sem lehet értékelni. Fenntartotta az 5.Bf.211/2016/9. sorszám alatti beadványban foglaltakat, miszerint a nyomozó hatóság a tűt és fecskendőt nem halaszthatatlan nyomozási cselekmény keretében, házkutatási engedély nélkül, a vádlott által használt, de nem a tulajdonában lévő gépkocsiban úgy foglalta le, hogy a terhelt vagy képviselője nem volt jelen, ezért a Be. 78. § (4) bekezdés szerint kirekesztése indokolt. A nyomozó hatóság a bűnjeljegyzékben a tűt és fecskendőt nem szerepeltette, megszegte a 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet számos rendelkezését, illetve nem továbbította a laboratóriumba, három és fél hónappal később találták meg a BRFK III. Kerületi Rendőrkapitányság ügyeletnek hűtőszekrényében bűnjelként felcímkézve, a védő szerint az ismeretlen helyen és körülmények között volt. Bizonyítékként történő figyelembe vétele esetén sem lehet az elkövetés eszköze, ugyanis 3. sz. szakértő írásbeli véleménye szerint a Ketamin és a Midazolam együttes alkalmazása kicsapódást nem okoz, a tūcserével történő beadás gyakorlatilag lehetetlen, a sértett a lefoglalttól eltérő színű dugattyús tűről számolt be, a vegyész- és DNS szakértői vélemény ellentétes úrtartalmú fecskendőt rögzít, a vegyész-szakértő kizárólag Midazolamot mutatott ki, a DNS szakértő pedig a vádlottól és sértettől különböző, harmadik személy DNS mintáját azonosított.

Nyilvánvaló, hogy kétségek fennmaradása esetén a perrend szabályai szerint a vádlottat az ellene emelt vád alól fel kell menteni.

A sértett jogi képviselője írásban előterjesztett beadványaiban bizonyítási indítványokat terjesztett elő, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság

- a bizonyítási kísérletről készült videofelvételt, annak levetítésével, tegye tárgyalás anyagává, mert ez a vádlott alibijének vizsgálata körében elengedhetetlen

- a vádlott 2012 ősze és 2013. március 13. napja közötti futási útvonalokról készült dokumentumokat, melyek a vádlott Endomondo mobilalkalmazás profiljából kerültek letöltésre, tegye tárgyalás anyagává, hogy nyilatkozhasson a vádlott, hogy a szakítást követően miért ejtette útba a sértett lakóhelyét és 2013. március 5. napján miért járt a sértett házában

- szerezze be a vádlottról az őrizetbe vétel során készített fényképfelvételeket, valamint az összesített bűnjeljegyzék 46., 49-50. tételszám alatti ruhaneműket és tárja a sértett elé annak megállapítása

végezt, hogy felismeri-e az elkövető ruházatát és összevethető legyenek a sértetti vallomásban leírt ruházat és a lefoglalt tárgyak

- az összesített bűnjeljegyzék 44. tételszám alatti kulcscsomót ismét tárja tárgyalás keretében a sértett elé, mert a nyomozás során nem volt lehetősége azt megvizsgálni, csak ránézésre nyilatkozott, hogy sajátjaként azonosítja-e, illetve a lefoglalt kulcs összevethető lenne a tárgyaláson a sértett családjánál még fellelhető kulcsokkal

- a 15. sz. tanú sírköves tanúkenti kihallgatását foganatosítsa, aki 2017. november 15. napján a jelen ügyben releváns információt hozott a sértett tudomására.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, ellenben lényegesen több bizonyíték mutat a vádlott bűnösségének irányába, mint amit a törvényszék ítéletében felsorol. Kiemelte, hogy a vádlott ismerte a sértett napi rutinját, megfigyelte és zaklatta, a kutya ismerte a terheltet, a szakítás után feszült volt a sértettel a viszonyuk, lopott ki levelet a sértett postaládájából, volt indítéka, a kocsijában találtak egy tűt és fecskendőt, amin a Midazolamot kimutatták, használta már életében a Ketamint és a Midazolamot, rendelkezik egészségügyi végzettséggel, farmakológiai ismeretekkel és égési területen szakértelemmel, az elkövetés idejére nincs igazolt alibije, felismerte őt 7. sz. tanú, magassága-testfelépítése-szemszíne egyezik a sértett által az elkövetőről adott leírással, érdekében állt az albrétének kulcsát magával vinnie, illetve nem dohányzik. Mindezen jellemzők nem állapíthatók meg sem 16., sem 17. sz. tanú személyével kapcsolatban.

Csatolta a sértett és 18. sz. tanú 2012. november 22. napján kelt e-mail levelezését, melyből kiderül, hogy a vádlott nem volt hajlandó tudomásul venni a szakítás tényét, ugyanazt az életvitelt szerette volna folytatni, illetve megvilágítja, hogy a sértett rettegett a vádlottól és kizárólag a vádlottra gyanakodott lehetséges elkövetőként.

Tételesen összegyűjtött több olyan állítást, amely csak egyetlen emberre, a vádlottra igaz, így:

- pontosan tisztában volt azzal, hogy a sértett egyedül van a lakásban, a legmegfelelőbb időpontot választotta, amikor bizonyosan nem kellett szemtanúval számolnia.

- Tudott a sértett gerincbetegségéről - és hogy nem tud oldalt feküdni úgy, hogy a lábai is a földre érnek -, erre utal, hogy a térde alá csizmát és pórászt tett és klausztrofóbiájáról is, mert a sértett fejről, annak kérésére, lejjebb húzta a kabátot.

- Az elkövető érzelmileg kötődött a sértetthez, mert a csuklóján nem húzta meg erősen a kötelet.

- Azt a tényt, hogy a vádlott kulccsal rendelkezett a lépcsőházhoz, igazolja a tőle lefoglalt, a sértett nevére szóló adóhatósági irat (melynek elvitele azt a célt szolgálta, hogy erre hivatkozással újból kapcsolatba tudjon lépni a sértettel), a 2012. december 6-ra virradóra a sértett ajtajára szegezett mikuláscsomag és a 2013. március 5-i futóútvonala, amely alapján megállapítható, hogy a sértett lépcsőházába is bement.

- A tettes a hevederzár kulcsát választotta ki és csak ezt zárta akkor is, amikor a lakásban volt és távozását követően is. Tekintettel arra, hogy a sértett gyermeke nem zárta be az ajtót, az elkövető ezt nem hallhatta a

támadás előtti hallgatóságakor. A sértett volt férjén és édesanyján kívül azt, hogy a hevederzárát használják, csak a vádlott tudta.

- A kutya nem ugatta meg a támadót, elfogadta tőle az ételt, melyet az elkövető azonnal elővett, szabadon engedte mászkálni, mely azt támasztja alá, hogy a kutya jól ismerte a tettest.

- A vádlott azután, hogy a sértett szakított vele, folyamatosan figyelemmel kísérte a sértett életét: e-maileket, sms üzeneteket írt, telefonon kereste, munkába menet, kutyasétáltatáskor megvárta a sértettet, a házuk előtt ült az autóban, futási szokásait megváltoztatta és a sértett háza előtt futott, a sértett munkahelyi facebook oldalán a bejegyzést lájkolt. Majd 2013. január 25-i búcsúlevélben látszólag maga is lezárta a kapcsolatot, de valójában nem fogadta el a szakítás tényét, csak taktikát változtatott és hamis biztonságérzetet keltett a sértettben, így ő nem tett zaklatás miatt feljelentést és nem cseréltette le a zárat sem.

A sértett valóban nem ismerte fel a vádlottat, de annak ellenére, hogy az elkövető mindent megtett annak érdekében, hogy ne lehessen felismerni (pufiszőrű ruházat, maszk, kerékpáros sisak, kesztyű, hang eltorzítása), kezdettől fogva tudta, hogy a támadója a vádlott volt. Ilyen váratlan támadás esetén a túlélési ösztön megelőzi a megfigyeli ösztönt, mégis a sértett leírta azokat a jellemzőket, amiket érzékelt: a támadó szemét, magasságát, testalkatát, ruházatát, viselkedését, melyek mind megegyeznek a vádlott jellemzőivel. E körben rámutatott arra is, hogy a sértett nem érzett semmilyen jellegzetes szagot vagy illatot az elkövetőn, így dohányszagot sem, ez alapján 16. és 17. sz. tanú, mint lehetséges elkövető kizárható, mivel mindketten dohányoznak.

A lefoglalt tűt és fecskendőket nem lehet kirekeszteni a bizonyítékok köréből, mert nem merült fel, hogy a lefoglaláskor készült közokiratok hamisak lennének, egyébként a vádlott sem hivatkozott arra, hogy ezek a tárgyak nem voltak az autójában vagy a gépkocsit ne ő használta volna, de elfogadható, életszerű magyarázattal sem szolgált arra, hogyan került oda. Nem merült fel adat, hogy bárki meghamisította, megváltoztatta volna a bűnjelként kezelt tárgyat, vagy annak lefoglalása, tárolása, szakértői vizsgálata ne lett volna törvényes. Arra sincs adat, hogy szabálytalanul tárolták volna vagy ismeretlen helyen voltak. A nyomozó hatóság nevével és ügyszámmal ellátva szabályosan kiállított bűnjeljegyzék is készült a lefoglalt tűről és fecskendőről. Helytállónak tartotta, hogy nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy ez volt az elkövetés eszköze, de arra mindenképpen bizonyíték, hogy a vádlott ezzel a szerrel valamilyen formában a kórházon kívül is kapcsolatba került, ahhoz hozzáfért és máskor is használta. Az elkövetőnek előre és pontosan ki kellett mérni és adagolni a szereket, hogy az altatással felmerülő lehetséges következményeket elkerülje, illetve ezzel ne vesztegesen időt a helyszínen, ezért alappal feltehető, hogy a vádlott által használt gépkocsiban lefoglalt fecskendő az előkészítés eszköze volt.

A vádlottnak az elsőfokú eljárás során a tárgyaláson tett vallomása szerint főigazgatói munkája mellett a II. számú kórházban havi 2-3 alkalommal, döntően az intenzív osztályon ügyelt, égési sérülésekkel foglalkozott, de nem a plasztikai részével, hanem az intenzív terápiával. Ezt megelőzően egy általa adott interjúban előadta, hogy mentősként is dolgozott, a gyermekmentőkben pedig a Ketamint és a Midazolamot használják bealtatásra. Az interneten is elérhető önéletrajza szerint közel hat évet dolgozott egy gyógyszerkutató cégnél. Figyelembe véve 2. sz. szakértő szakvéleményét és a 19. sz. tanú

tanúvallomását, igazolt, hogy a vádlott szükséges intenzív terápiás és általános gyógyászati szakképesítéssel és farmakológiai ismeretekkel is rendelkezett e két szer használatát, az adagolást (milyen dózisban) és beadást (vénásan vagy izomba) illetően is, melyek az internetről bárki által nem sajtóíthatók el. Egy laikusban fel sem merül a cselekmény ily módon történő elkövetése, egy nem egészségügyi végzettségű elkövetőnek ez felesleges kockázat lett volna. A tú beszúrását a testbe bárki el tudja végezni, de a hangsúly a szerek összeállításán és pontos meghatározásán van, másrészt a szerek egy kórházigazgató számára könnyen beszerezhetők, hozzáférhetők, nem kell számolni az internetes vagy feketepiaci vásárlás során felmerülő lebukás kockázatával.

A sértetti képviselő kifejtette, hogy a cselekmény elkövetése 7:36 és 8:12-8:25 közötti időpontra tehető. A kezdő időpont a 20. sz. tanú vallomásához köthető, aki 7:36 órakor beszélt a sértettel, az elkövető távozását pedig 7. sz. tanú vallomása alapján lehet meghatározni. A vádlott azzal az időintervallummal, amikor a bűncselekmény történt, nem tud elszámolni. A sértett jogi képviselője szerint a vádlott 10 percnél kevesebb idő alatt meg tudta tenni a sértett lakása és a munkahelye közötti távolságot, tehát a 8:25-8:35 utáni időszakra vonatkozó vallomásoknak az alibi szempontjából relevanciája nincs. 1., 2. és 8. sz. tanúk vallomását részletesen elemezve arra a következtetésre jutott, hogy az azokban rejlő ellentmondások miatt nem hitelesek és azokat nem lehet elfogadni. A vádlotti nyilatkozatokat is részletesen megvizsgálta, megítélése szerint az idő előrehaladtával egyre jobban kidolgozta az alibijét és valójában nem helyszínbejárást végzett, hanem megmutatta magát bizonyos helyszíneken és bizonyos emberek előtt, hogy majd ezzel igazolja, hogy a bűncselekmény időpontjában hol volt. A helyszínbejárásról készült felvétel egyébként cáfolja a vádlotti előadást, sem a saját, sem a tanúk vallomásával nem egyezik, illetve több helyszínen zárva van a felvétel időpontjában. Rámutatott arra, hogy életszerűtlen, értelmetlen és szükségtelen volt a kész stratégiai terv céljából bejárást tartani tervrajzok, kulcsok nélkül. Az alibi szempontjából 9., 10., 11. és 21. sz. tanúk nyilatkozata irreleváns, ugyanis amikor ők láthatták a vádlottat, már visszaérhetett a kórházba, másrészt tőle szokatlan módon a csapokról és világitásról érdeklődik. A vádlott telefonjának vizsgálati eredménye a telefon helyzetére lehetne bizonyíték, ahogy a cellapozíciók is a telefon, nem pedig a használó személy mozgását mutatja. A laptop használatára vonatkozóan pedig kifejtette, hogy nem áll rendelkezésre olyan bizonyíték, mely az előzetesen időzített műveletet vagy távoli asztali kapcsolat funkciót kizárná.

7. sz. tanú vallomásait és rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát értékelve álláspontja szerint nem mondható, hogy a tanú emlékezete az idő előrehaladtával bővült volna, csupán az általa adott személyleírás a nyomozói kérdésekre válaszolva vált részletesebbé. Az elkövető ruházatából kiemelte a kerékpáros sisak színét, melyről a sértett és 7. sz. tanú nem egyezően nyilatkozott. E tekintetben nem maradhat figyelmen kívül, hogy míg a sértettnek az ellene irányuló támadás minden mozzanata beépült az emlékezetébe, addig 7. sz. tanú számára a találkozás nem volt fontos vagy bármilyen eseményhez köthető, így nem is várható el, hogy olyan pontosan emlékezzen, mint a sértett.

14. sz. tanú rendőri jelentésbe foglalt előadásában és a nyomozás során tett tanúvallomásában említett ember nem azonos azzal, akit 7. sz. tanú látott. Összevetve a személyek ruházatát megállapítható, hogy a két személy ruházatában markáns eltérés van, 14. sz. tanú sötét plexis motoros bukósisakban, egyszínű ruházatban, hátzsisák nélkül látta a személyt, addig 7. sz. tanú tojás formájú kerékpáros bukósisakra, sötét nadrágra,

világos dzeekre és hátizsákra emlékezett. Ha ugyanazt a személyt látták volna, a két tanúnak egymást is észlelnie kellett volna, de ilyet egyikük sem említ. Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy ugyanabban az időszámban, közeli helyszíneken, de más-más személyt láttak, ezek közül 7. sz. tanú látta az elkövetőt, míg 14. sz. tanú egy irreleváns személyt.

Egy személy és egy börtönben ülő elítélt rablevelét értékelve a sértett jogi képviselőjének álláspontja szerint - figyelemmel a beadványok tartalmára, hivatkozásaira és szófordulataira - azok a vádlotti oldalhoz köthetőek, mindkét beadvánnyal kapcsolatban kifejtette, hogy az azokban foglaltak igazságtartalmának vizsgálata szükségtelen, mindkettő az ügyben tartott másod-, illetve harmadfokú eljárásokban kerültek becsatolásra, rendre az ügy befejezése előtt, több évvel az eljárás megindítása után. Meggyőződése szerint a bűncselekményt a vádlott követte el, az ismeretlen elkövető teóriája kizárt.

A cselekmény minősítése kapcsán kifejtette, hogy

- A vádlott testi sértés bűntetteként értékelt cselekménye eshetőleg szándékkal elkövetett emberölés bűntette kísérleteként minősül, ugyanis a nyomozás során kirendelt igazságügyi orvos-szakértők véleményükben megerősítették, hogy a vádlott által végrehajtott módon az altatás és a lúggal maratás halálos eredményhez vezethet. Részletesen idézte a sértett által felkért, korábban becsatolt 6. sz. szakértő szakvéleményét, mely szerint a Ketamin és a Midazolam kombinációjával létrehozott altatás miatt önmagában a beadást követően életveszélyes állapot kialakulásának közvetlen, reális lehetősége állt fenn a sértettnél, különösen figyelemmel arra, hogy az nem a szakma szabályainak és a gyógyszer előiratban szereplő előírásoknak megfelelően történt. A vádlott évtizedes orvosi gyakorlattal rendelkezik, tudatában nem csak az merült fel, hogy a sértettnek olyan égési sérüléseket okoz, amely életveszélyes állapotot eredményez, hanem az is, hogy a sértett a beadott altatószerektől bármikor életveszélyes állapotba kerülhet és e következményekbe belenyugodott. Ezek bekövetkezése esetén nem tudta volna visszafordítani a folyamatot, a halál elkerülhetetlenül bekövetkezik, így eshetőleg szándéka kiterjedt a sértett halálának bekövetkezésére is. Önmagában a választott anyag, a lúg rendkívül veszélyes volta is feltételezi azt, hogy számolnia kellett a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségével.

- A kifosztásként értékelt cselekmény helyesen rablás, mivel az elkövetőnek a más bűncselekmény véghezvitele során alkalmazott erőszak kifejtésének időpontjában már fennállott a dolog elvételére irányuló célzata.

- A kábítószer-kereskedelem vagy kábítószer birtoklása körében a vád az elkövetési magatartást pontosan meghatározza, a vádlott azzal a magatartásával, miszerint a Ketamint és a Midazolamot megszerezte, magánál tartotta, a bűncselekmény helyszínére vitte és a sértettnek injekcióban beadta, megvalósította az átad vagy forgalomba hoz vagy tartás elkövetési magatartását.

- A személyi szabadság megsértése kapcsán a Kúria Bhar.III.1659/2014/19. számú határozatot hívta fel, álláspontja szerint

amennyiben a vádlott magatartása emberölés bűntette kísérleteként, illetve rablás bűntetteként minősül, ezen súlyosabb cselekményekbe a személyi szabadság megsértése beleolvad. Amennyiben életveszélyt okozó testi sértés bűntetteként értékeli a bíróság a magatartását, az időben és térben elkülönülő személyi szabadság megsértése ezzel nem csak látszólagos alaki halmazatot képez.

- Annak ellenére, hogy a vád pontosan tartalmazza a magánlaksértés, az okirattal visszaélés és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés bűncselekmények leírását, az elsőfokú bíróság a vádat nem merítette ki, ezért e bűncselekményekben is a vádlott bűnösségét meg kell állapítani.

A Fővárosi Ítéltábla a Kúria mint harmadfokú bíróság iránymutatására is figyelemmel a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét. Ennek oka, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a) pont, b) pont II. fordulata, c) és d) pont alapján nincs felderítve, hiányos, ellentétes az iratok tartalmával és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

Az ítéltábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján a megalapozatlanság kiküszöbölésére bizonyítást vett fel.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.211/2016. számú eljárásában felvett szakértői bizonyítás - amelynek eredményét az ítéltábla a megismételt másodfokú eljárásban a tárgyalás anyagává tette - az alábbiak szerint foglalható össze:

1. sz. igazságügyi orvos-szakértő a 32-1/2017/M számú (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. sorszám alatt) kiegészítő szakértői véleményében fenntartotta a korábbi véleményének megállapítását, miszerint a sértett nem került mély eszméletvesztéses állapotba, minimális mértékben aluszékony volt.

A maradandó fogyatékoság témakörében kiemelte, hogy a sértett eddig ismert leletei a kialakult maradványállapot lényegét jól meghatározzák. Nem tud felhozni olyan kérdést, ami miatt indokolt lenne a sértett ismételt személyes szakértői vizsgálata, mely vizsgálat számára jelentős lelki és testi megviselődést okozna. Visszautalt a korábbi IGÜ/615-1/2013. számú szakvéleményből 7. sz. igazságügyi szakértő 2014. január 22-i, személyes nőgyógyászati vizsgálata által tett megállapításokra. Általános a szakértői gyakorlat, hogy a maradandó fogyatékoság jellegére és funkcionális kihatásaira a sérülés keletkezésétől számított kb. egy év elteltével adnak szakértői választ a kontroll leletek birtokában, a sértett személyes vizsgálata alapján. Azonban az ezirányú szakértői vizsgálat korábban is megtörténhet, mert van olyan körlefordulás, mint jelen esetben is megtörtént, hogy jóval hamarabb bizonyítékát adja egy ténylegesen kialakult maradandó fogyatékoságnak.

Azért történt 1. sz. orvos felkérése, mert nevezett orvos az adott időben az intézmény égés főszakorvosa volt, ami azt jelenti, hogy nála kompetensebb személyt nem tudott

megjelölni a kiváltó ok meghatározására. Az 1. sz. orvos a távollévő felettesének tudtával és belegyezésével úgy adta a véleményezést, ahogy az tőle elvárható volt. Arra a kérdésre, hogy a saját kórházi működésével kapcsolatban miként volt biztosítva a bevont szakközreműködő függetlensége kifejtette, hogy szakértői tevékenysége nem foglalkozási szabályszegés alapos gyanúja miatt, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja okából eredeztethető. A hatóság által feltett kérdések megválaszolására elfogulatlan volt. A nyomozó hatóság kérdései nem irányultak szakmai szabályszegés kérdésére.

2013. március 13. és március 20. napja között a sértett sebeinek kezelése konzervatív módszerekkel történt, műtéti beavatkozás a kórlefolys e szakaszában nem történt, mert nem volt indokolt. Részletesen leírta a súlyos, nagy kiterjedésű égési sérülések terápiáját, kiemelve, hogy a konkrét kóresetben a nagy mennyiségű, ásványi anyagokat és fehérjéket tartalmazó sebváladék vesztese felboríthatta volna a vérkeringés egyensúlyát és ettől, valamint a fájdalomtól shockos állapot alakulhatott volna ki. Utalt a korábbi IGÜ/615-1/2013. számú szakvéleményből az 1. sz. orvos megállapításaira, mely a konzervatív kezelés megtörténtét tényként közölte. Amennyiben valóban konzervatív kezelést végeztek, akkor a szakma szabályai szerint jártak el. Az adott osztályon, az adott kór állapot kezelésére minden kompetencia adott volt, a megfelelő tárgyi és orvos szakmai feltételek biztosítottak voltak. A nem a szakma szabályai szerint végzett orvosi kezelés esetén bekövetkezhet az égési sérülés kimélyülése, de lúgmarás esetében akkor is bekövetkezhet, ha a konzervatív kezelés kifogástalan. Általánosságban a lúgmarás többnyire mélyebb szokott lenni, mint a sav hatása, és ezáltal a szöveteket is súlyosabban károsítja, mint a sav. Savmarásnál a fehérjék kicsapódása pörkképződés által megakadályozza, hogy a sav a szövetek legmélyéig hatoljon. Lúgmarásnál ilyesmiről nem beszélhetünk, a káros anyag gyorsan a mélyebb rétegekbe jut.

Az ellátás kezdetétől evidens volt, hogy kémiai ártalomról van szó, s ennél fogva kötelezően sav- és/vagy lúghatás jöhetett szóba. A hidrogén-peroxid baktérium-, vírus- és gombaellenes, jótékony hatással rendelkező oxidáló szer, gyenge savhatással, mely közel sem képes olyan súlyos maródás okozására, mint a lúg. Az égési sérülések egyéb típusainál (sav, hidrogén-peroxid, forró folyadék, egyéb hőhatás) nem jellemző a sérülés elmélyülése, a lúgmarásra jellemző a kór állapot mélyülése. Frissen maródott sebből nem szokás a szövettan mintavétel, erre nem is szokott lehetőség teremtni, mert az elsődleges beavatkozással azonnal meg kell próbálni a maró szer eltávolítását, de legalább a felhígítását.

Égési sebészeti kompetenciába tartozó kérdésnek tartotta, hogy a sértett ugyanazt a kezelést kapta volna-e, ha a kezelés megkezdésekor tudják, hogy azt lúg okozta; illetve, hogy az égési sérülés elmélyüléséből kétséget kizáró módon vissza lehet-e következtetni a sérülést kiváltó okra.

A shock keletkezésének reális lehetősége nem csak az égett felület nagyságából, hanem az anatómiai elhelyezkedéséből és az okkal jelentkező szinte elviselhetetlen fájdalomtól is fakad. Az anatómiai elhelyezkedésnek azért van különös jelentősége, mert a testfelület érzőideg beidegzése nem azonos sűrűségű. A nemi szervek tájéka az egyik a legsűrűbben

ellátott. A sértett sérülései esetében érdemi fájdalomcsillapítás, folyadékpótlás, nyugtatás, hűtés és sebfertőzés megelőzés hiányában az égési shock kialakulása, később pedig általános vérmérgeződés keletkezése reálisan fenyegetett. Az égési betegség első 24-72 órájában az égési shock fenyeget, majd pedig az égési vérszegénység és a sebfertőzés napokig, de súlyos esetben akár hetekig is. A harmadik (késői) fázisban jelentkeznek a hegesedések, melyek az esetek jelentős részében nem csak esztétikai károsodást, hanem az érintett szervek és szervkomplexumok funkcióinak beszűkülését okozzák.

A sértett jogi képviselője által becsatolt, 6. sz. igazságügyi orvos-szakértő által készített 6418-383/2016. számú szakértői vélemény 29-30-31. oldalán, a lúggal történő maratás témakörében adott szakértői válaszok közül egyetértett azzal, hogy

- az égési shock általánosságban az égési sérülést követően az első 72 órában szokott bekövetkezni, létrejöttében az idegrendszerre gyakorolt hatás, a folyadékvesztés, a toxikus állapot és a biogénaminok shock keltő hatása játszik szerepet. Hozzátette, hogy azzal, hogy az első 24-48 óra a legkritikusabb.
- az égési shock közvetett életveszélyes állapot, megfelelő (szakszerű és időszerű) beavatkozás nélkül a sértett halálához vezethet. Amennyiben kialakult, shocktanítás szükséges megfelelő folyadékbevitellel, illetve az égési sérülések ellátásával, ionpótlással, a fájdalom csillapításával. Leginkább intenzív-terápiás eszközökkel uralható. Ellátatlanság esetén igen nagy valószínűséggel a sérült halálát okozza. Az égési sérülés bekövetkezése után tehát attól függ, hogy kialakul-e az égési shock és annak életveszélyes vagy halálos következménye, hogy a beteg mikor kap szakszerű orvosi ellátást. Életfontosságú területen, vagy nagy felületen történt égés esetén az azonnal rendelkezésre álló és szakszerű orvosi ellátás sem bizonyos, hogy képes a kialakult sokk következtében beálló halál megakadályozására.
- Az égési shock kialakulása nagyban függ attól, hogy az égett sérült ellátása milyen gyorsan kezdődik meg. Minél hamarabb részeseül időszerű és szakszerű orvosi szakellátásban az égési sérült, annál kisebb a valószínűsége az égési shock kialakulásának. Jelen konkrét esetben a definitív életveszélyes állapot, illetve a halálos következmény elmaradásában igen nagy jelentőséggel bírt, hogy a sértettre mikor találtak rá. Amennyiben valóban 5-7 órával korábban következett ez be, mint amire számítani lehetett, ez lényegesen javította a túlélési esélyeit.
- Az égési shock kialakulásának vonatkozásában az, hogy a sértettet lemosták-e, illetve hogy betakarták-e, igen csekély, illetve semmi jelentőséggel bírtak.
- A hideg vízzel történő lemosás általában az égési sérülések esetében kifejezetten jó hatású és ez az elsősegély része. Lúgmarás esetében a lúg lecsorgását és további bőrterületek esetleges felmaródását, égését fokozhatja. Az égési shock kialakulásában relevanciával nem bír.
- Az égési shock kialakulásának vonatkozásában lényeges, hogy milyen típusú altatószerekkel került altatásra a sértett, különös tekintettel arra, hogy az egyik korai shock-tényező, a fájdalom, jelen konkrét esetben

az alkalmazott Ketamin miatt nem bírt akkora jelentőséggel, illetve az alkalmazott Ketamin-Midazolam kombináció bizonyos értelemben az elsődleges shock-tényező vonatkozásában akár még előnyös is lehetett. Ha semmilyen altatási beavatkozás nem történt volna, a fájdalom megélése, illetve maga a fájdalom azonnal a vegyszerrel történő leöntést követően a fájdalom okán okozhatott volna shockos állapotot. Fájdalomcsillapítás, illetve altatás nélkül nyilvánvalóan a sértett hangos ordításával és ösztönös menekülő mozgásával, esetlegesen védekezésével kellett volna számolni.

- A rendelkezésre álló adatokból a sértett folyadék-háztartása, illetve ion-háztartása bizonyosan felborult a sérülés elszívését követően, a sürgősségi osztályon jelentős káliumvesztést észleltek, melyet pótoltak. A káliumvesztés az égési shock egyik része, a folyadék-vesztéshez kapcsolódik és ennek megfelelően az égési shock kialakulásának egyik jele lehet. Annak, hogy a sértett viszonylag gyorsan került orvosi ellátásra, igen nagy jelentősége van. Gyors orvosi ellátás hiányában állapota nyilvánvalóan lényegesen rosszabbá vált volna. Az, hogy esetlegesen az égési shock mikorra alakult volna ki, nyilatkozni nem lehet, az rendkívül sok egyéni tényező függvénye. Időszerű és szakszerű orvosi ellátás hiányában bizonyosan létrejött volna az égési shock.

A 2. sz. igazságügyi orvos-szakértő a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/26. sorszám alatti kiegészítő szakértői véleményében nyilatkozott arra, hogy izomba injekció formájában beadva a Ketamin szubterápiás adagja 5-10 mg/kg, Midazolam esetében ez az adag 0,07-0,08 mg/kg. A Ketamin hatása izomba adva 10-15 perc alatt jelentkezik, szubterápiás adagban is jelentkezhetsz a szedatív hatás, ám ez sokkal felületesebb, mint terápiás adag alkalmazása esetén. Midazolam esetében a szedatív hatás a fenti mennyiség beadását követően egyértelmű, Ketamin esetében bódulatot okoz. 2 ml-es fecskendőbe 12 mg Midazolam fér, mely bár alkalmas az elbódításra, alvás előidézésére, a hatásidő legalább 5 perc.

Ketaminnal és Midazolammal lehet olyan mély alvó állapotot előidézni, hogy a lúggal maradás gond nélkül elvégezhető legyen, ám az otthon végzett anesztéziának számtalan szövődménye lehet, ezért amennyiben nincs kellő gyakorlat, illetve megfelelő eszközök a szövődmények elhárításához nem állnak rendelkezésre, akkor akár halálos következménye is lehet az otthon végzett, gyakorlat nélküli, gyógyszerrel előidézett mélyalvó állapotnak.

Az otthoni anesztézia csak kriminális okból végezhető. Amennyiben a beadott Ketamin-Midazolam dózissal megfelelő anesztézia nem valósul meg, a lúgmarás kapcsán jelentkező fájdalom természetesen sokkógen hatású, plusz önmagában véve a felmaródás okozta sérülés, illetve az ebből beinduló folyadékvesztés is okozhat életveszélyes állapotot, azonban a szubterápiás „altatás” kellő gyakorlat és eszközök nélkül számtalan szövődménnyel járhat, hiszen az áldozat elkábul, nyelve hátracsúszhat, így a légutak elzáródhatnak, gyomortartalmát belehelheti, mely így fulladást okozhat, a gyógyszerek adása kapcsán szívritmuszavar is jelentkezhetsz.

Azt is kijelentette, hogy az otthon végzett ilyen célú altatások - tekintettel arra, hogy nem

áll rendelkezésre megfelelő eszköz a kialakult szövődmények elhárítására - egyértelműen életveszélyt okoznak. Ennek elmaradása is, önmagában véve a maró szerrel való leöntés szintén életveszélyes állapotot okozhat, nem lehet súlyozni, hogy melyik, mekkora életveszélyforrás.

Önmagában véve az altatás is veszélyforrásként szerepel, erre rátevéődik a felmaródás, mely külön-külön is életveszélyes állapotot okoz. Arról nem tudott nyilatkozni, hogy amennyiben a sértett magához tér, lehet-e olyan óvintézkedést tenni, hogy az életveszély elkerülhető legyen. Maga az altatás kiszámíthatatlan adaggal, bizonytalan felszívódási körülményekkel történt, a maró szer esetében sem lehet első látásra megmondani, hogy a felmaródás milyen mélységű, mennyire érintettek a belső szervek, az egyedüli óvintézkedés az egészségügyi ellátórendszer értesítése.

Pontos választ nem tudott adni arra sem, hogy a magára hagyott sértett mennyi idővel az elkövetés után lehetett volna újra képes arra, hogy segítséget kérjen, mivel a gyógyszerek lebomlási ideje nem kőbe véset, jelentős egyéni különbségek lehetnek és arról nincs pontos információ, hogy milyen mennyiségű altatót-nyugató szert kapott a sértett.

A Donalgin nem kábító fájdalomcsillapító, hanem enyhe és közepesen súlyos fájdalom esetén használható fájdalomcsillapító. A kapszulát az égési osztály orvosa javasolta, aki a sürgősségi osztályon konzíliumot tartott, ez egy általa gondolt fájdalomcsillapítási lehetőség, melyet a beteg ellátó orvosai nem akceptáltak, így más fájdalomcsillapító is beadásra került. Jelen esetben tehát a Donalgin csak, mint ajánlás szerepelt.

A sértett három hónapokig megszakítás nélkül tartó morfiomos kezelésére rendelkezésre adatok hiányában nem tudott válaszolni, de ennek - álláspontja szerint - jelen szakértői vélemény (elkábítás, nem elkábítás) szempontjából nincs is jelentősége.

Személyes tapasztalatai alapján Midazolam és Ketamin összeszívása esetén több esetben tapasztalt pehelyszerű kicsapódást, de volt olyan is, amikor semmiféle reakció nem alakult ki. Így egyértelmű választ nem tudott adni arra a kérdésre, hogy együttes alkalmazásuk okoz-e kicsapódást, mivel mindkét állapotot tapasztalta. Ugyanazon betegnek történő beadás során célszerű a különböző szereket külön fecskendőbe szívva beadni, mivel a gyógyszerleiratban lévő kompatibilitási információk időnként bizonytalanok.

A sértett jogi képviselője által becsatolt, 6. sz. igazságügyi orvos-szakértő által készített 6418-383/2016. számú szakértői vélemény 24-28. oldalán, az altatás témakörében adott szakértői válaszokra adott hozzászólásában kifejtette, hogy szakmai szempontból egyértelműen kijelenthető, hogy a kórházon kívüli anesztézia csak olyan kézbe való, akinek erre irányuló gyakorlata, illetve kompetenciája van. Minden egyéb esetben ezen szerek használata, illetve az anesztézia során kialakult szövődmények elhárítási lehetőségének hiánya egyértelműen életveszélyes állapotot okozhat a sértettnél. Még a szubterápiás adagnál is előfordulhatnak olyan szövődmények, hogy a sértett bealszik, nyelve hátracsúszik, gyomortartalmat beleheli, magára hagyva kihűl, illetve másodlagos sérüléseket szenved el, melyek akár életét veszélyeztető következménnyel járnak. Mindezt megfelelő képesítés, gyakorlat, illetve eszközök híján biztonságosan elvégezni nem lehet.

A védő által becsatolt, 3. sz. igazságügyi orvos-szakértő által készített szakértői vélemény 2-3. kérdésére adott válaszokra is kitért: fenntartotta, hogy a fecskendő kicserélhető, és nem egyértelmű, hogy ez csak két kézzel végrehajtható művelet. A Midazolam esetében a 2 ml-es fecskendőbe felszívható olyan mennyiségű Midazolam, ami bealvást okoz. Ketamin esetében 120 mg bejuttatott anyag okozhat szedatív hatást, ám a két szer együtt, egymás hatását potenciózza. Midazolamból már 5 mg beadása is bealvást okozhat.

1. és 2. sz. igazságügyi orvos-szakértők közös véleményyt adtak az alábbi kérdésekben:

1. A sértett combjába szúrva, az injekciós tű külső és belső felületén kellett volna-e a sértett DNS-ét tartalmazó anyagmaradványt találni: a tű belső felületén nem feltétlenül, hiszen a beszúrás követően a tűben egy lágy rész henger alakul ki, melyet a beadott injekció mint egy bemosóként izomzatban, érpályába juttat, így a belső felületen nem feltétlenül kell DNS nyomnak maradnia. A külső felületen a DNS kimutathatóság jelentősége nagyobb, habár ruhán keresztül beszúrás és kihúzás lehetőséget teremt a tű letisztítására, ám azt feltételezni, hogy annak a valószínűsége, hogy a teljes DNS állományt eltávolítaná, elég kicsi.

2. A fecskendőről és tűről kizárólag a Midazolamot mutatták ki, a fecskendő cseréjét feltételezve a tű felületén vagy belsejében a Ketamint ki kellett volna-e mutatni: amennyiben először ugyanazzal a fecskendővel a Ketamin kerül beadásra, akkor a tű bennhagyásával a fecskendőt újraszívva Midazolammal, fennállhat, hogy a Midazolam - mint egy bemosóként - kimossa a teljes Ketamint a fecskendőből és tűből. Lehetőségképpen az is felmerül, hogy két külön fecskendővel történt a gyógyszerek beadása, ám a tű belső felületén ugyanezen elvek alapján a bemosás megtörténhetett.

A Fővárosi Ítéltábla előtt az 5.Bf.211/2016. számú eljárásban 2017. február 24. és március 10. napján tartott tárgyalásokon 2. és 1. sz. igazságügyi orvos-szakértők az alábbi nyilatkozatokat tették:

2. sz. szakértő fenntartotta a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/26. sorszám alatti kiegészítő szakértői véleményében a fecskendőn és a tűn lévő DNS mintáról, a Midazolam és a Ketamin által előidézett állapot kialakulásának időtartamáról, a Donalgin nevű tabletták beadásának felmerüléséről, a két szer inkompatibilitásáról kialakított álláspontjait. A laikus nem tudja, mi az az inkompatibilitás, az orvostól ez elvárható.

Továbbra sem zárta ki a fecskendőcsere megtörténének lehetőségét, felvetette, hogy akár egy nagyobb méretű fecskendővel is történhetett az injekció beadása. Elképzelhetőnek tartotta az ugyanarra a helyre történt kétszeri tűszúrás, de ruhán keresztül, szerinte ennek kicsi a valószínűsége.

Két pontban látta a halálos eredmény bekövetkezésének a valószínűségét: részben az altatásban, részben az égés betegségben.

A kórházon kívüli anesztézia veszélyeiről adott véleményét fenntartva kiemelte az

életveszélyes állapot létrejöttének lehetőségét, melynek elmaradása a véletlennek és a szerencsének tudható be. Létezik kórházon kívüli altatás, hiszen a mentőszolgálatoknál ilyenfajta beavatkozásokat rendszeresen szoktak végezni, de ennek szigorú szakmai és műszeres feltételei vannak, mely biztosítja azt, hogy a beteg a lehető legkisebb veszélynek legyen kitéve, mert ez egy nagyon magas rizikójú beavatkozás. Eszközök hiányában az elkövető nem tudta monitorozni az altatás biztonságos voltát, az altatott személy otthagynya a felelőtlenséget növeli. A szövődmények felismerése és elhárítása tapasztalatot igényel.

Részletesen nyilatkozott az égési shock témakörében. 3. sz. szakértő által készített magánszakértői véleményéből a klasszikus shock állapot meghatározásával teljes mértékig egyetértett, de hangsúlyozta, hogy jelen esetben a sértettnél nem alakult ki az égési shock orvosi értelemben. Az égési shock kialakulása egy hosszú ideig tartó folyamat, egy sérülést követően a felmaródott, égett terület nagyságától függően 4-6 órával kezdődik és 48 órán belül lezajlik, kellő gyógyszeres terápiával ez a shockos állapot megszüntethető, de ettől függetlenül lehet számos más halálos szövődmény. Az égés betegség során fellépő bakteriális fertőzés, septicus állapot vezethet a halálhoz, melynek kicsi a valószínűsége, de lehet.

Egyetértett 1. sz. szakértővel abban, hogy a kialakult II. és III. fokú égési sérülések közvetlenül életveszélyesek.

Egy tenyérnyi terület a testfelszín 1 %-át jelenti. A testfelszín 10 % alatti területének égését elfogadhatónak tartotta, de az nem 3-4 %. Kiemelte, hogy jelen esetben a belső szervek (hüvely) részben érintettek voltak. Különösen fontos ebben a sérülésben a bőr, mint külső védőréteg sérülése mellett, hogy a nyálkahártya felületen is megtörtént a marószerevel történő kontamináció. A nemi szervek égése, maródása alatt nem csak feltétlenül a kültakarót, hanem a hüvely nyálkahártyáját is kell érteni.

A 2013. március 12. és március 13. napján készült leletek közötti eltérés oka, hogy a betegség lefolyása dinamikus, abban pozitív változás is lehet.

1. sz. orvos elfogultságával kapcsolatban utalt arra, hogy attól, hogy valaki lepecsétel egy zárójelentést, mint az osztály munkájáért felelős szakorvos, nem alakul ki klasszikus orvos-beteg kapcsolat.

Sürgősségi orvosként egyértelműen kizárta, hogy a sérülések forró víz vagy forró kamillatea hatására keletkeztek. A forrázás más jellegű patológiás elváltozást okoz, nem terjed mélyre. A forrázásos sérülések döntő módon másképp néznek ki, mint a maródási sérülések. Az égési sérülés és a forrázásos sérülés nomenklatúra szempontjából is két külön dolog. A fényképfelvételek alapján is arra a véleményre jutott, hogy az elváltozás biztos, hogy nem forrázásból adódott. Nem kérdés, hogy felmaródás jött létre. A forrázásnál hőmérsékletváltozásról van szó, a maró szernél nem. A maró szer egyenletesebben fogja a sérülést végrehajtani, a forrázásnál lesz olyan rész, ami súlyosabb, és lesz, ami kevésbé súlyosabb. Itt nem volt nagyon hólyagképződés. Nem volt gylladásos elváltozás, ami a forrázásos sérüléseknél meg szokott jelenni.

A felületes maródás okozhat bullát, de kiemelte a 2013. március 12. napján kelt ambuláns

lapon írt státuszánál, hogy „nagyajkakon fehéren barnás elszíneződés, mely az alhason a bal csípőlapát felé folytatódik, lecsorgás nyomok láthatók.", ez kizárja a forrázást, barnás elváltozás forró vízzel vagy kamillateával való kontaminációkor nem alakul ki. A sérülést kémiai anyag, valamiféle marószert okozta.

A gyógyszerek adása kapcsán jelentkező szövődmények elhárítása és felismerése kellő tapasztalatot igényel. Ki lehet számolni azt, hogy egy adott mennyiségű altató, nyugtató bejutását követően kb. mikorra lesz egy sértett olyan állapotban, hogy kommunikatív válik, de a gyógyszerek lebomlása eltérő lehet.

Egy esetleges lemosással kapcsolatban azt véleményezte, hogy az az égés mélységét csökkentheti, a lúgot, savat befolyásolja, de az altatásra semmi befolyása nincs. A betakarás az életveszélyt csökkenti a hővesztés miatt.

1. sz. igazságügyi orvos-szakértő a nyomozás során és a bírósági eljárásban készített szakvéleményeiben foglaltakat fenntartotta

- a konzervatív kezelés megítélése körében, melynek szakszerűségével kapcsolatban nem merült fel kétely
- a tekintetben, hogy sértett által elszenvedett II. és III. fokú égési sérülések közvetetten életveszélyes sérülések voltak, ami azt jelenti, hogy szakszerű, célszerű orvosi beavatkozás elmaradása, vagy annak késedelme esetén bekövetkezhet a halál. A sértett jogi képviselője által becsatolt fényképek tükrözik a valóságot, ami borzalmas volt, még orvosi szemnek is rendkívül ijesztő, az elszenvedett sérüléseket nem lehet leszűkíteni felületes égési sérüléseknek.
- azzal, hogy a 3%-os, gyógyszertári forgalomban kapható hidrogén-peroxid gyenge savhatással bír
- a részében is, hogy a sértettnél égési shock nem alakult ki, az ionháztartás felborulása még nem shockos állapot.

Szakvéleményeit azzal egészítette ki, hogy az orvosi adatok szerint a hüvely belső része, annak belső egyharmada is károsodott.

3. sz. szakértő szakvéleményével kapcsolatban kiemelte, hogy az a klinikai, nem pedig az igazságügyi orvostani szemléletet tükrözi.

Részletesen nyilatkozott 1. sz. orvos kérdéskörben abszolút kompetens szakorvos bevonásának okára, 2. sz. orvos tudomásával történt az égési szakorvos megkérdezése. 1. sz. orvos nem szakértőként, hanem szakkonzulensként járt el, vele szemben összeférhetetlenség nem volt. 1. sz. orvos égési specialista úgy nyilatkozott, hogy lúgmarásról van szó, a kór állapot leginkább lúghatásnak feleltethető meg. A szakvélemény mondataiban megjelenik a szakkonzulens szaktudása, elfogadta az álláspontját. A savhatás és a lúghatás teljesen más. Lúghatás esetén „kollikvációs nekrozis”, „elfolyósodásos nekrozis” jön létre, ahol a szövetek puhulnak és ez a terület fokozatosan, alattomosán tovamélyül. Savmarás esetében keletkezik egy pörkös, demarkációs vonal, amely élesen elhatárolja az elhalt, tönkrement szövetstruktúrákat a még élőtől.

Összegezte a sértetten talált sérülések kiterjedését és azt állapította meg, hogy az kb. 12 tenyéryi, a testfelület kb. 12 %-a. A százalékot már pontosan nem lehet meghatározni, végül arra az álláspontra helyezkedett, hogy 10 % körül lehetett, ám az érintett anatómiai területek oly mértékben károsodtak, amely károsodás megalapozta a közvetett életveszély megállapíthatóságát a sérülés tekintetében.

A megismételt másodfokú eljárásban az ítéltábla a

- Kúria iránymutatásának megfelelően kihallgatta a vádlottat, a sértettet, 17. sz., 6. sz, 3. sz., 14. sz, 7. sz. és 8. sz. tanút, valamint megkereste a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt
- hivatalból megkereste a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályt a 2.Nyom.55/2017. számú határozat megküldése végett
- a védő indítványára kihallgatta tanúként 1. és 2. sz. tanút
- a sértetti képviselő indítványára levetítette a helyszín bejárásáról, mint bizonyítási kísérletről készült videófelvételt.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal megkeresésre adott válasza szerint (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/28. szám alatt) az egységcsomagot a postai szolgáltató 2013. január 08. napján vette át, ez a postai feladás napja. Az egységcsomag nem iktatószámú küldemény, ezért a NAV ügyirat kezelési rendszerében nincs nyilvántartva. Nem is könyvelt küldemény, nem rendelkezik ragszámmal, így a hivatal nem rendelkezik arról információval, hogy azt ki és hol vette át.

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a 2017. január 12. napján kelt 2.Nyom.55/2017. számú határozatával a Be. 174. § (1) bekezdés b) pont alapján a feljelentést - mert a bűncselekmény gyanúja hiányzik - elutasította.

22. sz. tanú tanúként tett vallomásának felolvasására már a vádiratban is indítványt tett az ügyészség. Az elsőfokú bíróság a vallomást nem tette tárgyalás anyagává. A Kúria a Bhar.III.574/2017/18. számú határozatának [124] bekezdésében iránymutatásul adta a tanú nyomozati vallomásának felolvasását, a másodfokú bíróság azonban a tanút megidézte a tárgyalásra. Az iratok alapján megállapítható, hogy a tanú a cselekmény idején és jelenleg is a vádlott házastársa, vagyis a hozzátartozója, ezáltal megillette a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjára és a 83. § (1) bekezdésére tekintettel a vallomástétel megtagadásának a joga. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényi figyelmeztetés elhangzása nélkül a tanú nyomozás során tett vallomásának felolvasására nincs lehetőség, mert a kihallgatott személy e jogával akkor is élhet, ha korábban a vallomástételt nem tagadta meg. Így a korábbi vallomásának felolvasása a mentességi jog megkerülését eredményezte volna. A másodfokú tárgyaláson 22. sz. tanú a törvényes figyelmeztetés után jogosan tagadta meg a vallomástételt, e jog gyakorlása által a Be. 296. § (3) bekezdése alapján az eljárás során tett korábbi vallomása nem léphetett a bizonyítékok sorába, az nem ismertethető és nem olvasható fel.

A vádlott a megismételt másodfokú eljárásban tett vallomásában kiemelte, hogy a sértettel való kapcsolatukat nem jellemezte a féltékenység. Annak megszakadására 2012.

november 4-én került sor, szerinte annak valós oka az volt, hogy a sértett nem tudta elfogadni a gyerekeivel való viszonyát. Hosszabb-rövidebb ideig tartó „mosolyszünetek” jellemezték a kapcsolatunkat, de amikor látta kb. egy hét után, hogy ez a sértett számára megváltoztathatatlan dolog, akkor kezdte ezt a kapcsolatot tudatosan lezárni. November 4-én volt a szakítás, az utolsó dokumentált dolog köztük a 2013. január 25-i búcsú email, mely részéről csak egy formális lezárás volt. Feljelentkezett januárban egy internetes társkeresőre, itt ismerkedett meg 4. számú tanúval, akivel január végén találkoztak, ez is azt mutatja, hogy a sértettel való kapcsolatát lezárta. A sértett hozott egy döntést, amikor megszakította a kapcsolatukat, de a barátnőivel folytatott beszélgetésekben rendszeresen téma volt még január 25. után is, a sértett és barátnői egy alternatív valóságban léteztek, gyakorlatilag minden egyes mozgását úgy értelmezték, hogy kapcsolatot akar a sértettel felvenni. Továbbra is ott lakott a környéken, mert egy évre előre kivette az albérletet, napi aktivitásukból adódóan találkozhattak, de mindössze négyszer találkoztak össze a villamoson. Az összes többi eset, amikor látták, az a normál életviteléből adódó dolog volt, az utcájukban lévő parkolási viszonyok miatt valóban gyakran parkolt a sértett utcájában, de ezeket nem az motiválta, hogy őt bármi módon megfigyelje. A sértetthez akarata ellenére nem próbált közeledni, mindig nyíltan vette fel vele a kapcsolatot. November 4. és március 12. közötti időszakban körülbelül 990 km-t futott, ebből 4,5 kilométer esett az sértett utcájára. Nem ment be a sértett házába, életszerűtlen lenne, hogy valaki befut egy házba, és annál feltűnőbb nincs is.

A jelszófeltöréssel kapcsolatban előadta, hogy a sértett maga adta meg az e-mail fiókjához a jelszavát.

Hangsúlyozta, hogy nem a kapcsolatuk lezárása volt szeptemberben, hanem a kulcsdobálás.

A stratégiai bejárásra azért volt szükség, mert 2013. március 18-án kellett leadni egy fontos koncepciót, hogy hogyan akarják a kórházat a következő öt évben elképzelni, ez egy több milliárdos beruházáshoz lett volna szükséges, és ehhez a külföldi tulajdonosoknak az elképzeléseket neki kellett bemutatnia. A szerepe az lett volna, hogy a külföldi tulajdonos felső vezetését körbevezeti ezen a területen, és megpróbálja meggyőzni őket, hogy finanszírozzanak egy több milliárdos beruházást. Ez egy előzetes bejárás volt, mert a feladathoz helyismerettel kellett rendelkeznie.

A bejárásról tudtak a munkatársai, kiemelte 13. sz. tanút, aki elmondta a vallomásaiban, hogy előző nap mondta neki, hogy el fogja ezt a bejárást végezni. Aztán azt adta elő, hogy lehet, hogy formálisan nem mondta neki, hogy ezt másnap fogja bejárni, de az egész magatartása ezt mutatta.

8. sz. tanú vallomása szerint is aznap vagy előtte nap mondta neki, hogy később fog kezdődni a gazdasági értekezlet, mert előtte elvégzi ezt a tevékenységet. Arra nem emlékezett ugyan, hogy a tevékenységről is szó volt, de arra igen, hogy később fog kezdődni a gazdasági értekezlet. 8. sz. tanúnak március 11-én nem mondta, hogy később fog bemenni másnap, de azt mondta neki, hogy később kezdődik az értekezlet. Azért mondta előző nap 8. sz. tanúnak is, hogy később kezdődik az értekezlet, mert azt megelőzően akarta a helyszínbepjárást elvégezni. Minél korábban akarta megnézni, amikor még kevesebb ember van, nem találkozik annyi kollégával, akik megállítják és beszélgetni kell velük. A kódbizottsági értekezletek nem ezen a napon voltak, ha 8. sz. tanú így értette, hogy emiatt kezdődik később az értekezlet, akkor összekeverhette.

A pénzügyi és a műszaki osztályvezetőt azért nem vitte magával, mert ezt csak neki

kellott megnéznie. Lehet, hogy a műszaki osztályvezetőnek mondott olyat, hogy a helyszínbejárást már korábban elvégezte. Biztos, hogy beszéltek róla, de kifejezetten nem emlékezett erre. Nem volt fizikai akadálya, hogy a helyszínbejárásra a műszaki osztályvezető elkísérje, de nem volt rá szükség, mert a célja az volt, hogy felkészüljön a koncepció prezentálására.

A helyszínbejárás során a helyiségek, amiket meg szeretett volna tekinteni, nyitott helyiségek voltak, az összes helyiségbe be lehetett jutni, a helyiségek funkción kívüliek voltak, illetve olyan közös tereket tartalmaztak, ahova nem is kellett kulcs.

Az épületfejlesztési koncepció munkaanyagként rendelkezésre állt, sokfajta változatban, volt orvos-szakmai, műszaki és pénzügyi része. A végleges verzió az még nem állt készen.

Reggel 7 és 10 óra között hét ember is látta azon a területen, ahol mozgott. Természetesen senki nem nézte az óráját, mikor találkozott vele, nincsenek pontos időpontok, általában fél órás időintervallumok vannak. Mind a hét ember a normál emberi eltéréseket belekalkulálva hasonlóan jelölte meg a ruházatát, ami sötét színű nadrág és kockás ing volt. A technikai adatok is alátámasztották, hogy a kórházban tartózkodott. Informatikai szakértő igazolta, hogy 8. sz. tanúval való találkozás időpontjában - ami az irodában történt -, egy levelezőmappa is megnyílt és egy oldalt is meglátogatott. Természetesen van elméleti lehetősége annak, hogy valaki időzítővel indítsa el ezeket, de semmi erre utaló nyomot nem mondtak. Majdnem két évvel az esemény után volt egy helyszínbejárás, ahol végigvitte a nyomozó hatóság képviselőit, amiről egy közel másfél órás videó felvétel is készült, az volt a lényeg, hogy ugyanazon az útvonalon menjen végig.

Akkor külön élt a feleségétől, biztos előre mondta neki, hogy reggel nem tud menni a gyerekekért. Arra már nem emlékezett, hogy ez egy generális közlés volt-e a jövőre nézve minden keddre vonatkozóan, vagy csak arra a napra irányult. Nem emlékezett, hogy ezt összefüggésbe hozta-e bármilyen értekezlettel, csak azt mondta, hogy nem fog menni a gyerekekért, mert a kórházban lesz valami feladata. A stratégiai bejárás miatt nem ment a gyerekekért, ezt mondta a feleségének, 8. sz. tanúnak mondottal megegyezően.

Március 12-én ténylegesen az értekezlet 10 óra után kezdődhetett.

A sértett lakásához nem rendelkezett kulccsal. Előfordult, hogy a kulcsot kölcsönadta a sértett, egyszer, amikor a fia elvesztette és ő másoltatott, illetve amikor megkérte, hogy a kutyát sétáltassa.

Nem vitt soha mikulásajándékot se a sértettnek, se a kutyájának, 2012. december 6-án sem.

Az általa használt gépkocsiból lefoglalt injekciós tűről elmondta, hogy nem emlékszik arra, hogy ezt a fecskendő tette volna oda, ahonnan lefoglalták. A fecskendők egy része onnan származhatott, hogy a II. számú kórházban felmarkolta őket, és velük ezt az injekciós tűt is.

A lefoglalt adópapírt nem vitte el, hangsúlyozta, hogy az iroda, ahonnan azt lefoglalták, nem volt zárva. A lefoglalt kulcsról nem tudja, milyen kulcs, neki azt nem mutatták meg. Ez az utóbb az irodában lefoglalt kulcs is később kerülhetett oda, ezt a kulcsot is úgy próbálták beállítani, mintha bűncselekményből származna, de a sértett egyértelműen nem ismerte fel.

Beszámolt arról, hogy a kutyának kifejezetten heves üdvözlőreakciója volt, amikor őt

meglátta, próbált métereseket is ugrani.

A sértettet egyszer reumatológiai panaszok miatt beutalta egy reumatológushoz, kifejezetten gerincbántalma nem volt, de sokszor fáj a csípője. Nem tudott és nem tud olyanról, ami a sértettet bármilyen mértékben gátolná a normál mozgásban. Azt tudta, hogy fáj a csípője, de mozgáskorlátozottságról nem. Sőt, ennek inkább az ellenkezőjéről tud, mert a sértett rendszeren járt tornázni.

Nem tudott arról, hogy a sértettnek volt-e klausztofóbiája.

A sértett reggeli rutinjával nem volt tisztában, mert nem éltek együtt, a reggeli életében nem vett részt. Nem volt olyan kommunikáció sem közöttük, amiből kiderülhetett a rutinja.

Nem volt olyan mániás szokása, hogy kihúzott a konnektorból dugókat, vagy zacskóba csomagolt dolgokat.

A sértettel 6 év alatt minden nap több órát töltöttek együtt, mindenfajta ruházatban látta, mindig felismerte.

Nyilatkozott továbbá az ornyergén található anyajegyéről. A tárgyaláson a tanács elnöke szemrevételezés után rögzítette, hogy az ornyereg jobb oldalának felső harmadában van egy kisebb anyajegy.

A helyszínbemjárásról készített videofelvételen első résznél:

7:36 perc - kb. 7 óráig lehetett az irodában

16:18 perc - a hidroterápiás résznél 10-15 percet tartózkodott

22:56 perc - indulástól kb. negyed óra telt el, mire a III. számú udvarra ért

23:00 perc - nagyságrendileg egy órát tartózkodott abban az épületrészben

34:00 perc - még az első órán belül, 8 óra előtt van időben, idáig nem találkozott senkivel

40:39 perc - nagyjából 8 óra előtt érhetett át

40:54 perc - a generátorhoz vezető ajtó zárva van

40:59 perc - 13. sz. tanú kijavítja, hogy ott aggregátor van

41:13 perc - a liftes hölgyel találkozott

42:20 perc - egy zárt ajtón nyit be

44:05 perc - nem lehet továbbmenni az ajtón

44:27 perc - egy zárt ajtón nyit be egy raktárhelyiségbe

45:24 perc - hozzák a kulcsot és azzal nyitják ki

46:24 perc - 13. sz. tanú mutatja meg neki, hogy az ajtón vissza lehet jutni

48:18 perc - a raktárrészben fél 9- háromnegyed 9-ig tartózkodott

52:48 perc - valamivel 9 óra előtt járt itt

53:50 perc - lehet hogy visszament az irodájába egy tervrajzért, de konkrétan nem emlékezett

54:29 perc - háromnegyed 9 - 9 felé ment ki az épületből és a másik portán ment be

56:36 perc - 9 óra körül lehetett, bemegy az épületbe

56:56 perc - azzal a plusz térképpel, amit hozott, ment az ebédlőbe

01:00:31 perc - 13. sz. tanút kérdezi, hol lehet visszamenni

01:00:44 perc - ebben a térrészben negyed óra-húsz percet tartózkodott

A helyszínbemjárásról készített videofelvételen második résznél:

00:19 perc - a férfi vécét használta

00:35 perc - itt találkozott takarítókkal, pár szót váltottak is
00:58 perc - fél 10 felé járt ezen a részen
02:33 perc - hőközpont ajtaja zárva
03:11 perc - ezután felment az irodába és ekkor mondta a dolgozóknak, hogy mikorra hívják össze az értekezletet, addig fél óra-óra ideje volt még
04:48 perc - fél 11-kor lehetett az értekezlet
04:56 perc - mobiltelefonját nem használta közben, általában nála szokott lenni
05:20 perc - amikor a végén a takarítókkal találkozott, akkor telefonált, fél 10 felé volt egy hívás

A helyszínbejárásról készített videofelvétel levetítését követően kérdésre előadta, hogy az volt a célja, hogy a pár nap múlva érkező külföldi tulajdonosaiknak be tudja mutatni a koncepciót megfelelő helyszínismerettel. Technikai eszközt nem alkalmazott, nem rögzített semmit, jegyzeteket sem készített, mert nem ez volt a célja, hanem az, hogy egy átfogó képet kapjon az épületről. A bizottság is nagyjából ennyi idő alatt járta volna be az épületet, föl kellett mérnie, hogy milyen benyomást szerezhetnek. Az apróbb részletek, mint például az ereszcsonornák állapota, azért lényeges, mert arra is megjegyzést tehet a delegáció, és akkor arra valamit mondania kell. Mielőtt fölment a hetvenes években épült épületrészbe, aminek a tetejére egy VIP részleget terveztek, visszament a tereprajzért az irodájába, de ez már a bejárás legvége volt. Nem kellett útvonalterv a bejáráshoz, csak az volt a lényeg, hogy tudja, honnan hova jut el. A bizonyítási kísérlet időpontja és tartama nem egyezik meg a 2013. március 12-i bejárással. A fényviszonyokat tekintve is eltért attól. Nem emlékezett arra, hogy az eredeti helyszín bejárásnál nem látott vagy vaksötétben kellett volna mennie. A videó 41 perc körüli időben ér ahhoz a részhez, ahol találkozott 1. sz. tanúval, de figyelembe kell venni, hogy a videó nem a helyszínbejárással kezdődik, hanem 14 perccel később, így videón csak fél óra telik el, mire odaértek 1. sz. tanúval való találkozás helyéhez, de a valóságban ez nyilvánvalóan hosszabb volt. 2. sz. tanúval valamivel 9 óra előtt találkozott. Ezután fölment a felső épületbe, és 9:30 óra körül fejeződött be a bejárás. A tényleges és a rekonstruált bejárás tehát az időarányait tekintve sem felel meg egymásnak.

A sértett tanúkenti kihallgatásakor arra a kérdésre, hogy hol, mikor, milyen körülmények között és kinek a szájából hangzott el először lehetséges elkövetőként a vádlott neve, előadta, hogy a kórházban történekről csak arra emlékszik, hogy ha megrángatták és közel hajoltak hozzá, tudott válaszolni. Amikor az intenzív szobában 3. sz. tanú odament az ágyához, megölelte, akkor kérdezte tőle, hogy szerinte a vádlott volt-e, erre ő bólogatott és sírt. Kérdésre előadta, hogy azért bólogatott 3. sz. tanú kérdésére, mert ez egy megérezése volt, mert egyszerűen félt a vádlottól, mert zaklatta, nem tudta elfogadni a szakítást.

Arra emlékezett, hogy a rendőrök bementek a kórházi szobába, megkérdezték, hogy zaklatták-e, bántották-e mostanában és mondta, hogy igen, a vádlott. Mutattak róla egy fényképet neki, amin felismerte.

Nem abban a pillanatban merült fel benne, amikor megtámadtak, mert akkor nem volt magánál. Március 12-én a kórházban merült fel benne először, hogy a vádlott lehetett, amikor tudatosult benne, hogy megtámadták, bűncselekmény érte.

Amikor a bűncselekmény utáni éjjel hajnali négy óra körül felébredt és 17. sz. tanúval

elkezdtek beszélgetni, nem emlékezett arra, hogy kinek a részéről merült fel először a vádlott neve lehetséges elkövetőként.

A kezelőorvosa, 5. sz. tanú később kérdezte, miután feltisztult a tudata a kórházban, talán egy köztetés alkalmával, és akkor azt mondta, hogy egy volt barátja lehetett, de nevet nem mondott.

A sértett részletesen nyilatkozott gerincproblémájáról, ami egy bizonyos fekvő pozíció felvételében akadályozza, ha oldalt fekszik, nem tudja a lábát letenni a földre. Erről a vádlott is tudott, ugyanis abban a kórházban kezelték, ahol dolgozott. Az elkövető magától tette a térde alá a csizmát, nem ő mondta ezt neki.

A végleges szakítás időpontját november elejére tette, a tömegközlekedési eszközön történt kulcsdobálás ezt megelőzően, szeptemberben történt.

Előadta, hogy álcázott szerelésben a volt férje és jelenlegi élettársa testalkatát és szemét is felismerné, mindkettőjük jellemzőjeként előadta, hogy erős dohányosok, fekete szeműek, zömök testalkatúak.

Leírta a kutya viselkedését, a lakásban a kutya a vádlottat nem ugatta meg. Illetve beszámolt a vádlott áramtalanítási szokásáról és arról, hogy szívesen csomagolt nejlonzacskába. Előadta, hogy a vádlott tisztában volt a reggeli napirendjével, hogy a gyerekek mikor indulnak iskolába, mikor viszi le a kutyát, azzal, hogy csak a hevederzárát használják, mert erről kifejezetten szólt is neki, amikor kulcsot adott. 2012. decemberben a mikulásajándékot - mely egy plüss figura és egy kutyának való játéksont volt - reggel találták meg az ajtón, a lánya mondta, hogy biztos a vádlott volt, mert a kutyának is vett ajándékot, illetve előadta, hogy az ajándék nem származhatott 17. sz. tanútól.

Az e-mail fiókjához tartozó jelszót 2009-ben adta meg a vádlottnak, de utána megváltoztatta azt a jelszót. A vádlott később is visszamondott dolgokat és amikor rákérdezett, honnan tudja ezeket, elismerte, hogy megcsinálta és nem volt szép dolog.

Ha a nyomozás során az első kihallgatásakor nem mondta, hogy kék volt az elkövető szeme, az azért lehetett, mert rosszul volt. Fenntartotta, hogy az elkövetőnek világos kék szeme volt és hogy nem ismerte fel a támadót, ugyanis abban a sokk helyzetben, amikor megtámadták, nem az érdekelte, hogy ki van az álarc mögött, attól félt, hogy meg fogja ölni. Nem vett észre a vádlott orrnyergén anyajegyét.

Nem emlékezett arra, hogy a helyszínen a rendőröknek, a mentősöknek, vagy 17. sz. tanúnak mit mondott.

Arról, hogy a vádlott a szakítást követően is személyesen kereste, felhívta, sms üzeneteket küldött, a munkahelyének a facebook oldalát likeolta, a munkatársai, barátnői és 17. sz. tanú tudott.

A megismételt másodfokú eljárásban vádlott és a sértett szembesítése megtörtént abban a kérdésben, hogy ismerte-e a vádlott a sértett napi rutinját, tudott-e a gerincbántalmáról, a klausztrofóbiájáról, jellemezte-e féltékenység a kapcsolatukat, mikor fejeződött be a kapcsolatuk, mikor volt a kulcsdobálás, volt-e jelszófeltörés, a kutya viselkedéséről, a vádlottnak vannak-e berögzült szokásai, adott-e a sértett kulcsot a lakásához a vádlottnak.

17. sz. tanú előadta, hogy amikor megtalálták a sértettet, nem volt olyan állapotban, hogy az elkövetővel kapcsolatos kérdéseket feltegyenek neki és nem is érdekelte ez őket akkor. Délután a rendőrök, majd ezután a barátok, rokonok jöttek hozzá. Ekkor már

elképzeltető, hogy volt az elkövetőről szó, de ezt nem hallotta, mert nem volt ott sem a rendőrségi kihallgatáskor, sem a barátaival, rokonaival való beszélgetéskor. Másnap reggel 3-4 óra körül, amikor a sértett felébredt, akkor szembesült vele, hogy milyen sérülései vannak, mit tettek vele. Akkor hangzott el közöttük, hogy az elkövető a vádlott lehetett, ez olyan egyértelmű volt számukra, más személy nem is merült fel, de arra nem tudott válaszolni, hogy melyikük mondta először.

Nem azért gondoltak a vádlottra lehetséges elkövetőként, mert a rendőrök mutatták a fényképét, hanem azért, mert nekik teljesen egyértelmű volt, a folytatása volt az előtte történeteknek. A 2013. januártól február végéig-márciusig terjedő időszokról előadta, hogy folyamatosan azzal éltek, hogy a vádlott mindig ott volt a háttérben. Példaként említette, hogy február közepén szólt neki a sértett, hogy menjen el vele az edzőterembe, mert amikor ő járt foglalkozásra, a vádlott is ott volt. Onnantól, hogy elkísérte a sértettet az edzőterembe, a vádlott már nem jelent meg, annak ellenére, hogy a sértett látta az autóját az edzőterem előtt. Másik példaként egy szilveszteri sms üzenetre hivatkozott, ami arról szólt, hogy a vádlottnak az az állapot is megfelelt volna, hogy a sértett egy szeretői kapcsolatot fenntartott volna vele, annak ellenére, hogy már vele volt együtt. Illetve kiemelte, hogy a vádlott február közepén is a sértett munkahelyének a facebook oldalát látogatta, oda bejegyzést írt, likeolta.

Nyilatkozott arról, hogy egészségügyi képzettséggel nem rendelkezik, 18-19 éves kora óta dohányzik, kb. naponta egy dobozzal, szeme színe sötétbarna, nem visel kontaktlencsét, magassága 180 cm, a testsúlya nagyjából állandó, 85 kg.

A sértetten kilenc helyreállító műtétet végeztek időközben és ez még folyamatosan tart. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett vallomásának azon részét, hogy a sértett mondta neki, hogy az elkövető a kádba betette.

6. sz. tanú vallomása szerint a lakásban nem hangzott el, nem merült fel, hogy ki lehetett az elkövető. Legelőször a kórházi látogatás során hangzott el a vádlott neve, mint lehetséges elkövető. Ott mondta először a sértett, hogy a vádlott lehetett a támadó. Többen voltak ott, biztos kérdezték tőle.

Arra nem emlékezett, hogy ki kérdezte, vagy hogyan, de biztos, hogy szó volt róla, hogy a vádlott követhette el. Nem tudott arra válaszolni, hogy kinek a szájából hangzott el konkrétan a kórházban a vádlott neve.

A kórházba 3. sz. tanúval együtt mentek be, erre már a rendőrségi kihallgatását követően került sor.

Az elsőfokú eljárásban a 15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 23. oldalán tett vallomásával kapcsolatosan kérdésre előadta, hogy azért gondolta, hogy a vádlott volt az elkövető, mert a sértettnek lett egy új kapcsolata, és mindenki nagyon boldognak látta. Szerinte, ha valakit elhagynak, és ezt látja, kiválthat belőle ilyen dolgokat. A tanú a zaklatást is inkább ahhoz az időponthoz kötötte, amikor a sértett 17. sz. tanúval megismerkedett. Akkor mutatott neki a sértett sms, e-mail üzeneteket, amik a vádlottól érkeztek, hogy szereti még, nem akar róla lemondani.

Fenntartotta korábbi vallomásából, hogy 3. sz. tanú végig azt mondta, hogy más nem lehetett az elkövető, csak a vádlott. 3. sz. tanú nála sokkal jobban ismerte a vádlottat és a sértettel való kapcsolatát is.

3. sz. tanú azt adta elő, hogy amikor a rendőrségen történt tanúkenti kihallgatása után

bementek a kórházba, először ő volt, aki odalépett a sértett ágyához, átölelte, a fülébe sűgva megkérdezte tőle, hogy „a vádlott volt?”, és a sértett bólogatott, hogy igen és zokogott.

Nem kérdezte meg a sértettől, hogy miért gondolja, hogy a vádlott volt az, mert számára is ő volt az egyetlen, akire gondolt elkövetőként, mert folyamatosan zaklatta hónapok óta telefonon, e-mail-ben, személyesen követte, a tanú szemtanúja is volt ennek a zaklatásnak. És senki más nem volt, akivel a sértettnek ilyen ellenséges viszonya lett volna. Ő a rendőrségen tett vallomásában is elmondta, hogy a vádlottra gyanakszik. Ahogy megtudta, hogy a sértettet női mivoltában semmisítették meg, azonnal arra gondolt, hogy ez csak egy hozzá közel álló személy lehetett.

6. sz. tanúval nem együtt mentek be a rendőrségre, nem beszéltek a kihallgatása előtt. 6. sz. tanút kihallgatása közben hívta telefonon, akkor mondták neki, hogy vegye fel a telefont, ekkor megkérdezte tőle, hogy mondta-e a rendőröknek, hogy a vádlott volt, és mondta neki a tanú, hogy nem. Szerinte 6. sz. tanú nem akarta kellemetlen helyzetbe hozni se sértettet, se a vádlottat. Amikor őt elengedtek a rendőrségről, együtt mentek be a sértetthez a kórházba.

14. sz. tanú abban a házban, ahol a sértett lakott, háztakarítóként dolgozott. Előadta, hogy 6-kor szokta elkezdni a takarítást és 9-kor szokott végezni. Utána rágyújt, majd ezután megy be a lakásába. 2013. március 12-én 8 és 9 óra közötti időben jött be a lépcsőházba, szeretett volna bemenni a lakásába, amikor látta, hogy a lépcsőn jött le egy személy és ment ki. Egyszínű motoros ruhában volt és egy fekete sál volt a nyakára tekerve. A motoros sisak sötétített plexije le volt húzva, így nem látta az arcát, nem tudja azt sem, hogy férfi volt-e vagy nő. Kb. 170-180 cm magas és átlagos testalkatú volt. Ugyanolyan szürkés-bézs színű kesztyű és csizma is volt rajta, mint a ruhája. Csomag nem volt nála, azt nem látta, hogy volt-e rajta hátizsák.

Villanyszerelők voltak aznap a házban, a kapu melletti résznél a távkapcsolót szerelték. 8 óra után jöttek a szerelők, ha épp ott voltak, akkor nyitva volt a kapu. Amikor be akart menni a lakásba, nem volt nyitva a bejárati ajtó. Nem nyitotta ki ő sem, hogy gyorsabban száradjon a felmosás. Kulccsal és kóddal is nyitni lehetett a bejárati ajtót. A postaládák kulccsal zárhatók. Nem tudta, hogy ki lett-e írva a lakóknak, hogy mikor lesz a kapcsolótábla csere, illetve, hogy ez köztudott volt-e.

A sértett kutyáját ismerte, kicsit ugató, szerinte idegen emberek megjelenésével összefüggésben ugató. Arra nem tudott nyilatkozni, hogy a kutya ismerősökkel hogyan viselkedett.

Sok kerékpár van a házban, 10-15, talán 20 ember is kerékpározik, ők átlagos ruházatban szoktak közlekedni, csak két biciklistának van kifejezett sportruházata, könyök- és térdvédővel, kis fekete nadrággal, sportcipővel és sisakkal.

A nyomozati iratok 117. oldalon lévő rendőri jelentés elétárása után akként nyilatkozott, hogy nem tudja, hogy izmos volt-e, átlagosnak látta, a magassága 170-180 cm volt. Emlékezete szerint 8 és 9 óra között történt. Nem emlékezett, hogy mondott-e olyat az intézkedő rendőrnek, hogy többször látta a férfit a megelőző hónapban.

A nyomozati vallomásának ismertetését követően annyi hozzáfűznivalója volt, hogy látott motoros személyeket, pizza futárokat, valószínű, hogy nem ugyanazt a személyt látta többször.

7. sz. tanú 2013. március 12-ét ahhoz az eseményhez tudta kötni, hogy a menyé rosszul lett, kórházba kellett vinni és át kellett mennie hozzájuk segíteni, hogy vigyázzon a gyermekekre. Nem tudott arra válaszolni, hogy ez hány órákor volt, arra emlékezett, hogy délelőtt. Arra emlékezett, hogy a gyerekek 8 órára mentek iskolába, nyilván utána volt, de pontos időpontot nem tudott mondani. A menyé készült menni, úgyhogy amikor odaért hozzájuk, a baba meg volt etetve. Az etetés 9 órákor szokott lenni, de nem tudott arra válaszolni, hogy 9 óra után ért-e oda.

Amikor ment, pont nyitva volt az ajtó, ki volt támasztva, így jutott be a lépcsőházba. Szerelőkkel nem találkozott.

Amikor ment be a lépcsőházba, elmondta - a vádlottra mutatva -, hogy a lépcsőfordulónál jött lefelé. Szerinte a vádlott volt az, akivel akkor találkozott a lépcsőházban. A vádlott köszönt neki, hogy „jó estét kívánok”, ami a délelőtt miatt furcsa volt. A köszönésben, azon kívül, hogy nem a napszaknak megfelelő, egy kis zavartság is volt. Benyomása szerint az illető számára is ez egy váratlan találkozás volt. Akkor látta ezt a személyt először a házban, korábban nem látta őt. A szeme alapján jegyezte meg őt. Az általa a lépcsőházban látott személyt később a rendőrségen az aulában is látta, és amikor meglátta, odafordult a mellé állóhoz. Meg is lepődött, hogy miért vannak ott egyszerűen, mert arról volt szó, hogy nem fogja tudni, hogy ő ki és nem találkozik vele.

A ruházatáról elmondta, hogy biciklis sisakot viselt, hátizsákot és egy fekete maszkot, amikor köszönt neki, nem volt takarva a szája, azután húzta fel azt egészen az orráig, hogy csak a szeme látszott ki.

Más személyt akkor nem látott a lépcsőházban. Aznap nem találkozott 14. sz. tanúval.

A sértett kutyája kis termetű kutya, ha meghallotta, hogy valaki a lépcsőházba felment, csaholt. Az idegeneket ugatta. A kutya őt ismerte és vele barátságosan viselkedett.

A nyomozati iratok 123. oldalán található rendőri jelentés ismertetése után akként nyilatkozott, hogy nem emlékszik, hogy ezeket mondta-e, de ha az van ott, biztos. Kérdésre előadta, hogy a felismert személy szeme valóban felejthetetlen, ezt biztos azért nem említette a rendőrnek először, mert nem kérdezte, illetve hogy nem hiszi, hogy kendőt mondott a rendőröknek, amikor adatot gyűjtöttek, sálat mondott.

A tanúkenti kihallgatásáról készült, a nyomozati iratok 893-899. oldalain lévő jegyzőkönyvben foglaltakat fenntartotta, de nem emlékezett arra a nyilatkozatára, hogy „a szeme, a szája és az orra volt szabadon, de igazság szerint ez nulla” - szerinte nem mondott ilyet. Kérdésre a ruházatot illetően elmondta, hogy milyen színű volt, már nem tudja. Aznap meg másnap még tudja az ember, de utána annyi minden történik, nem lehet fejben tartani.

A tanúkenti kihallgatásáról készült, a nyomozati iratok 901-905. oldalain lévő jegyzőkönyvben foglaltakat szintén fenntartotta, megerősítette, hogy a szomszéd fiúval nem keverte össze ezt az illetőt.

A nyomozati iratok 911-913. oldalán lévő, a felismerésre bemutatási eljárásról készült fényképfelvételek elétárása után akként nyilatkozott, hogy az abban foglaltak szerint zajlott a felismertetés. Maszkban voltak a bemutatott személyek. Kétszer egymás után kellett felismerni, és másodjára nem úgy álltak sorba, helyet cseréltek, megfordították a sorrendet. A felismertetési eljárás úgy zajlott, hogy bementek egy terembe, elmondták, hogy több ember lesz ott és közülük kell felismerni, hogy ott van-e az a személy, akit a lépcsőházban látott. Nem befolyásolták előtte, nem „súgtak” neki a rendőrök.

A tanúkenti kihallgatásáról készült, a pótnyomozati iratok 83-90. oldalain lévő

jegyzőkönyvben foglaltakat is fenntartotta, a szemérről ismerte fel akkor, nem a ruhájáról. Az embernek a szeme az sok mindent elmond és azt a tekintetet soha nem felejt el, amit látott a lépcső tetején. Úgy emlékezett, hogy nem találkozott a vádlott arcképével a híradásokban és a sajtóban 2013. március 12. és december 12. között, nem követte ezt az eseményt.

Az elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomásának ismertetése után annyi észrevételt tett, hogy nem emlékezett, hogy akkor ott a törvényszék előtt is felismerte a vádlottat.

Kérdésre előadta, hogy ő az igazat mondta, ezek történtek, fenntartotta az eljárás során tett vallomásait. Mindig ugyanazt mondta el, amit tapasztalt. Találkozott a vádlottal a lépcsőházban, ráköszönt, hogy „jó estét”. Ha eltérés van, az ember nyilván arra emlékszik jobban, ami közelebb van az eseményhez.

A másodfokú tárgyaláson végzett bizonyítási kísérlet eredménye alapján 7. sz. tanú az általa leírt lépcsőházi találkozás alkalmával 6 másodpercig láthatta a leírt személyt.

8. sz. tanú a vádbeli időben a főigazgatóság titkárságvezetőjeként dolgozott, közvetlen főnöke a vádlott volt. A vádlott a megelőző napon említette, hogy március 12-én később fog bejönni a munkahelyére, de nem emlékezett, mivel indokolta. Időpont megjelölése nélkül mondta, hogy később jön be, általában 6 és 8 óra között bent szokott lenni, ehhez képest később.

Elmondta, hogy ő március 12-én később kezdett, mert a keresztanyját kirabolták és neki segített. Mivel mondta a vádlott, hogy később fog bejönni, reggel az V. kerületi polgármesteri hivatalban kezdett, ezért később érkezett be, a vádlott utána jött be, de időpontra már nem emlékezett. Az V. kerületi okmányirodából úgy ment a munkahelyére, hogy legyalogolt a 2-es villamos megállójába, elment a Jászai Mari térre, onnan két megállót ment még villamossal és onnan begyalogolt a kórházba.

Abban az időpontban, hogy március 12-én mikor találkozott először a vádlottal, csúszás azért van, mert ő is később érkezett meg, nem nézte az óráját. Körülbelül egy fél órával az értekezlet előtt szólt a vádlott, hogy lesz az értekezlet. Ezt a közlést nem akkor tette, amikor megérkezett, hanem már bent volt a helyén, amikor ő visszajött.

Majd miután a vádlott észrevételt tett a vallomására, módosította azt akként, hogy a vádlott azt mondta, hogy később kezdik az értekezletet.

Az óra csúszás azért történt meg, mert utólag beszélgettek a kollégákkal, és kiderült, hogy későbbi időpontban, 10 óra 30 perckor volt az értekezlet, és ezért pontosította, hogy valósak legyenek az általa adott információk.

Arra az ügyészi kérdésre, hogy 8 óra 45 perc és a között az időpont között, amikor a vádlott szájából elhangzott, hogy fél óra múlva kezdődik az értekezlet, mennyi idő telt el, mit csinált az alatt az idő alatt, nem tudott válaszolni, a szokásos napi dolgait csinálta. A vádlott közben a szobájában volt.

Majd védői kérdésre elmondta, hogy első volt a hivatalban, rögtön sorra került, 10-15 percet vett igénybe, amíg elmondták, mire van szükség, és utána már indult a munkahelyére. Biztos, hogy fél 9 és háromnegyed 9 között ért be a kórházba. Kijelenthető, hogy nincs egy órás eltérés az időben. Miután beérkezett, megitták a lányokkal a kávé, utána lement a jogászhoz, nem volt ott és rögtön jött vissza. Mikor visszaért, akkor már ott volt a vádlott. Innentől az értekezlet kezdéséig nem

volt végig az irodájában, még elment valahova és visszajött.

Hozzá nem érkezett olyan információ, hogy ha helyszínbejárás volt, vagy csapatostul vonultak, akkor a dolgozók között felbolydulás támadt volna.

Keddenként a vádlott állandó elfoglaltsága volt az értekezlet, ami 8:30-9:00 óra körül szokott kezdődni. Ha azt mondja, hogy később jön be, az kihatással van az értekezlet időpontjára, azaz értekezlet is a szokásos rendtől eltérően kezdődik.

A nyomozati és az elsőfokú eljárási vallomásainak ismertetését követően az abban foglaltakat fenntartotta, elmondta még, hogy amikor a vádlott megérkezett, nem rögtön akkor kezdték az értekezletet, hanem negyed vagy fél órával később. A nyomozati iratok 549. oldalán lévő részre, miszerint hallotta, hogy a vádlott mondta 13. sz. tanúnak, hogy nem kell bejárni az épületet, mert ő már megnézte, amit kell, elmondta, hogy biztos így volt, de azt **nem tudta, hogy ez a közlés március 12-én, vagy az az előtti napon volt-e.**

A pótnyomozati iratok 349. oldalán lévő nyilatkozattal kapcsolatban **elmondta, hogy a vádlott az édesapján keresztül üzent, hogy látták őt a kórházban dolgozók, és keresse meg azokat a dolgozókat, akikkel találkozott aznap reggel. 23. sz. tanú jelentkezett, hogy ő látta a vádlottat és hajlandó ezt leírni. Ő adta át ezt a nyilatkozatot aláírás céljából 23. sz. tanúnak. Tartalmilag 23. sz. tanútól származik az információ a nyilatkozatban, hogy mikor látta. De még aznap visszavonta. Tőle kellene megkérdezni, miért vonta vissza. Köztük emiatt nem volt nézeteltérés. Mielőtt leírta 23. sz. tanú, megkérdezte tőle, biztos-e benne, hogy így volt, mert ő nem volt bent és nem tudta. A pótnyomozati iratok 249. oldal elétárása után elmondta, hogy tanút kerestek, 23. sz. tanú önként jelentkezett és ő írta meg a vallomását.**

1. sz. tanú liftkezelőként dolgozott a IV. számú kórházban. Vallomása szerint 2013. március 12-én találkozott vádlottal, aki jött az V. számú utca felől és a VI. számú portán ment ki, ott lehet átmenni az I. számú utca épületbe. Ez reggel 3/4 8-8 óra körül volt, nem nézte az óráját, mert nincs neki, az időpontot ahhoz kötötte, hogy abban az időben szoktak beesni az orvosok. Arra a kérdésre, hogy a munkahelyi kérdőíven miért nem jelölte be, hogy március 12-én találkozott a vádlottal azt a magyarázatot adta, hogy akkor még nem tudta miről van szó, amikor hozták a papírt, még nem tudta, hogy baj van. Amikor a papírt hozták, hogy töltsék ki, nem volt komolysága, nem tudta, hogy ilyen komoly dologról van szó, nem gondolkodott rajta annyit. Hoztak egy papírt, nem mondta senki, hogy probléma vagy gond van. De amikor megtudta, hogy mi van, átgondolta ezerszer is. Akkor hívták be a rendőrségre is és ott elmondta, hogy látta aznap a vádlottat. Később tudta meg, de akkor már elvitték a papírt, nem tudott szólni, csak a rendőrségen. Egyszer sem volt korábban a munkaviszonya során, hogy a rendész ívet hozott volna, hogy töltsé ki. Nem volt olyan hivatalos formája a dolognak, nem volt fontos. De amikor megtudta, hogy van jelentősége, utána már érdekelte, hogy kit látott előző nap. Átgondolta, és amikor föl hívták a rendőrségtől, akkor már tudta, hogy komoly a dolog. Ezért a rendőrségen tett vallomásának a figyelembevételét kérte.

A helyszínbejárásról készült videofelvétel levetítésekor 1. sz. tanú a felvétel 41. percének 20. másodpercénél jelezte, hogy itt találkozott a vádlottal 8 óra körül, 8 óra előtt vagy után 10 perccel.

2. sz. tanú karbantartóként dolgozott a IV. számú kórházban. Vallomása szerint 2013.

március 12-én 8:00-8:15 között találkoztak a VI. számú portán, ami az I. számú utcában van. Határozottan emlékszik az időpontra, mert időre kellett mennie a professzorhoz, akivel 8-fél 9 közötti időre beszéltek meg a zárcserét. Azért emlékszik, hogy a zárcsere előtt találkoztak, mert nem ugyanazon az útvonalon szokott visszamenni. A nyomozati iratok 351. oldalán lévő nyilatkozatot ő írta alá, az abban foglaltakat fenntartotta. A nyomozati vallomása (582-583. oldal) elétárása után akként nyilatkozott, hogy 3-4 év után már nem mondja pontosan ugyanazt, kérdésre előadta, hogy nem beszélgetett el vele senki a tárgyalás előtt, hogy mit kellene mondania, már nem tudott visszaemlékezni, ha így mondta, az közelebb volt, fenntartotta a nyomozati vallomását. Később mégis a 8-fél 9 közötti időponthoz tartotta magát, hogy az a helytálló, ennél pontosabban nem tudta meghatározni.

A helyszínbemjárásról készült videofelvétel levetítésekor 2. sz. tanú a felvétel 56. percének 51. másodpercénél jelezte, hogy itt találkozott a vádlottal fél 9 körül.

A lefolytatott bizonyítást követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.480/2016/1-I. számú átiratában foglaltakat módosította, illetve kiegészítette. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének történeti tényállását pontosítsa

- a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.211/2016/34. számú ítéletének 53-54. oldalán található megállapításokkal, továbbá
- az elsőfokú ítélet 4. oldal második bekezdésében azzal, hogy a vádlott a sértettől elvett, a lakásajtóhoz tartozó kulccsal az ajtó hevederzárját bezárva távozott, hátrahagyva a bódult állapotban a szobai kanapén elfektetett sértettet
- az elsőfokú ítélet 4. oldal negyedik bekezdésében azzal, hogy a sértett megtalálásakor a bezárt lakásajtót 16. sz. tanú nyitotta ki a saját lakáskulcsával.

Az így kiegészített tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben írt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes és irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, ítéletében számot adott a bizonyítékok egyenkénti és együttes értékeléséről, mely a logika szabályaival nem ellentétes. A törvényszék által kifejtett bizonyíték értékelés és a másodfokú bírósági eljárásban felvett bizonyítás alapján a közvetett bizonyítékok zárt láncolata és 7. sz. tanú nyilatkozata alapján a cselekmény elkövetője a vádlott volt.

A fellebbviteli eljárásban lefolytatott bizonyítást értékelve rámutatott, hogy a sértett és a 3. sz. tanú vallomása alapján tisztázódott, hogy a 3. sz. tanú nevesítette a sértett és a rendőrhatalóság előtt is a vádlottat lehetséges elkövetőként, mely összhangban áll azzal a sértetti magatartással, hogy a vádlottat elkövetőként lelkiismerete szerint nem nevezte meg, a terhelt fényképét mutató rendőröknek is zaklatójaként, nem támadójaként azonosította.

7. sz- és 14. sz. tanú vallomása alapján egyértelmű, hogy az elkövetés reggelén két különböző személyt láttak. 7. sz. tanú nyilatkozata alapján az is megállapítható, az az elkövetés napján az elektromos ajtó ki volt támasztva annak meghibásodása miatt, így a lépcsőházba a bejutás az utcáról biztosított volt. E tanú a lépcsőházban a másodfokú eljárás adatai szerint mintegy 6 másodpercig látta az elkövetőt, a nyomozás során két alkalommal is felismerésre bemutatás során kiválasztotta a vádlottat, nem merült fel olyan adat, mely cáfolná e tanú felismerésének megalapozottságát, vagy kétségesse tenné, hogy a tanú a vádlottal találkozott az elkövetés helyszínén, ahogy kizárható az is, hogy betanított tanúként tett volna nyilatkozatot a hatóságok előtt.

A másodfokú bizonyítási eljárás alapján kijelenthető, hogy a vádlottnak az elkövetés idejére nincs igazolt alibije, ugyanis 6 óra 30 perc és 8 óra 40 perc közötti időben vele egyetlen dolgozó sem találkozott. 1., 2. és 8. sz. tanú ellentmondásos nyilatkozatai sem erősítették a vádlotti előadást. 1. sz. tanú nem tudott magyarázatot adni, hogy az írásos tanúkutatáskor miért nem jelölte be a vádlottat, mint akivel március 12-én találkozott, ahogy azt utóbb állította. 2. sz. tanú - szembesülve megváltoztatott tárgyalási vallomáσαι ellentmondásaival - a nyomozás során tett nyilatkozatát tartotta fenn. 8. sz. tanú pedig - akivel kapcsolatban a vádlott a lejátszott videofelvételen azt állította, hogy 9 óra 30 perckor találkoztak aznap először - nem tudta előadásával szinkronba hozni egyidejű jelenlétét a vádlottal a vezető értekezleten.

Arra azonban adat merült fel, hogy március 12-én a vádlott, szokásos rendjétől eltérően, nem vitte a gyermekeit iskolába, illetve előző nap már a titkárnőjének jelezte, hogy az értekezlet később fog kezdődni.

A vádlott olyan intenzív terápiás és aneszteziológiai ismeretekkel rendelkező szakorvos, aki az elkövetéskor használt szert, a Midazolamot kórházon kívül is tartotta magánál, hiszen a használatában lévő gépkocsiból lefoglalt fecskendőből e szert kimutatták.

A sértett vallomása szerint az elkövető nem kérdezte meg tőle, hogy rajta kívül más személy tartózkodik-e a lakásban, mely arra utal, hogy az elkövető ismerte a sértett életkörülményeit. A vádlottnak lehetősége volt megismerni a sértett napi rutinját, tisztában volt azzal, hogy gyermekeivel és kutyájával él és azzal is, hogy a gyermekek 7 óra 30 perc körüli időben mennek iskolába és ezt követően sétáltatja a sértett a kutyát, akit a vádlott ismert is. Idegen elkövetőnek nem lehetett ismerete arról, hogy a kutyatápot hol tartják, azonban adat van arra, hogy a konyhában kiszórva kutyatápot találtak, ami az elkövetés során került oda. Mivel a sértett ismerte a vádlottat, érdeke volt, hogy a hangját eltorzítsa, ezzel magyarázható az a beszédmód és hanghordozás, amiről a sértett beszámolt. A sértett gerincbántalmáról, ami miatt fekvő helyzetben lábait nem tudja vízszintesen fektetni, orvosi igazolást csatolt, mely betegségről a vádlott is tudott. A sértett beszámolt arról is, hogy a támadó, miután hasi fekvő helyzetbe kényszerítette, a combja alá egy csizmát helyezett, az elkövető tehát a gerincbántalomról orvosi információval rendelkezett.

16. és 17. sz. tanúk elkövetőként nem vehető számba, ugyanis a felismerő tanú és a sértett is kék szemű és sportos testalkatú személyről számoltak be, mely jellegzetességgel e férfiak nem rendelkeznek.

A vádlott vezetői irodájában lefoglalt, a sértett nevére szóló adóhatósági irat 2013. január 08. napját követően kellett, hogy a vádlott birtokába jusson úgy, hogy azt nem a sértett adta át részére.

A részlegesen megismételt másodfokú eljárásban újabb igazságügyi orvos-szakértői bizonyítás felvételére nem került sor, a Kúria a Bhar.III.574/2017/18. számú végzésében ezt nem is rendelte el, hanem a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság előtt 5.Bf.211/2016. számon folyamatban volt eljárásban felvett bizonyítást érintetlenül hagyta. Az ügyészség a megelőző másodfokú eljárásban 34. sorszám alatt hozott határozat 56-66. oldalán kifejtetteket osztotta.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, elkövetéskori tudattartamára és azon keresztül szándékára, célzatára. Ellenben megsértette a Be. 2. § (4) bekezdésben foglaltakat. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott testi épség elleni magatartása a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütközik és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti

életveszélyt okozó testi sértés büntettként minősül, ugyanis a vádlott a sértettnek olyan maradandó sérülést akart okozni, amely egész életében elkíséri és alapjaiban befolyásolja további életminőségét, azon belül szexuális életét. Figyelemmel a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakra, nem lehet egyértelmű következtetést vonni arra, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal cselekedett a sértett bántalmazásakor és tudatát át kellett volna fognia annak, hogy a támadás következtében a sértett elhalálozhat.

Indítványozta továbbá a vádlott bűnösségének megállapítását magánlaksértés vétségében [Btk. 221. § (1) bekezdés], okirattal visszaélés vétségében [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont], készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] és személyi szabadság megsértése büntettkében [Btk. 194. § (1) bekezdés]. Ezen utóbbi bűncselekmény kapcsán kiemelte, hogy a vádlott magához vette a sértett infokommunikációs eszközeit, amelyekkel, a külvilággal kapcsolatba tudott volna kerülni, illetve lakáskulcsait, a sértettet pedig bódult állapotban, a lakásba bezárva hagyta magára. Számolnia kellett azzal, hogy a sértett bódult állapotának oldódásával, illetve elmúlásával mozgásszabadságát teljes körűen visszanyeri és segítséget hív. Mivel azonban telefonját és laptopját magával vitte, erre csak úgy lett volna lehetősége, ha a lakást elhagyja, de nem maradt nála kulcs, amivel a bezárt lakásból ki tudott volna jutni.

A vádlott által halmazatban elkövetett bűncselekmények büntetési tétele kettő évtől tizenkettő évig terjedő szabadságvesztés, így a büntetés kiszabásakor figyelembe veendő középérték 7 év. További nyomatékos súlyosító körülményként indítványozta értékelni azt, hogy az égési sérülés okozása különösen kegyetlenségként vehető számba; a vádlott a közvetett életveszélyen túl maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást is okozott; a többszörös bűnhalmazat és az előre kitervelt, aljas célból megvalósított elkövetés. Ellenben enyhítő körülmény a harmadfokú eljárástól eltelt idő.

A vádlott alanyi társadalomra veszélyessége kimagasló, ezért vele szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok maradéktalan érvényesülése érdekében a középértéket meghaladó, a törvényi maximumhoz közelítő tartamú szabadságvesztés és az elsőfokú bíróság által kiszabotthoz képest hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása indokolt.

Az orvosi esküjével szembehelyezkedő, szakmai ismerete, foglalkozása felhasználásával bűncselekményt elkövető vádlott méltatlanná vált az orvosi hivatás, illetve az orvosi képzéshez kötött foglalkozás gyakorlására, ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott 5 év tartam súlyosítása szükséges.

Indítványozta továbbá a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását, a polgári jogi igény elbírálását, a bűneljegyzék 25. tétele alatt szereplő fecskendő és tű lefoglalásának megszüntetését és megsemmisítését, a 4., 51. és 52. tétel alatti bűnjelek iratoknál történő kezelését és a vádlott bűnügyi költség viselésére kötelezését.

A sértetti jogi képviselője felszólalásában korábbi írásbeli beadványaiban foglaltakat azzal egészítette ki, hogy a védelem által becsatolt, 5. sz. igazságügyi szakértő által készített vélemény közül a 2017. november 30. napján kelt szakvélemény az előírt formai és tartalmi követelményeknek nem felel meg, mert a szakértő nem indokolta meg, hogy milyen adatokból vont le következtetést és milyen módszer alapján dolgozott. Ezen túl kiemelte, hogy a vádlottnak két telefonja volt, a szakértő pedig csak egy telefonra nyilatkozott. Az, hogy a vádlott egyik telefonja nem volt a helyszínen, még nem cáfolja azt a sértetti állítást, hogy a kutyának szánt mikulás csomagot a vádlott függesztette ki az

ajtójukra 2012. december 5-ről 6-ára virradó éjszaka. Kifogásolta továbbá, hogy 5. sz. igazságügyi szakértő a Be. 103. § (1) bekezdés h) pont alapján nem járhatott volna el, mert nem tekinthető elfogulatlanak, mivel egy fénykép szerint a vádlott egyik rokona együtt vitorlázott 5. és 3. sz. szakértőkkel.

3. sz. szakértővel kapcsolatban kiemelte, hogy olyan témakörben adott szakvéleményt, nevezetesen az életveszély kérdésében, amelyre kompetenciája nem terjed ki.

4. sz. szakértő pszichiáter, pszichoterapeuta, addiktológiai szakorvos és jungi kiképzőterapeuta véleménye aggályos, ugyanis az orvos a titoktartás alóli felmentés nélkül tett nyilatkozatot, és a vádlott álmaiból próbál meg következtetéseket levonni.

A védő által felhívott, 2012. május 20-i sms üzenet kapcsán felhívta a figyelmet, hogy ekkor még a vádlottnak nem is volt albérlése a Bécsi úton, tehát nem is tudta volna áthívni magához a sértettet, másrészt a sértett előadása szerint 2012 decemberében és nem sms formájában, hanem telefonon hívta fel a vádlott, hogy levest főz és menjen át hozzá.

A vádlottnak a bűncselekmény elkövetésének idejére nincs alibije, egyetlen tanú sem erősítette meg, hogy a vádlott a kórházban tartózkodott volna. Hangsúlyozta, hogy a vádlott telefonja 09 óra 55 perckor forgalmazott először, nem pedig 09 óra 27 perckor, mert az egy átirányított hívás volt, beszélgetés nem történt. A vádlott 09 óra 55 perckor beszélt valakivel telefonon és ezt látta 11. sz. tanú. Az az első pillanat, amikor a vádlott telefonja igazolja a kórházban tartózkodását.

Csatlakozott az ügyészi vádbeszédben elhangzottakhoz, ellenben a cselekmény minősítése körében részben az ügyésztől eltérő álláspontot fogalmazott meg. Fenntartva a benyújtott írásbeli beadványaiban kifejtett jogi érveit, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott testi épség elleni cselekményét eshetőleg szándékkal elkövetett emberölés büntette kísérleteként értékelje.

A büntetés kiszabása körében a speciális prevención túl a generális prevenciónak nagy jelentősége van, hiszen ez az elkövetési módszer - a savas-lúgos támadások - elszaporodtak Európában az utóbbi tíz évben. A generális prevenciónak az felel meg, ha olyan ítélet születik, amely visszatart mindenki mást attól, hogy ezeket az igen veszélyes anyagokat ilyen célokra használják.

A védő perbeszédében elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pont alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - az iratok tartalma, ténybeli következtetés és a felvett bizonyítás alapján - helyesbítse és az így megalapozottá vált tényállás alapján a vádlottat a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont II. fordulata alapján mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodlagos indítványként a Be. 375. § (1) bekezdésre figyelemmel eljárási szabálysértés miatt és a Be. 376. § (1) bekezdés alapján ki nem küszöbölhető, a Be. 351. § (2) bekezdés a)-b)-c)-d) pont szerint megalapozatlanság miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte azzal, hogy az ítélet tábla a Be. 378. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság másik tanácsát jelölje ki.

Kiemelten foglalkozott a sértett sérüléseivel, vitatta, hogy akár életveszély, akár maradandó fogyatékoság bekövetkezett volna. Az életveszély szempontjából figyelembe vehető körülmények közül egyetértett azzal, hogy a sértett az altatásból szövődmény nélkül felébredt, nála égési shock nem alakult ki, illetve sérülései nem fertőzöttek el, így ezek hiányában életveszély nem alakult ki. Ellenben nem értett egyet azzal, hogy a II. és

III. fokú égési sérülései közvetetten életveszélyesnek minősülnek, ugyanis

- 3. sz. szakértő szakvéleményében egyértelműen kijelentette, hogy sem közvetlen, sem közvetett életveszélyes állapotban nem volt a sértett
- 2. sz. igazságügyi orvos-szakértő nem kompetens nyilatkozni az életveszély kérdésében
- 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő nem végezte el a sértett testi vizsgálatát, ezért a szakvélemény a szükséges alaposságot nélkülözi, ezért ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből
- 1. sz. orvos általános szakmai álláspontja szerint minden sérülés kimélyülhet, így kétség fér ahhoz, hogy a sérülést kizárólag lúg okozhatta, kétséget kizáróan csak az állapítható meg, hogy azt forró folyadék vagy kémiai ártalom okozta.

A maradandó fogyatékoság körében kiemelte, hogy az Egészségügyi Minisztérium égési sérülések ellátásáról szóló protokollja szerint minden olyan égési sérülést műtéttel kell kezelni, melynek spontán gyógyulása nem várható a sérüléstől eltelt 3 héten belül. Tényként megállapítható, hogy a sértett sérülései nem gyógyultak 3 héten belül és az is, hogy a szükséges műtétet nem a leghamarabb végezték el. Így abban, hogy a sértett maradandó fogyatékoságot szenvedett el, jelentős szerepe volt a nem megfelelően megválasztott kezelésnek, nevezetesen annak, hogy műtét helyett konzervatív kezelésben részesült, mely hatástalan volt, sőt, a sebei kimélyültek. Erre tekintettel a maradandó fogyatékoság kialakulása nem róható fel az elkövetőnek.

Az elsőfokú ítélet három közvetett bizonyítékra alapozta bűnösséget megállapító ítéletét: a sértett és 7. sz. tanú vallomására, valamint a lefoglalt türe és fecskendőre, ellenben e három bizonyíték egyike sem bizonyítja a vádlott bűnösségét, ugyanis

1. A sértett nem ismerte fel támadójában a vádlottat, ezen túl a róla készült pszichológus szakértői véleményben kimutatott állapota miatt a vádlottal kapcsolatos nyilatkozatai nem hitelt érdemlőek.
2. Részletesen elemezve 7. sz. tanú vallomását rámutatott, hogy a tanú szavahihetetlen, illetve kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a legelső nyilatkozatában említett 7:45 és 8:00 óra közötti időpontban bizonyosan nem az elkövetőt látta.
3. A lefoglalt türe és fecskendő tekintetében megismételte a korábbi írásbeli beadványában foglaltakat és annak végkövetkeztetését, miszerint az bizonyosan nem lehet az elkövetés eszköze.

Az elsőfokú bíróság ezzel szemben nem vette figyelembe azoknak a vallomását, akik 9:30 előtt látták a vádlottat a kórház területén (1., 2., 8., 9., 11. számú tanú). Mindebből következik, hogy a bűncselekmény elkövetője nem a vádlott, hanem egy ismeretlen személy, aki - korábbi beadványaiban kifejtettekkel egyezően - lehetett a kutyasétáltatás során megismert alkalmi ismerőse, meglévő vagy éppen elhárított szexuális vagy azt nélkülöző kapcsolata, a sértett kísérőjeként megjelenő személy, a sértett volt férje vagy bárki ismeretlen személy.

A Kúria a Bhar.III.574/2017/18. számú végzésének [75] bekezdésében nem tényt állít, hanem csupán egy feltételezést erősített meg, mely bizonyításra szorul. A védelem álláspontja szerint is lehetséges, hogy a sértettet ismerő személy követte el a bűncselekményt, de lehet, hogy csak felbujtó volt, az ismeretség lehetett felületes vagy áttételes is. Ha az elkövető felbujtás alapján járt el, irreleváns a szemszíne és alkata. A

sértettet jól ismerők köre a sértetti előadás alapján három személyre szűkíthető: a vádlottra, a volt férjre és jelenlegi élettársára, akik kb. ugyanolyan magasak. Ellenben a szemszín egy kontaktlencsével megváltoztatható, az alkat pedig öltözékben, különösen pufi kabátban nem ítélné meg, a dohányzás kellemetlen tünetei maszkos elkövetőnél elfedésre kerülnek. A határozatokban szereplő feltételezések, hogy az elkövető ismerte a család napirendjét, a kutya viselkedése, a helyismeret, az indíték, a hang eltorzítása, a pufiszzerű dzseki és a férfiúi hiúság megsértése ráillik a volt férjre és a jelenlegi élettársra is, így a másik két személy sem zárható ki elkövetőként. Utalt arra, hogy a sértett vallomása szerint volt férjét és jelenlegi élettársát felismerte volna, azaz a vádlottat is felismerte volna, hiszen őt ismerte abban az időben a legjobban. Kiemelte még azt is, hogy a vádlott orrának felső harmadában egy anyajegy van és bár a sértett elfogadhatatlan módon úgy nyilatkozott, hogy ezt rajta nem vette észre, mivel ilyet az elkövető esetében nem említett, így annak hiánya is kizárja, hogy a vádlott volt a tettes.

A preconcepció alapuló nyomozás számos hibában és hiányosságban szenved, hiszen a nyomozó hatóság nem szerezte be a térfelügyelő kamerák felvételeit és a sértett telefonjának cellainformációit, a kórházi dolgozókat csak hetekkel később, 7. sz. tanút pedig 9 hónappal az elkövetés után hallgatták ki tanúként, a felismerésre bemutatás nem volt szabályos, a vádlotton kívül más személy irányába nem folyt nyomozás, nem vettek szövetmintát a sértettől a kémiai anyag megállapítása céljából, a lefoglalt tűt és fecskendőket hónapokig ismeretlen helyen tárolták, a sértettet kába állapotban hallgatták ki, szakértőként a sértett kezelését végző kórház állományába tartozó személyt rendeltek ki, a terhelt DNS mintája eltűnt, házkutatást több alkalommal tartottak, melyek között a helyszínt nem zárták le, a terheltet előbb vették őrizetbe, minthogy a gyanúsítást közölték volna vele, a sértettnek eleve a terhelt fényképét mutatták, a nyomozó hatóság téves információkat közölt a médiában és a sértettel is. Mindez vezetett oda, hogy a Fővárosi Főügyészség a nyomozást 2014. július 7-én a terhelttel szemben megszüntette és ezen határozat óta semmilyen újabb bizonyíték nem merült fel.

A vádlott terhére értékelt körülményekkel kapcsolatban, korábbi beadványaiban foglaltakat megismételve, az alábbiakkal egészítette ki:

- a fürdőszoba, mint lehetséges elkövetési helyszín feltételezés, ugyanis mivel a lefolyó el volt dugulva, a fürdőszoba kövezetén meg kellett volna jelennie a lúgnak, amit a földön lévő ruhaneműkön ki kellett volna mutatnia a szakértői vizsgálatnak
- a sértett nem látta, hogy a tettes a kutyát megetette, a helyszíni szemle jegyzőkönyv nem rögzít földre kiszórt kutyatápot, a sértett lányának későbbi elmondásából szerepel ez tényként, de csak a helyszíni szemle után kerülhetett kiszórt táp a földre
- a sértett 2017. december végén polgári pert indított a vádlottal szemben 25 millió forint nem vagyoni kártérítés követelése címén, mely perben tényként állítja, hogy a vádlott volt a támadója, így már anyagi érdeke is fűződik ahhoz, hogy a vádlott bűnösségét megállapítsák. Mivel ezáltal perben áll a vádlottal és saját előadása szerint is haragszik rá, nem tekinthető elfogulatlanak
- az ellentmondásos vallomások miatt nem lehet megállapítani, hogy az elkövető milyen ruházatot viselt, így az sem bizonyított, hogy pufi dzseki volt rajta, egyébként a kabát mibenlétéből semmilyen

következtetést nem lehet levonni

- az amit a sértett folyamatos zaklatásnak élt meg, valójában egy hullámzó érzelmi kapcsolat különféle állomásai voltak, a közöttük lévő kulcsdobálás pedig egybehangzó vallomás szerint a szakítás előtt volt, így az ügy szempontjából irreleváns

- az elkövető huzamosabb idő alatt, a reggel folyamán kifigyelte a sértett és gyermekei mozgását, a gyermekek távozását, ezt követően hallgatózással győződött meg arról, hogy a sértett egyedül maradt, ezért nem kérdezte meg tőle, hogy van-e még valaki a lakásban

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítást részletesen elemezve az alábbi összegzéseket tette: a sértett kihallgatásának eredményeként tisztázást nyert, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet 7. oldal utolsó bekezdésben iratellenesen rögzítette, hogy a sértett a vádlottal kapcsolatos megérzését közvetlen ismerőseinek, a meghallgató rendőrnek és kezelőorvosának is megemlítette. Első kihallgatásakor és a rendőri jelentésben azért nem szerepel a gyanúja, mert ekkor még ilyen megérzése nem volt, az a későbbiekben alakult ki a vádlottal szemben érzett, egyébként alaptalan félelméből. Senkinek nem mondta a sértett, hogy a vádlottat tartja elkövetőnek, megállapítást nyert, hogy a vádlott személye 3. sz. tanú részéről hangzott el. Sem a sértett, sem 17. sz. tanú nem tudott visszaemlékezni, hogy kinek a részéről merült fel lehetséges elkövetőként a vádlott neve. A sértett vallomása alapján egyértelmű az is, hogy 5. sz. tanú kezelőorvosnak nem a kórházba kerülésekor, hanem később, egy kötözés alkalmával mondta, hogy egy régi barátja lehetett az elkövető, de nevet nem mondott. Tehát a sértettben nem az elkövetés időpontjában, hanem később, az őt ért behatások nyomán.

17. sz. tanú nyilatkozataiban saját tapasztalaton alapuló, a vádlottra nézve terhelőnek minősülő tényt nem közölt.

7. sz. vallomásával kapcsolatban visszautalt arra, hogy az abban rejlő ellentmondások kiküszöbölhetetlenül maradtak, vallomása nem hitelt érdemlő. A megismételt másodfokú eljárásban tett vallomásából arra lehet következtetni, hogy a kisunoka etetését követően, tehát 9 óra után érkezett a házba, ez egybevág 14. sz. tanú vallomásával, aki elmondta, hogy az ajtókitámasztás, amit 7. sz. tanú látott, azután volt, hogy ő végzett a takarítással, ő pedig 9 órakor szokott végezni. Mivel a vádlott 9:27 órakor már a kórház területén tartózkodott és telefonon beszélt, kizárt, hogy őt látta a tanú. Egyébként egy sötét lépcsőházban, maszkban, 6 másodpercig látott embert, a szeme alapján 9 hónap elteltével nem lehet felismerni. Mindezekre tekintettel 7. sz. tanú vallomásának kirekesztésére tett javaslatot.

14. sz. tanú nyilatkozatából megállapítható, hogy közel azonos időpontban 7. sz. tanú és ő, két, eltérő személyt embert láttak a lépcsőházban.

22. sz. tanú mentességi jogával élve megtagadta a vallomástételt, ezért vallomása nem szolgálhat terhelő adatként.

8. sz. tanú vallomása szerint $\frac{1}{2}$ 9 - $\frac{3}{4}$ 9 körül ért be a kórházba, lement a jogászhoz, és amikor visszaért, a vádlott a szobájában volt. Ezáltal igazolta, hogy kb. $\frac{3}{4}$ 9-9 óra környéki időpontban a vádlott a kórházban, az irodájában tartózkodott. 23. sz. tanú vallomástételéről és a vallomásának visszavonásáról az eltérő nyilatkozatuk oka nem volt feltárható, mivel a bíróság 8. sz. tanút hallgatta meg, a közvetlenség alapján az ő vallomása értékelhető e körben bizonyítékként. A házkutatás helyszínén oda nem illő tárgyat nem talált, ebből levonható az a következtetés, hogy a későbbiek során ott talált

tárgyak (NAV boríték, kulcscsomó) odakerülése nem ellenőrizhető, ezért azokat bizonyítékként nem lehet figyelembe venni.

1. sz. tanú következetesen vallotta, hogy március 12-án 7-8 óra, de inkább 8 óra körüli időben találkozott a vádlottal. A korábban becsatolt, 5. sz. igazságügyi informatikai szakértő által készített vélemény alapján cáfolható, hogy március 11-én találkoztak volna. 2. sz. tanú vallomásaiban annyi bizonytalanság jelent meg, hogy nem tudta visszaidézni, hogy a szerelési munka előtt vagy után találkozott a vádlottal. A védő álláspontja szerint az eseményekhez legközelebbi vallomása fogadható el, ebben ½ 9-9 közötti időre teszi a találkozást, így a tanú igazolja, hogy ebben az időben a vádlott a kórházban tartózkodott. A helyszínbejárásról készült videofelvétel kapcsán hangsúlyozta, hogy az az elkövetés után két évvel készült, így túl sok idő telt el ahhoz, hogy pontos rekonstrukcióról lehessen beszélni. Senkitől nem várható, hogy a mintegy 2 órás épületbejárás minden részletére pontosan visszaemlékezzen, ezért felmerülhetnek pontatlanságok, eltérések. Annyi azonban bizonyos, hogy a vádlott 7-9:30 között végezte a kórházbejárást, melynek során több dolgozóval is találkozott. A levetítéskor jelen lévő 1. és 2. sz. tanú a vádlottal egyező időpontban és helyszínen jelezték a találkozást.

Indítványozta, hogy a bíróság a tényállás megállapítása során a vádlott vallomását fogadja el, melyet számtalan objektív bizonyíték és tanúvallomás alátámaszt. A megismételt másodfokú eljárásban felvett bizonyítás során egyetlen olyan tény nem merült fel, mely a vádlott bűnössége irányába mutatott volna. A bizonyítékok láncolata továbbra sem teljes, a vádhatóság a vádat nem bizonyította, mindezekre tekintettel elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagos az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló indítványainak megfelelő döntés meghozatalát kérte.

A vádlott a felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz és a felmentését kérte, mert a bűncselekményt nem ő követte el.

A sértettel való kapcsolatát saját döntése alapján zárta le, amikor a sértett választás elé állította és ő a gyermekeit választotta. Ezt követően az első hetekben kereste a sértettel a kapcsolatot, felnőtt emberként szerette volna megbeszélni vele a valós okokat, de megbeszélési kísérletei nem vezettek eredményre, ezért magában végleg lezárta a kapcsolatukat és más felé nyitott, így ismerte meg jelenlegi barátnőjét. Becsatolt levelezésükből látható, hogy ezután már új barátnőjével szervezett programokat.

Ezt követően is a sértett közelében lévő albérletében maradt, mert azt egy évre előre ki kellett vennie. Így a normál, hétköznapi életviteléből adódóan járt az ő környékén, itt végezte sporttevékenységét is. Szokásos útvonalai és a lakásuk közelsége ellenére a szakítást követő 4,5 hónapban mindösszesen 4-5 alkalommal találkoztak véletlenszerűen. A bűncselekmény előtti másfél hónapban már semmilyen kommunikáció nem volt közöttük, ezt a sértett is megerősítette.

Az elkövetés aprólékos, előre megtervezése, intelligens, precíz kigondolása életszerűtlen és képtelenség. Ki tervelne ki olyat, hogy fényes nappal bemegy egy maszkkal az arcán a volt barátnője lakásába, aki gyermekkorától ismeri és több mint 5 évig szoros, intim kapcsolatban voltak és abban bízik, hogy majd nem fogja felismerni. Ha állítása szerint volt férjét és jelenlegi élettársát felismerné, akkor bizonyosan őt is. Mivel nem ismerte fel a támadóját, akit hosszan meg tudott figyelni, így ez csak azt jelentheti, hogy nem az ismerőse volt az elkövető. Támadója nem azonnal, hanem 8-10 perc után kábította el, így,

aprólékos leírást tudott adni róla, Ha ismerőse lett volna az elkövető, elemi érdeke lett volna mihamarabb megakadályozni a további megfigyelésének lehetőségét, de az elkövető ezzel ellentétesen viselkedett.

Orvosként tisztában kell lenni azzal, hogy a gyógyszerek hosszú ideig kimutathatóak, jól beazonosíthatóak, így nem lehet tudatosan azt tervezni, hogy majd ezek nem fognak kiderülni.

Hivatkozott arra is, hogy ki az, aki a szörnyű tett végrehajtása után, rekord sebességgel visszajut a munkahelyére, kikerülve útközben az összes közlekedési és biztonsági kamerát, majd visszavedlik bicikliből kórházigazgatóvá. Egyetlen olyan bizonyítékot sem találtak, mely azt igazolta volna, hogy az elkövető az ő munkahelye felé távozott volna, sőt ezzel ellentétesen, a sértett telefonját a kerületi piacon találták meg, ami pont ellentétes irányban van a sértett lakásától.

A nyomozás a letelejétől kizárólag személyére szűkült le, előbb vették őrizetbe, minthogy a sértettet kihallgatták volna. A nyomozás során egyetlen más lehetőséget sem vizsgáltak meg, például meg sem kérdezték a sértett volt férjétől, hogy hol volt a cselekmény idején. A legelső kihallgatásakor elmondta, hogy március 12-én munkahelyén milyen tevékenységet végzett, hogy több munkatársával is találkozott, ennek ellenére őket tanúként csak majdnem egy hónappal később hallgatták ki. A bűncselekmény alatt egy több oldalról is igazolt valós tevékenységet folytatott, volt munkatársai megerősítették és részletesen elmondták a stratégiai tervek készítés környezetét, melynek szerves része volt a bejárás. Munkatársai, így 13. sz. tanú is tudott a bejárásról, ahogy 8. sz. tanú is megerősítette, hogy bejárta az épületet. A bejárás útvonalát és lépéseit a helyszínbejárás során részletesen bemutatta, az őt igazoló tanúk vallomásai ezzel teljesen korrelálnak. 7 és 10 óra közötti időben hét tanú is látta a stratégiai bejárás útvonalán, ezt tanúvallomásukkal igazolták, 1. és 2. sz. tanú a másodfokú tárgyaláson levetített felvételen pontosan megjelölték a találkozások helyszínét, mely egyezik a vallomásával.

Kiemelte, hogy 7. sz. tanú vallomása szerint 9 óra után találkozott a személlyel, így az nem lehetett az elkövető, hiszen az korábban kellett, hogy távozzon. Illetve amennyiben 9 órakor távozott volna a helyszínről az elkövető, akkor kizárható a személye, mert fél 10-kor már a munkahelyén telefonált. 7. sz. tanú mindösszesen 6 másodpercig látta az elkövetőt, ennyi idő alatt egy sötét lépcsőházban mellette elhaladó biciklist megfigyelni és 9 hónap múlva felismerni életszerűtlen képtelenség.

Kiemelte, hogy bízik abban, hogy egyszer majd egy másik eljárásban meg fogják találni az igazi felelőst.

A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A bizonyítási eljárás során fel kell tártani azokat a körülményeket, amelyek az ügy megítélése szempontjából lényegesek, melyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentősek, ezen belül azokat is, amelyek az ügy súlyának megítéléséhez, az esetlegesen alkalmazandó jogkövetkezmény

meghatározásához nélkülözhetetlenek.

A bizonyítás törvényességére vonatkozó, a Be. 78. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében az eljárási cselekmények szabályszerű lefolytatását a perbíróságnak minden esetben vizsgálnia kell, nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

E rendelkezés kizárja a bizonyítékok köréből azokat a tényeket, amelyek a bizonyítás törvényességének súlyosabb megsértésével szerzett bizonyítási eszközből származnak.

A büntetőeljárásban a bizonyíték kirekesztésére csak törvényes ok alapján kerülhet sor.

A bizonyítási eszköz és ezen keresztül a bizonyíték kirekesztése tehát mindig eljárásjogi okon alapul, jogkövetkezménye pedig a bizonyíték figyelmen kívül hagyásának kötelezettsége.

A kirekesztés kérdésének vizsgálata a bíróság részéről egy formai vizsgálatot jelent. A bíróságnak ekkor a Be. 78. § (4) bekezdésére is figyelemmel azt kell vizsgálnia, hogy a bizonyíték olyan bizonyítási eszközből származik-e, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozóhatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg. A perjogi rendelkezések a törvényben több helyen további esetekre nézve is előírják az adott bizonyítási eszköz kirekesztését (pl. a tanúnak, vagy a terheltnek a vallomása nem vehető figyelembe, ha az adekvát törvényi figyelmeztetések és az arra adott válaszok nem hangzottak el). A törvény tehát a Be. 78. § (4) bekezdése szerinti generális szabályozási szinten és több helyen elszórtan, de mindig tételesen felsorolja azokat az eseteket, amikor az adott bizonyítási eszközből származó bizonyíték mindenfajta tartalmi vizsgálódás nélkül a bizonyítás anyagából kirekesztendő, mérlegelési körbe nem vonható. A bizonyítási eszköz kirekesztését meg nem alapozó, a büntetőeljárási törvénytől alacsonyabb szintű jogszabályban meghatározott szabályok megszegése csupán az adott bizonyítási eszköz által közvetített bizonyíték bizonyító erejét csökkenthetik, de figyelmen kívül hagyással nem járhatnak.

A fentiekből az is megállapítható, ha e formai vizsgálatot követően a bizonyítási eszköz kirekesztésére nincs perjogi indok, tehát nem esik értékelési tilalom alá, akkor kerülhet sor a tartalmi vizsgálatra, azaz az egyéb bizonyítékokkal való összevetésre, a mérlegelésre és ennek eredményeként a bizonyítási eszköz által közvetített bizonyíték elfogadására vagy elvetésére. Ez utóbbi mérlegelési tevékenység már ténybeli alapokon nyugvó, tartalmi vizsgálatot jelent. A nem kirekesztett, elfogadott bizonyíték esetében az utolsó, külön vizsgálat tárgyát képező szempont annak bizonyító ereje. Ez pedig arra a kérdésre adja meg a választ, hogy az adott bizonyítási eszköz által hordozott bizonyíték ténylegesen milyen mértékben alkalmas a bizonyítandó tény bizonyítására.

Összefoglalva, jelen ügyben sem 7. sz. tanú részvételével zajlott felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyvek, sem a fecskendő és tű, mint tárgyi bizonyítási eszköz

a bizonyítás anyagából nem rekesztendő ki. A felismerésre bemutatással kapcsolatos, a fent felsorolt perjogi okokba nem sorolható szabálytalanságok, valamint a tárgyi bizonyítási eszköz bűnjelként kezelésével kapcsolatos szabálytalanságok nem alapozhatják meg e bizonyítási eszközök kirekesztését.

Az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a vádlott poligráfos vizsgálatról készült szaktanácsadói véleményt bizonyítási eszközként nem értékelte. A Fővárosi Ítéltábla Büntető Kollégiumának 5/2014. (IX.29.) számú BK. véleményében foglaltak szerint a poligráfos vizsgálatról készített szaktanácsadói vélemény, mivel a hatályos büntetőeljárás törvény taxatív felsorolása között nem szerepel, nem minősül a bizonyítás eszközének [Be. 76. § (1) bekezdés], valamint tárgyi bizonyítási eszköznek [Be. 115. § (1) és (2) bekezdés] és okiratnak [Be. 116. §] sem, mert nem hordozza e két fogalom kritériumait sem. Hasonló álláspont körvonalazódik a bírósági gyakorlatban is, melyet az ÍH 2015. évi 46., ÍH 2014. évi 132., ÍH 2013. évi 8., BH+ 2016.1.7. és BH+ 2009.9.390. számú eseti döntések tükröznek.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az 5. oldal negyedik bekezdésben és a 6. oldal negyedik bekezdésben hivatkozik a sértett és 7. sz. tanú rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozataira.

Az ÍH 2005. évi 7. számú eseti döntésben is megjelenő bírói gyakorlat egységes abban, hogy közvetlen módon nem vehető figyelembe bizonyítékként a rendőri jelentésnek az a része, amely valakinek a cselekménnyel kapcsolatos közléseit tartalmazza. A rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozat tartalma nem válhat közvetett módon úgy sem a bizonyítás részévé, hogy a közöltek tartalmára a jelentést készítő rendőröket a nyomozó hatóság vagy a bíróság tanúként meghallgatja, ez ugyanis a kihallgatásra vonatkozó garanciális szabályok megkerülését jelentené.

A Be. 168. § (1) bekezdés értelmében a tanú kihallgatásáról és a szembesítésről jelentés nem készíthető.

A büntetőeljárásban tanú pozícióba kerülő személy cselekménnyel kapcsolatos közlése vallomás formájában válhat a bizonyítás eszközévé, amely vallomást jegyzőkönyvbe kell foglalni. *A jegyzőkönyv vonatkozásában a tanúnak a Be. 166. §-ban meghatározott jogosultságai is vannak, például a szó szerinti jegyzőkönyvvezetés és a jegyzőkönyv kijavításának vagy kiegészítésének indítványozása, a jegyzőkönyv megismerésének az oldalankénti aláírással történő igazolása, az eljárással összefüggő esemény vagy nyilatkozat jegyzőkönyvvezetésének kérése.*

A Be. 85. § (3) bekezdés alapján a tanú kihallgatásának elején tisztázni kell, hogy nincs-e vallomástételének akadálya (Be. 81-82. §), ha nincs, akkor a törvényben meghatározott körben figyelmeztetni kell, a figyelmeztetést és a tanúnak a figyelmeztetésre adott választ jegyzőkönyvbe kell venni. Ennek elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe.

Amennyiben a rendőri intézkedés alkalmával nem történt meg a meghallgatott személyek tekintetében a Be. 83. § és 85. § (3) bekezdésébe foglalt körülmények tisztázása, nem hangoztak el a szükséges figyelmeztetések és az erre adott válaszok, a később tanúként meghallgatott személyek e nyilatkozatai a Be. 84. § alapján nem vehetők figyelembe bizonyítékként.

Az elsőfokú ítéletben hivatkozott, rendőri jelentésbe foglalt, törvényes figyelmeztetés, illetve annak lényegére történt kioktatás nélkül elhangzottak, csak akkor vehetők

figyelembe bizonyítékként a büntetőeljáráásban, ha a nyilatkozat tartalmát az így meghallgatott személy az eljárási pozíciójához kötődő törvényes figyelmeztetése után fenntartotta, ekkor ugyanis a fenntartással ez is a vallomásának a részévé válik.

A nyomozó hatóság 2014. szeptember 26. napján, 7. sz. tanú folytatólagos kihallgatásakor a tanú elé tárta a 2013. március 12-i rendőri jelentést és arra a tanú úgy nyilatkozott, hogy akkor még nyilván pontosabban tudta megjelölni az időt, míg az általa látott személy ruházatával kapcsolatban azt mondta, hogy nem tudja már megmondani milyen volt (nyomozati iratok III. kötet 85. oldal). A megismételt másodfokú eljárásban a rendőri jelentés ismertetését követően akként nyilatkozott, hogy „nem emlékszem, hogy ezeket mondtam-e, ha az van ott, biztos” (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 20. oldal). Erre tekintettel a tanú rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozata felhasználható és annak kirekesztése nem indokolt.

Sértett tanú vallomásaiban nem nyilatkozott a rendőri jelentésben foglaltaktól eltérően, így a bíróságnak nem is a rendőri jelentésben írtakat, hanem a tanú nyomozati és tárgyalási vallomásaiban elmondottakat kellett mérlegelnie. Egyébként a megismételt másodfokú eljárásban a nyomozati iratok 115. és 125. oldalán lévő rendőri jelentés ismertetését követően észrevételt nem tett (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 28. oldal).

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek túlnyomórészt eleget tett.

A törvényszék a tényállás hiánytalan felderítése érdekében minden olyan tanút megidézett, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható. A vádlott, valamennyi tanú és szakértő kihallgatása előtt a kioktatások és figyelmeztetések megfeleltek a jogszabályban írtaknak. 24. sz. tanú (a vádlott édesapja) és 25. sz. tanú (a vádlott apósa) tanúkenti kihallgatására a Be. 82. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt mentességi jogukra történt megfelelő figyelmeztetést követően került sor.

A Be. 85. § (2) bekezdés pontosan meghatározza, hogy a tanú kihallgatásának kezdetén a tanú milyen kérdésekre köteles válaszolni. Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság a tanúk lakóhelyének címét, foglalkozását és személyazonosító okmányának számát nem tüntette fel a jegyzőkönyvben, ellenben ezen hiányosság nem vezethetett oda, hogy a vallomások bizonyítási eszközként nem vehetők figyelembe, hiszen a Be. 84. § kizárólag a Be. 83. § és Be. 85. § (3) bekezdés rendelkezéseinek megsértéséhez fűzi ezt a következményt.

Az elsőfokú bíróság tanúként kihallgatta a sértettet, 7. sz. tanút, a sértett ismerőseit és hozzátartozóit (17., 16., 3., 6. sz. tanúk), a vádlott rokonait és párkapcsolatát (24., 25., 4. sz. tanúk) és a vádlott munkatársait (8., 23., 1., 2., 13., 26., 27., 28., 21. sz. tanúk) és a sértett telefonjával kapcsolatban 29. sz. tanút.

30., 20., 31., 11., 9., 32., 33., 5., 19., 34., 35., 36., 10. és a 2. számú tanúk nyomozás során tett vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdés a) pontra alapozottan - ügyészi indítványra történő felolvasására törvényesen került sor. E tanúk kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a bíróság sem tartotta szükségesnek

megidézésüket.

Meghallgatta a nyomozás során bevont 1., 2., 8., 9., 10., 11., 12. szakértőket. Ismertette a szakértői véleményeket és az egyéb okirati bizonyítékokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak.

A tárgyalás előkészítése során, hivatalból,

- a vádlott bankszámlakivonatára (nyomozati iratok 1591. oldal) és a beazonosított tranzakcióra (nyomozati iratok 1611. és 1619. oldal) figyelemmel megkereséssel élt a kft. felé a 2013 januárjában forgalmazott, meghatározott cikkszámú kerékpáros kesztyű és hátizsák színes fényképeinek megküldése végett (elsőfokú iratok 3. és 8. sorszám alatt), majd a fényképeket a tárgyaláson a sértett és 7. sz. tanúnak meg is mutatta, arra őket nyilatkoztatta.
- megkereste a hivatalt annak közlése érdekében, hogy a vádlott 2012. november és 2013. március 11. közötti időben írt-e fel bárki részére Ketamin hatóanyagú Calypsol injekciót, illetve Midazolam hatóanyag-tartalmú gyógyszert (elsőfokú iratok 6. és 7. sorszám alatt).

8. sz. tanú kihallgatását követően a kerületi kormányablakot megkereste, hogy 2013. március 12. napján a tanú által hivatkozott okmányügyintézés mikor kezdődött és fejeződött be, az ügyfélfogadás mikor kezdődött és a gyakorlatban egy eltulajdonított igazolvánnyal kapcsolatos ügyintézés mennyi időt vesz igénybe (elsőfokú iratok 17. és 25. sorszám alatt). A megkeresésre érkezett válaszra figyelemmel ismételten idézte 8. sz. tanút a 2016. május 4-i tárgyalási határnapra és nyilatkoztatta.

Az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványok közül a sértett jogi képviselője által a vádlott személyiségzavarának vizsgálata érdekében igazságügyi pszichiáter szakértő kirendelésére irányuló indítványt elutasította (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 37. oldal). Bár a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontjában foglaltak ellenére, a bizonyítási indítvány elutasításának indokolását a határozat nem tartalmazza, a döntéssel a másodfokú bíróság is egyetértett. A terheltről készült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményben (nyomozati iratok 1485-1513. oldal) a szakértők állást foglaltak a személyiségzavart illetően is, e szakvélemény megalapozottságával szemben aggály nem fogalmazódott meg.

A megismételt másodfokú eljárásban a védő és a sértett jogi képviselője további bizonyítási indítványokkal élt, melyeket az ítéletábla elutasított az alábbi indokok alapján:

1.)

A Be. 112. (2) és (3) bekezdés értelmében a terhelt vagy a védő által szakvélemény készítésére felkért személy szakértőként való bevonásáról a bíróság határoz. Ha a bíróság a felkért személy bevonását megtagadja, az elkészített szakvélemény az okiratra vonatkozó szabályok szerint használható fel.

3. sz. szakértőként történő bevonására irányuló indítványt a másodfokú bíróság nem

találta indokoltnak.

A védő által felkért igazságügyi orvos-szakértő véleményében kifejtette álláspontját, miszerint a sértett nem volt életveszélyes állapotban. Az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet 16/A. § (1) bekezdés b) pont értelmében, ha a szakkérdés életveszély fennállásának véleményezésére irányul, igazságügyi orvostani szakértői vizsgálatot kell végezni. Az igazságügyi szakértői szakterületekről, valamint az azokhoz kapcsolódó képesítési és egyéb szakmai feltételekről szóló 9/2006. (II. 27.) IM rendelet 2. számú melléklet 17. pontja értelmében az igazságügyi orvostan szakterület esetében képesítési feltétel az általános orvos és igazságügyi orvostan szakvizsga. Az igazságügyi szakértői névjegyzék szerint 3. sz. szakértő szakterülete az aneszteziológia és intenzív terápia, ehhez szükséges szakvizsgával rendelkezik. Ellenben igazságügyi orvostan szakvizsgával nem rendelkezik, így ez a terület nem tartozik kompetenciájába, az általa e szakterülethez tartozó - az életveszély fennállásának véleményezésére irányuló - kérdésben készített véleményt nem lehet szakvéleményként mérlegelési körbe vonni, e kérdéskörben szakértőként történő bevonására nincs lehetőség.

3. sz. szakértő írásbeli véleményében egyéb körben is kifejtette álláspontját, így például a Ketamin és a Midazolam együttes alkalmazásáról és a túcserével történő beadás megvalósíthatóságáról is, a hólyagok kialakulásáról, a forrázás kizárhatóságáról. E körben 2. sz. szakértő igazságügyi orvos-szakértő a nyomozás során készített, majd kiegészítő szakértői véleményében és tárgyaláson történő meghallgatásakor is nyilatkozott, melyben foglaltakkal szemben aggály nem merült fel, ezért ugyanazon kérdésekre másik igazságügyi szakértő bevonását a másodfokú bíróság szükségtelennek ítélte meg.

2.)

A másodfokú bíróság álláspontja szerint szükségtelen égés sebészeti kompetenciával rendelkező új igazságügyi orvos-szakértő kirendelése a maradandó fogyatékos és az életveszélyes állapot kialakulása tekintetében.

Az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet 16/A. § (1) bekezdés a)-b) és d) pont értelmében, ha a szakkérdés sérülések gyógytartamának, keletkezési módjának megállapítására, életveszély fennállásának véleményezésére, büntetőeljárásban sérülés által okozott súlyos egészségromlás, maradandó fogyatékos megítélésére irányul, igazságügyi orvostani szakértői vizsgálatot kell végezni.

Ugyanezen jogszabályhely (4) és (5) bekezdése pedig kimondja, hogy az (1) bekezdésben megjelölt szakkérdések esetében az igazságügyi orvostani szakértői vizsgálat elvégzése mellett más, az esetlegesen felmerülő és igazságügyi orvostani vizsgálatokkal meg nem válaszolható klinikai szakkérdésnek megfelelő szakértői vizsgálatnak is helye van. A klinikai szakkérdés vizsgálatát - a kirendelő rendelkezésének megfelelően - szakkonzultáns is elvégezheti.

Erre a szakértői törvény is lehetőséget ad, kimondja, hogy a szakértő a szakértői vélemény elkészítéséhez a megfelelő szakismerettel rendelkező más személy segítségét (szakkonzultáns) veheti igénybe, illetve, hogy a szakvéleményben fel kell tüntetni, hogy a szakkonzultáns milyen szakkérdésekben nyilvánított véleményt.

A nyomozó hatóság igazságügyi orvos-szakértőként 1. sz. szakértőt vonta be az eljárásba,

akinek az igazságügyi szakértői névjegyzék szerint szakterülete az igazságügyi orvostan, a szakértő az igazságügyi szakértői szakterületekről, valamint az azokhoz kapcsolódó képesítési és egyéb szakmai feltételekről szóló 9/2006. (II. 27.) IM rendelet 2. számú melléklet 17. pontja szerinti képesítési feltételnek megfelel, rendelkezik általános orvos és igazságügyi orvostan szakvizsgával.

A védő az új szakértő kirendelését részben azért indítványozta, mert 1. sz. szakértő a nyomozás során szakvéleményének készítésekor 1. sz. orvost vonta be, aki a sértett ellátását végző osztály vezetője volt. Ezt az álláspontot az ítélet tábla nem osztotta, az alábbi indokok alapján:

A nyomozati iratok 369. oldalán becsatolt, a sértettnek a kórházban történő ellátásával kapcsolatos egészségügyi dokumentációk közül 1. sz. orvos pecsétje és aláírása az alábbi iratokon szerepel:

- 2013. március 13-i és április 23-i kórlapon, további két orvos mellett, mint részlegvezető főorvos

- sebészeti lázlap 2013. március 20-i és 2013. április 30-i bejegyzésen

- 2013. március 20-i zárójelentésen,

illetve mint készítő szerepel egy 2013. május 3-i adatlapon.

Az iratok alapján megállapítható, hogy azokat 1. sz. orvos nem kezelőorvosként, hanem részlegvezető főorvosként írta alá. Egyetlen iraton sem szerepel kezelőorvosként megjelölve, a nyomozati iratok 125. oldalán található jelentés és 5. sz. tanú 981. oldalán található vallomása alapján is ugyanezen megállapítás tehető. Ezt támasztja alá 2. sz. szakértő a Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 17. oldalán tett általános nyilatkozata, miszerint attól, hogy egy osztályvezető orvos - aki az adott osztály munkájáért felelős szakorvos - pecsétje rákerül egy zárójelentésre, nem válik a beteg kezelőorvosává.

1. sz. szakértő 1. sz. orvost szakközreműködőként az égési betegségek ellátásban járatos szakemberként (égés főszakorvosa) vonta be, aki megfelelő szakismerettel is rendelkezik.

Az általa készített égési sebészeti szakközreműködői leletet és véleményt 1. sz. szakértő a szakvélemény elkészítésekor figyelembe vette, feltüntetve, hogy a szakkonzultáns milyen szakkérdésekben nyilvánított véleményt. (nyomozati iratok 441-443. és 447-449. oldal).

1. sz. igazságügyi orvos-szakértő a 32-1/2017/M számú (Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.211/2016/25. sorszám alatt) kiegészítő szakértői véleményének

- 11. pontjában kifejtette, hogy azért történt 1. sz. orvos felkérése, mert nevezett orvos az adott időben az intézmény égés főszakorvosa volt, ami azt jelenti, hogy nála kompetensebb személyt nem tudott megjelölni a kiváltó ok meghatározására. 1. sz. orvos a távollévő felettesének tudtával és bejegyzésével úgy adta a véleményezést, ahogy az tőle elvárható volt.

- 13. pontjában - arra a kérdésre, hogy a saját kórházi működésével kapcsolatban miként volt biztosítva a bevont szakközreműködő függetlensége - kifejtette, hogy szakértői tevékenysége nem foglalkozási szabályszegés alapos gyanúja miatt, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja okából eredeztethető. A hatóság által feltett kérdések megválaszolására elfogulatlan volt. A nyomozó hatóság kérdései nem irányultak szakmai szabályszegés kérdésére.

Ezt fenntartotta a Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 12, 14. és 27. oldalán tett nyilatkozatában is.

A szakértő a szakértői vélemény elkészítéséhez a megfelelő szakismerettel rendelkező más személy segítségét (szakkonzultáns) veheti igénybe. Az eljárás során nem merült fel olyan körülmény, mely 1. sz. orvos szakközreműködőként (szakkonzultánsként) történő kizárását indokolta volna, akár elfogultság, összeférhetetlenség, vagy más okból.

1. és 2. sz. szakértőkkel szemben a Be. 103. § (1) bekezdésben felsorolt kizárási okok egyike sem állapítható meg. 2. sz. szakértő a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/26. számon iktatott vélemény 4. oldalán és az 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 3. oldalon nyilatkozott, miszerint a bűncselekmény időpontjában a VIII. számú osztályának vezetője volt, a sértett ellátásában semmilyen módon nem vett részt. A szakértői véleményeik kiegészítésére és a szakértők meghallgatására is sor került az eljárás során, az általuk megválaszolt kérdésekre újabb szakértői vélemény beszerzése az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezné.

3.)

A védő által a sértett ismételt személyes vizsgálatával elkészült új szülész-nőgyógyászati szakvélemény beszerzésére előterjesztett indítványt sem találta a másodfokú bíróság alaposnak.

1. sz. igazságügyi orvos-szakértő legelső véleményében, a nyomozati iratok 415. oldalán kifejtette, hogy a sértettnek egy bizonyos idő elteltével történő személyes vizsgálata alapján lehet a maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás kérdésében állást foglalni. A rendelkezésre álló iratok alapján a sértettet 2014. január 22. napján szakkonzultánsként személyesen vizsgálta meg 13. sz. szülész-nőgyógyász szakorvos, igazságügyi orvos-szakértő, aki rögzítette a sértett kórállapotát és véleményezte a kórállapot súlyosságát, anatómiai kiterjedését, a vizsgálhatóságot és a kihatásait (nyomozati iratok 453-457. oldal). E szakkonzultáns is megfelelő szakismerettel rendelkező személy, akinek szakkérdésekben nyilvánított írásbeli véleményében foglaltakkal szemben semmiféle aggály nem merült fel, azt 1. sz. szakértő felhasználta és értékelte. Ezért a másodfokú bíróság nem találta alaposnak azt a védői kifogást, mely 1. sz. szakértő véleményét a személyes vizsgálat elmaradása miatt megalapozatlannak tartotta.

1. sz. igazságügyi orvos-szakértő a 32-1/2017/M számú (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. sorszám alatt) kiegészítő szakértői véleményének 6. és 7. pontjában kifejtette, hogy az eddig megismert lelet a kialakult maradvány állapot lényegét jól meghatározza, a szakértő nem tudott felhozni olyan kérdést, mely miatt indokolt lenne a sértett ismételt személyes vizsgálata, mely számára jelentős testi és lelki megviselődést okozna. Általános a szakértői gyakorlat, hogy a maradandó fogyatékoság kérdése a sérülés keletkezésétől számított kb. egy év elteltével adnak szakértői választ a kontroll leletek birtokában, a sértett személyes vizsgálata alapján. Azonban az ezirányú szakértői vizsgálat korábban is megtörténhet, mert van olyan körlefolys, mint jelen esetben is megtörtént, hogy jóval hamarabb bizonyítékát adja egy ténylegesen kialakult maradandó fogyatékoságnak.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak sem a sértett ismételt személyes vizsgálatának elrendelését, sem újabb szakértői vélemény beszerzését a sértett sérülései tekintetében.

4.)

Az ismeretlen személy által benyújtott beadványban foglaltakra figyelemmel indítványozta a védő a Robotzsaru üzemeltetőjének megkeresését, hogy az abban szereplő képernyőmentés valós-e, a rendszer adatai módosíthatók-e.

A beadványt hivatali visszaélés büntette miatt ismeretlen feljelentő által tett feljelentésként kezelték, a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a 2017. január 12. napján kelt 2.Nyom.55/2017. számú határozatával a Be. 174. § (1) bekezdés b) pont alapján a feljelentést - mert a bűncselekmény gyanúja hiányzik - elutasította. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy az ismeretlen feljelentő részletes indokát adta annak, hogy a rendőrség hivatásos állományú tagjai szakmai hibái, mulasztásai miben valósultak meg. A folyamatban büntetőeljárás kritikáját adja, másrészt a kritika tartalmi elemiből vezeti le a feljelentéssel érintettek szándékos és a terhelt vonatkozásában megnyilvánuló, hátrányokozásra irányuló célzatos magatartást. A büntető feljelentés nem lehet eszköze az alapügy kritikájának, így módon a nyomozó hatóság felderítő munkájának és az ügyészség, bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének, azaz a hatóságok tevékenysége ily módon nem bírálható felül. Önmagában egy büntetőeljárás során esetlegesen elkövetett szakmai hiba, illetve mulasztás - egyéb objektív adat hiányában - nem támasztja alá hitelt érdemlően a hatóság eljáró tagjának szándékosságát, célzatosságát.

Semmilyen adat nem merült fel az eljárás során, ami azt igazolná, hogy a nyomozó hatóság tagjai szándékosan, bármilyen okból, a terheltre nézve kedvezőtlen irányba próbálták volna az eljárás kimenetelét befolyásolni, vagy a bizonyítási eszközök beszerzése bűncselekmény útján valósult volna meg.

5.)

A másodfokú bíróság megítélése szerint szükségtelen a vádlott Endomondo mobilalkalmazás profiljából letöltött, 2012. ősze és 2013. március 13. napja közötti futási útvonalakról készült dokumentumokat kivetítése, bizonyítási eszközként történő beemelése azért, hogy a terhelt nyilatkozzon rá. A vádlott a 2017. november 23. napján tartott tárgyaláson védői kérdésre egyébként részletes vallomást tett a futási útvonalai tekintetében (16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 13-14. oldal), tagadta, hogy bement abba a házba, ahol a sértett lakása volt.

6.)

A sértetti képviselő azon indítványa sem alapos, hogy a másodfokú bíróság szerezzé be a vádlottról az őrizetbe vétel során készített fényképfelvételeket, az összesített bűnjeljegyzék 46., 49-50. tételszám alatti ruhaneműket és azokat tárgyalás keretében tárja a sértett elé. A cselekmény elkövetése 2013. március 12. napján a reggeli órákban történt, a terhelt elfogására nem közvetlenül ezután, hanem jóval később, 2013. március 12. napján 19:30 órakor került sor (nyomozati iratok 1331. oldal). A két időpont között eltelt jelentős időre figyelemmel érdemi előrelépés nem várható az elkövető ruházatának azonosítása körében, hiszen a terhelt saját elmondása szerint is napközben több helyszínen járt.

7.)

Az összesített bűnjeljegyzék tételeit megvizsgálva megállapítható, hogy 35. és 44.

tételszám alatt vételeztek be kulcsosomót. A nyomozati iratok III. kötet 57. oldalon található jegyzőkönyv szerint a sértett 2014. szeptember 23. napján fogatosított folytatólagos tanú kihallgatásakor a sértettnek bemutatták a IX. utcában 2013. március 15-én lefoglalt 5 darab kulcsot és az I. számú utca alatt 2013. április 10-én lefoglalt 4 darab kulcsot. Mindegyik kulcs tekintetében a sértett határozottan akként nyilatkozott, hogy azok nem a saját kulcsai. Tekintettel arra, hogy a jegyzőkönyv tanúsága szerint a sértett elé tárták eredetben a kulcsokat, a másodfokú bíróság megítélése alapján semmi nem indokolja a kulcsok ismételt megtekintését tárgyalás keretében.

8.)

A Be. 79. § (1) bekezdés értelmében tanúként az hallgatható ki, akinek bizonyítandó tényről tudomása lehet. A Be. 75. § (1) bekezdés értelmében pedig a bizonyítás azokra a tényekre terjed ki, amelyek a büntető és a büntetőeljárás jogszabályok alkalmazásában jelentősek. A sírköves tanúkénti kihallgatását a másodfokú bíróság azon indokból utasította el, mert maga a sértett jogi képviselője sem jelölte meg, hogy ezen személy a jelen ügyben milyen tény tekintetében bír tudomással, a cselekmény elkövetése után négy és fél évvel, 2017. november 15. napján milyen releváns információt hozott a sértett tudomására.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. A felülbírálat során a másodfokú bíróság a Be. 351. § (2) bekezdés a) pont, b) pont II. fordulata, c) és d) pont szerinti megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma, ténybeli következtetés és a felvett bizonyítás alapján történt kiegészítéssel és helyesbítéssel orvosolta.

A tényállás szempontjából nincs jelentősége, ezért mellőzi az ítélet

- 2. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondatát
- 2. oldal utolsó bekezdés első mondatának második tagmondatát
- 2. oldal utolsó bekezdés második mondatát.

A tényállást a 2. oldal utolsó bekezdés első mondatában kiegészíti azzal, hogy a vádlott és a sértett között érzelmi és szexuális kapcsolat alakult ki.

A tényállást helyesbíti akként a 3. oldal

- első bekezdésben, hogy a sértett lakásának címe: - (nyomozati iratok 127. oldal)
- második bekezdés negyedik sorban, hogy a sértett 2012. november elején szakított a vádlottal (a vádlott vallomása Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 4. oldal, a sértett tanúvallomása Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 37. oldal).

A tényállást a sértett tanúvallomása alapján azzal egészíti ki és helyesbíti a 3. oldal harmadik bekezdés

- 5. sorában, hogy a dzsekiben szó után beilleszti a kesztyűben szót is
- 6. sorában a sértett kezdetű mondatban, hogy éppen a kutyáját készült sétálni vinni és a kutya az ajtónál szimatolt, de nem ugatott
- 9. sorban, hogy a „majd a biztonsági zárat bezárta” rész helyébe azt illeszti, hogy

- „rákérdezett, hogy melyik kulcs zárja a bejárati ajtót, és amelyikre a sértett rámutatott, azzal az ajtón lévő záruk közül a hevederzárát zárta be"
- 10. sorban azzal, hogy miután a sértettet a földre fektette, a felhúzott térde alá csizmát és a kutya pórázát tette
  - 12. sorban, hogy a „mert klausztrofóbiás" rész helyébe azt illeszti, hogy „mert nem kap levegőt"
  - 8. és 9. mondatában, hogy a vádlott a magával hozott fehér gyorskötözővel, illetve ezüst színű ragasztószalaggal kötözte meg a sértettet.

A tényállásban a 3. oldal harmadik bekezdés utolsó előtti mondatát az alábbiak szerint módosítja: Ekkor a sértett jobb combjába fájdalomcsillapításra, illetve altatásra szolgáló, kifejezetten műtétek során használt Ketamin és elsősorban a Ketamin hallucinogén hatását csökkentő, ugyancsak altató hatású Midazolamot fecskendezett. (az orvos-szakértői vélemények alapján)

A tényállást a 4. oldal első bekezdésében az alábbiak szerint helyesbíti: Ezután a vádlott a sértettet kivitte a fürdőszobába, meztelenre vetkőztette, a fürdőkádba fektette és a nemi szervére, illetve annak környékére ismeretlen eredetű lúgot öntött. A lúg hatása nyomban jelentkezett. Ezt követően a vádlott a meztelen sértettet visszavitte a szobába és egy pokrócba betekerve a díványra fektette. A lúg nyomainak eltüntetése végett a fürdőkádat vízzel kimosta. (helyszíni szemle jegyzőkönyv, sértett és 16. sz. tanúk vallomásai és az orvosi iratok alapján)

A tényállásból a 4. oldal második bekezdésből mellőzi a

- „hogy cselekményét rablásnak álcázza" részt, mint a jogi indokolás körébe tartozót
- 4. oldal második bekezdés utolsó mondatát, mert ennek a tényállás szempontjából nincs jelentősége.

A tényállást a 4. oldal második bekezdésben azzal egészíti ki, hogy

- a vádlott a sértett személyazonosító igazolványát, lakcímkártyáját, társadalombiztosítási- és adókártyáját, 2 db. bankkártyáját és a lakáskulcsát vette el (sértett tanú vallomása nyomozati iratok 297. és 347-349. oldal).
- a vádlott a lakásból úgy távozott, hogy a lakás hevederzárjával a sértettre zárta az ajtót (16. sz. tanú vallomása nyomozati iratok 504. oldal)

A tényállást a 4. oldal harmadik bekezdés utolsó mondatában azzal pontosítja, hogy a mentők értesítésére 12 óra 05 perckor került sor (OMSZ dokumentáció nyomozati iratok 375. oldal).

A tényállásban 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő véleményei és nyilatkozatai alapján a 4. oldal negyedik bekezdés

- 2. mondatát úgy módosítja, hogy az égési sérülések következtében a sértett a köldöktől distalisán az elülső hasfalán kb. 25x15 centiméteres területen mély II-III. fokú égést, amely a gáttájékra és a hüvelybemenet belső egyharmadára is ráterjedt, mindkét comb elülső és belső felszínén

kb. 20x20 centiméteres területen II-III. fokú égést, a jobb lábfejen az V. lábközépcsont vetületének megfelelően kb. 1x3-4 centiméteres II-III. fokú égési sérüléseket szenvedett el. A fenti II. és III. fokú égési sérülések közvetetten életveszélyes sérülések voltak.

- utolsó két sorát kirekeszti.

A tényállást a 4. oldal negyedik bekezdését követően kiegészíti azzal, hogy a sértett 2017. december 05. napján a magánlaksértés vonatkozásában joghatályos magánindítványt terjesztett elő (a sértett tanúvallomása Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 35. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Az ítéltábla nem osztotta a védőnek sem a Be. 375. § (1) bekezdésre, sem a Be. 376. § (1) bekezdésre hivatkozással előterjesztett, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló indítványában foglalt álláspontját.

A Be. 78. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. Ez a törvényi rendelkezés a bizonyítékok mérlegelésére, illetve annak szabadságára vonatkozó szabályt rögzít, mindig a bírói mérlegelés dönti el az adott bizonyítási eszköz jelentőségét, illetve az adott bizonyítási eszköz bizonyító értékét.

A Be. 78. § (1) és (3) bekezdése az ún. „szabad bizonyítás” elvét rögzíti, mely szerint a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás; a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett. Az elsőfokú bíróságnak nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon meg kell indokolnia, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadta el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak. A mérlegelő tevékenység az elsőfokú bíróság feladata, köteles az indokolásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről. A felülbíró bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni, a másodfokú bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a mérlegelő tevékenység megfelelt-e a törvényi előírásoknak, a logika szabályainak, teljeskörű volt-e, illetve megalapozatlansági okot eredményezett-e.

Az indokolási kötelezettség megsértése nem az indokolás bármely elemének hiányát, hibáját jelenti, hanem annál szűkebb terjedelmű. A törvény ugyanis csak a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében elmulasztott bírói indokoláshoz fűzi a hatályon kívül helyezés következményét (BH

2012. évi 32. számú eseti döntés).

Az indokolási kötelezettség megszegése csak akkor eredményez hatályon kívül helyezést, ha a megtámadott határozat indokolása tény- vagy jogkérdések tekintetében oly mértékben hiányos, ellentmondásos, vagy a rendelkező résszel ellentétes, hogy emiatt nem állapítható meg, hogy a bíróság a döntését mire alapította, ilyen esetben nyilvánvalóan meghiúsul az érdemi felülbírálat lehetősége. (1/2007. BK vélemény C.) pont). Hasonló jogi álláspontot fogalmaz meg több eseti döntés, így a BH 2010. évi 117., 2010. évi 4., 2012. évi 60., az EBH 2011. évi 2387. és EBH 2010. évi 2210. számon közzétettek.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék a bizonyítékértékelő tevékenysége körében indokolási kötelezettségének eleget tett, valamennyi bizonyítékot értékelési körbe vont. Az elsőfokú bíróság az ítéletnek a - Be. 258. § (3) bekezdés d) pont szerinti - bizonyítékok számbavételét és értékelését tartalmazó részében nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadta el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak. A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás nagyrészt összhangban állt az elfogadott bizonyítékokkal, annak egyes részeit a másodfokú bíróság pontosította.

A bizonyítás célja: a bizonyító és a bizonyítandó tények közötti büntetőjogilag jelentős kapcsolat feltárása.

Közvetlen a bizonyíték, ha magára a bizonyítandó tényre vonatkozik, elfogadása esetén a bizonyítandó tény nyomban megállapítható.

Közvetett a bizonyíték, ha nem közvetlenül a bizonyítandó tényre vonatkozik, hanem egy azzal összefüggő más tényre, amelyből már bizonyos valószínűséggel lehet következtetni a bizonyítandó tényre. A közbenső tényből - más bizonyítékokkal együtt - lehet következtetni a bizonyítandó tényre.

Jelen ügyben az elsődlegesen bizonyítandó tény, hogy ki volt az elkövető. Ennek bizonyítására szoros értelemben véve közvetlen bizonyíték nem áll rendelkezésre. Az elkövető elkövetés helyszínéről való távozását igazoló, érzékszervi észlelésen alapuló, terhelő nyilatkozatot tevő felismerő tanúként 7. sz. tanúvallomása jöhet szóba.

A bizonyítandó tény bizonyítására ugyanakkor nagy számban áttételes, a bizonyítandó ténnyel közvetlen, elsődleges kapcsolatban nem álló, ún. közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre.

A bírói gyakorlat által elfogadott rendező elvek szerint a büntetőeljárásban a közvetett bizonyítás akkor eredményes, ha megalapozza a vád/elsőfokú ítélet szerinti elkövetést, és egyúttal kizárja minden más változat előfordulásának lehetőségét (*reductio a contrario*). A bizonyításra vonatkozó alapvető elvek jelennek meg a Be. 4. § (2) bekezdésében tételes jogi rendelkezésként, amikor a törvény kimondja, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére (Be. 4. § (2) bekezdés - *in dubio pro reo*

elve).

Közvetett bizonyíték vagy azok egymást kiegészítő rendszerbe foglalt összessége valamely tény bizonyítására akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetősége kizárt (BH 2003.145.).

Ebben az ügyben nagyszámú, egymástól független forrásból származó, a vádlottat terhelő közvetett bizonyíték van.

Ezek a közvetett bizonyítékok egymástól függetlenek, egymás erejét erősítik, de ha valamelyik kiesik, ez nem érinti a többi bizonyíték valószínűsítő erejét.

Több, egymástól független forrásból származó, valószínűségi értékkel bíró, közvetett bizonyíték egy ügyben való véletlenszerű találkozásának esélye annál kisebb, minél nagyobb a találkozók közvetett bizonyítékok száma.

Tehát, ha sok egymástól független forrásból származó, logikailag összekapcsolódó, terhelő közvetett bizonyíték van, akkor csökken az esélye, hogy azok csupán véletlenszerűen erősítik egymás bizonyító erejét.

Jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy van érdektelen tanútól származó, a vádlottat a cselekmény helyszínéről távozó elkövetővel azonosító, terhelő bizonyíték is (7. sz. felismerő tanú vallomásai, és felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyv). Továbbá a vádlotti alibi megdőlt, és a több tőről fakadó közvetett bizonyítékok összességükben, a fenti bizonyítékban rejlő bizonyító erőt is erősítve a vádtól/elsőfokú ítélettől eltérő verzió lehetőségét kizárják.

A bizonyítási eljárás eredményeképpen egyértelműen megállapítható, hogy megdőlt a vádlott azon védekezése, miszerint tagadta a cselekmény elkövetését, a bűncselekmény elkövetésének idején nem tartózkodhatott a bűncselekmény helyszínén, nem találkozott a sértettel, nem bántalmazta, mivel kórházi helyszínbejáráson vett részt, ahol több emberrel is találkozott, akik ezt igazolni tudják.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 17. oldalán kifejtette, hogy a bejárással kapcsolatos védekezéssel kapcsolatban kételyei támadtak, ugyanis mindezt tervrajzok, kulcsok és az elkészült tervek nélkül tette, egyedül, az ezzel foglalkozó vezetők nélkül. Ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett, a helyszínbejárásról készült videó levetítése, a vádlottnak a másodfokú eljárásban tett vallomása nemhogy megerősítették volna, hogy ez a helyszínbejárás valóban megtörtént, hanem megkérdőjelezhető e tevékenység végzése. Ugyanis a helyszínbejáráskor nem jegyzetelt, semmit nem rögzített annak ellenére, hogy olyan apró részleteket is megtekintett, mint például az ereszcsonnák állapota, de az általa tapasztaltakról később, az irodájában sem készült semmilyen feljegyzés vagy a tapasztaltakból adódóan elvégzendő feladatról, megbeszélésről vázlat és egyetlen munkatársával sem osztotta meg az aznapi 2,5 órás helyszínbejáráson észlelt információhalmazt.

Az a védekezése, miszerint a bejárásról tudtak a munkatársai, nem nyert alátámasztást. 13. sz. tanú a pótnyomozati iratok 125. oldalán lévő vallomásában csak annyit mondott, hogy előző nap, hétfőn annyit mondott neki a vádlott, hogy majd elmegy és megnézi a helyeket, de hogy mikor megy megnézni, azt nem mondta. Másrészt a tanú az elsőfokú eljárásban részletesen nyilatkozott arról, hogy a 2012-től 2013. elejéig dolgoztak a

koncepció, ami a felújításra vonatkozott, ez írott formában is elkészült, a terv műszaki és pénzügyi-gazdasági része teljesen készen állt a vádlott letartóztatását megelőzően, melyet részére részletekben korábban át is adtak. A március 12-i értekezleten egyeztettek arról, hogy másnap, március 13-án tárgyaltak volna az anyagról, aznap, az értekezleten a vádlott nem említette, hogy épületbejárásról volt (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 34. oldal). A nyomozati iratokhoz becsatolták a kórház alaprajzát, de a vádlott a tervrajz alapján nem tudta elmondani, hogy mikor, melyik helyiségben mozgott, nem tudta azokat beazonosítani (nyomozati iratok 1719. oldal). Ennek ismeretében teljesen elfogadhatatlan az a videofelvételen tett előadása, miszerint a helyszínbejárás befejezése előtt felment az irodájába egy tervrajzért, majd azzal a térképpel folytatta a bejárást. Nincs magyarázat arra, hogy ha a vádlott már a nyomozás során elvett alaprajzot sem tudta értelmezni, miért ment volna fel egy tervrajzért/térképért. Másrészt egyetlen tanú sem számol be arról, hogy látta volna őt az irodából tervrajzzal távozni, vagy azzal az épületben mozogni, a tanúk előadása szerint semmi nem volt nála. Harmadrészt e momentum nyomozati vallomásaiban sem szerepel, pedig részletesen előadta a bejárás menetét korábban (nyomozati iratok 1675. és 1681. oldal), kizárólag a videofelvételen említi először.

A vádlott a megismételt másodfokú eljárásban kiemelt hangsúlyt fektetett arra, hogy a stratégiai bejárásra azért volt szükség, hogy a külföldi tulajdonosoknak az elképzeléseket be tudja mutatni, a felső vezetést körbevezeti és ehhez kellett helyismerettel rendelkeznie. Ez a vallomása nem elfogadható annak tükrében, hogy már hónapok óta folyt a tervek kidolgozása, annak több része már el is készült, ezeket a munkákat ő koordinálta, nyilván már a megfelelő helyismeret birtokában kellett lennie. Illetve, ha olyan kiemelt jelentőségű volt, hogy a külföldi tulajdonosok előtt minden lehetséges kérdésre felkészült legyen, ez méginkább indokolta volna például a műszaki osztály vezetőjének bevonását, márcsak azért is, mert a levetített videofelvételen volt hogy helytelenül jelölt meg helyiséget, hogy éppen hol tartózkodnak és a bizonyítási kísérleten résztvevő 13. sz. tanú javította őt ki vagy bezárt helyiségekbe akart bemenni, holott saját elmondása szerint a bejárásához semmilyen kulcsot nem vitt magával, mert minden nyitva volt. A prezentációra való felkészülés során szükséges lett volna azt elérni, hogy ezeket pontosan tudja megmutatni, de erre a célra ez a bejárás, az általa előadott formában, nem volt alkalmas.

A védelem álláspontjával szemben sem a vádlott telefonjának, sem laptopjának vizsgálata nem igazolta, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején a kórházban tartózkodott.

A telefonnal kapcsolatosan kiemelendő, hogy a koordináta adatok elemzése a telefon helyzetét mutatja, de ez nem igazolja, hogy a vádlott bizonyosan mindvégig az épületben volt. 11. sz. szakértő az elsőfokú eljárásban előadta, hogy csak annyit lehetett megállapítani, hogy a telefon az I. számú utca környékén volt, de azt nem lehetett megállapítani, hogy mozgásban volt-e vagy egy helyben (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 15. oldal).

Ahogy fentebb a másodfokú bíróság már kifejtette, a videofelvételen szerepel először az elsőfokon becsatolt írásbeli vallomásaiban és a megismételt másodfokú eljárásban is megtett előadása, miszerint a bejárás vége előtt felment az irodájába egy tervrajzért (van ahol vázlatot említ). A notebookra vonatkozó szakvélemény szerint 2013. március 12-én 8:30:34 perckor a facebook.com oldalt meglátogatták, valamint létrejött egy elektronikus levelet tartalmazó fájl. A szakértő azt is megállapította, hogy a facebook.com oldallal

történő kommunikáció vagy egy fájl lementése lehet automatikus is, például időzített feladat lefutása esetén. Meg lehet állapítani a fájl keletkezését és idejét, de azt nem, hogy ehhez szükséges volt-e egy személy is, vagy ütemezett feladat végezte el a notebook-on (pótnyomozati irat 297. oldal). A vádlott a helyszínbejárásra - saját előadása szerint - nem vitte a laptopját, így kizárható, hogy bejárás közben használta volna a notebook-ot. Bár a videofelvételen említi, hogy a helyszínbejárás közben felment az irodájába egy tervrajzért, de ez időben nem 8:30 körül van, mert azt a 9:30-kor végződő bejárás végére tette, illetve nem említi, hogy ezen alkalommal használta volna a számítógépet. Tehát alappal lehet arra következtetni, hogy a notebook-on valóban ütemezett feladat volt beállítva.

Az elsőfokú bíróság valamennyi olyan munkatársat kihallgatott vagy nyomozati vallomásukat tárgyalás anyagává tette, akik elmondásuk szerint aznap a vádlottal találkoztak a kórház területén.

1. 31. sz. tanú és 27. sz. tanú aznap nem találkoztak vele.

2. 26. sz., 34. sz., 13. sz., 35. sz. és 36. sz. tanú kizárólag az értekezleten, 23. sz. tanú pedig közvetlenül az értekezlet előtt látták, amelynek pontos kezdési időpontját eltérően jelölték meg, de azt mindannyian elmondták, hogy a szokásostól eltérően, később kezdődött és jóval a bűncselekmény elkövetése utáni időben, valamikor 10 óra után.

3. 21., 12., 11., 9. és 10. sz. tanúk látták őt más helyszíneken, a másodfokú bíróság osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint ezen tanúk egyike sem támasztja alá, hogy a bűncselekmény idején a vádlott a kórházban volt, ugyanis a megjelölt időpontra már visszaérkezhetett a kórház területére és találkozhatott emberekkel, de ez nem zárja ki, hogy az elkövetés időpontjában a sértett lakásában volt, mert pont erre az időre nincs alibije.

- 11., 9. és 10. számú tanúk az alagsorban takarítottak, mindhármuk emlékezett arra, hogy a vádlott érdeklődött a világítás, illetőleg a vizesblokk állapota iránt, ami korábban nem fordult elő. Közülük 11. és 10. sz. tanú 9:30-10:00 óra közötti időt jelöltek meg (nyomozati iratok 663. és 785. oldal), 9. sz. tanú pedig korábban 9:00-9:30 közöttit (nyomozati iratok 715. oldal). Mindhárom tanú a kórház által körbeadott kérdőíven két nappal az események után 9-10 óra közötti időben jelölték be a dátumot (nyomozati iratok 1311. oldal 1-2-3. számú kérdőív). 9. sz. tanú vallomásában szerepel, hogy akkor párja 10. sz. tanú volt, aki 11. sz. tanúval egyezően vallott az időintervallumról, így a 9:30-10:00 óra közötti időpont fogadható el.

- 21. sz. tanú a nyomozás során 9:30-10:00 óra között időt jelölt meg, amikor látta a vádlottat (nyomozati iratok 553. oldal), az elsőfokú tárgyaláson azonban még ennél is későbbre, 10:30 órára tette a találkozás időpontját (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 4. oldal). Még a korábbi időpont esetében sem igazolt a vádlott alibije, mert akkora visszaérkezhetett a kórházba.

- 12. sz. tanú is kihallgatta az elsőfokú bíróság, elsődlegesen

a nyomozati iratok 1311. oldal 4. számú kérdőívben foglaltakra tekintettel. A kérdőívben a tanú későbbi vallomásával egyezően azt jelölte be, hogy találkozott aznap a vádlottal, azonban március 12-re két időpontot is bejelölt: 8-9 és 11-12 között, míg a nyomozás során a 10 óra körüli időt (nyomozati iratok 635. oldal) adta meg. Az elsőfokú tárgyaláson viszont biztosan állította, hogy csak egyszer találkozott, ha a nyomozás során 10 óra körüli időt mondott, akkor lehetséges, hogy így volt (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 3. oldal).

8., 1. és 2. sz. tanúk szavahihetősége már az elsőfokú bírósági eljárásban megdőlt. A vádlott - bűncselekménnyel azonos idejű - helyszínbejárással kapcsolatos előadását a másodfokú részbizonyítás során kihallgatott tanúk nyilatkozatai semmiben sem erősítették meg, sőt azt megcáfolták.

12. és 22. sz. tanúk vallomását érintően tisztázandó kérdés volt, hogy a vádlott mit mondott nekik a vádbeli napot megelőzően, hogy másnap korábban vagy később kell bemennie a kórházba. E tekintetben kizárólag 8. sz. tanú és a vádlott nyilatkozatai állnak rendelkezésre, mivel 22. sz. tanú a vallomástételt megtagadta, így korábbi vallomása nem felhasználható.

A rendelkezésre álló terhelti vallomások e körülmény tekintetében az alábbiak:

- a vádlott a nyomozás során azt adta elő, hogy előző nap megbeszélte a feleségével, hogy nem fog kedden a gyerekekért menni, mert úgy tervezte, hogy a hivatalos munkakezdés előtt jóval bemegy a kórházba dolgozni (nyomozati iratok 1673. oldal)
- A megismételt másodfokú eljárásban tett nyilatkozata szerint 8. sz. tanúnak március 11-én nem mondta, hogy később fog bemenni másnap, de azt mondta neki, hogy később kezdődik az értekezlet. Azért mondta előző nap 8. sz. tanúnak is, hogy később kezdődik az értekezlet, mert azt megelőzően akarta a helyszínbejárást elvégezni. A feleségének biztos előre mondta, hogy reggel nem tud menni a gyerekekért. Arra már nem emlékezett, hogy ez egy generális közlés volt-e a jövőre nézve minden keddre vonatkozóan, vagy csak arra a napra irányult. Nem emlékezett, hogy ezt összefüggésbe hozta-e bármilyen értekezlettel, csak azt mondta, hogy nem fog menni a gyerekekért, mert a kórházban lesz valami feladata. A stratégiai bejárás miatt nem ment a gyerekekért, ezt mondta a feleségének, 8. sz. tanúnak mondottal megegyezően. (Fővárosi Ítéletábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 7., 10. és 13. oldal)
- **Nem emlékezett konkrétan, de nyilván a feleségének azt mondhatta, hogy nem tud menni a gyerekekért, mert van egy feladata, amit el kell végezni. Hogy ezt mennyire részletezte, azt nem tudta. 8. sz. tanúnak meg az volt a fontos információ, hogy a találkozók szempontjából később lesz elérhető. Ezért álláspontja szerint nincs ellentét a nyilatkozatai között.** (Fővárosi Ítéletábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 72. oldal)

8. sz. tanú

- nyomozati vallomása az 541. és 547. oldalon azt tartalmazza, hogy a vádlott azt mondta neki, hogy később fog az értekezlet kezdődni
- az elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 27. oldalán akként nyilatkozott, hogy a vádlott hétfőn szölt, hogy kedden később fog bejönni
- a megismételt másodfokú eljárásban először három alkalommal is megismételte, hogy a vádlott azt említette, hogy kedden később fog bejönni a munkahelyére (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 68. oldal)
- ugyanezen másodfokú tárgyaláson a vádlott által tett észrevételt követően módosította vallomását akként, hogy a vádlott azt mondta, hogy később fog az értekezlet kezdődni (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 71. oldal)

22. sz. tanúnak történt közlést érintően kizárólag a vádlotti nyilatkozat áll rendelkezésre. 8. sz. tanú esetében pedig megállapítható, hogy a tanú vallomásai következetlenek, egy tárgyaláson történt kihallgatása alkalmával is minden magyarázat nélkül korábbi vallomásával ellentétesen nyilatkozott, végül visszatért a nyomozás során tett előadásához, lényegében a vádlotti vallomással egyezően nyilatkozott.

8. sz. tanú vallomását az elsőfokú bíróság is részletesen elemezte ítéletében, ennek eredményeképpen arra az álláspontra jutott, hogy a bíróság számára kétségessé vált, hogy a tanú pontosan mire emlékezett, befolyásolta-e valami az emlékezetét (elsőfokú ítélet 14. oldal). A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék álláspontját, a tanú előadása az ítéltábla számára sem volt meggyőző. E körben kiemelendők az alábbi körülmények, melyek szavahihetőségét megkérdőjelezzik:

- az okmányirodában tett látogatásáról az okmányiroda megkeresésre adott válasza (miszerint a tanú április 15-én kereste fel őket) elétárását követően 8. sz. tanú előadta, hogy március 12-én ugyan kapott sorszámot, de ügyet nem intézett, csak felvilágosítást kapott, ezért nem volt nyoma annak, hogy ott járt. Ha $\frac{3}{4}$ 8-kor ért oda az okmányirodába és ő volt az első, akkor a 8 órás munkakezdést, a 10-15 perces ügyintézés figyelembe véve, az általa előadott tömegközlekedési útvonalon haladva, kétséges hogy már 8:30-kor bent lehetett.
- 23. sz. tanú vallomása szerint 8. sz. tanú megkérte, hogy tegyen nyilatkozatot, miszerint látta a vádlottat március 12-én 8:30-8:45 közötti időpontban (pótnyomozati iratok 349. oldal), melyet 8. sz. tanú e-mailben elküldött a vádlott ügyvédjének. Azonban végiggondolta és rájött, hogy az nem valós, ezért rögtön telefonált, hogy visszavonja, mert a nyilatkozat nem állja meg a helyét, ugyanis aznap a vádlottat a 10:30 órára összehívott értekezlet előtt látta (pótnyomozati iratok 247-251. oldal)
- 8. sz. tanú legelső vallomása szerint 8:30 órakor érkezett a munkahelyére, majd lement a jogászhoz, akit nem talált, ezért visszament a helyére és ekkor 8:45 körüli időpontban találkozott a vádlottal, aki kérte, hogy 9:30 órára hívja össze az értekezletet (nyomozati iratok 541. oldal).

Folytatólagos kihallgatásakor előadta, hogy mivel aznap 8:30 órára ért be, minden egy órával elcsúszott az időbeosztásában, az értekezlet helyes kezdési időpontja 10:30 volt (nyomozati iratok 547. oldal). Az elsőfokú tárgyaláson 8:30-8:45 közötti időre tette, amikor beért a munkahelyére, **utána** lement a jogászhoz, akit nem talált a helyén, majd amikor visszaért, akkor már a vádlott is ott volt, aki azt mondta, amikor bejött, hogy fél óra múlva kezdődik az értekezlet (elsőfokú iratok 16. számú jegyzőkönyv 27. oldal), ha a tanú által megjelölt kezdési időpontot vesszük figyelembe, ez 10 órakor volt.

- Vallomásában a vádlott is hivatkozott arra, hogy 8. sz. tanú **kifejezetten a megérkezéséhez kötötte a vele való találkozást. Ellenben a vádlott a nyomozás során tett vallomásában arról számolt be, hogy március 12-én 8. sz. tanúval és 23. sz. tanúval a bejárás végeztével, 9:30 órakor** találkozott, ezután volt az ülés 10.30 órakor (nyomozati iratok 1675. oldal), a helyszínbejárásról készült videofelvételen is ugyanerről számolt be a találkozás időpontját illetően. Később a vádlott a megismételt másodfokú eljárásban már azt adta elő, hogy a szakértő igazolta azt is, hogy a 8. sz. tanúval való találkozás időpontjában, ami az irodájában történt, egy levelezőmappa is megnyílt és egy oldalt is meglátogatott (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 7. oldal). E vádlotti nyilatkozat azért nem elfogadható, mert, ahogy fentebb a másodfokú bíróság már kifejtette, az hogy a bejárás közben felment az irodájába, csak a helyszínbejárásról készült videofelvételen hallható először, amikor már az összes tanú vallomását ismerte, másrészt soha nem említette, hogy ezen alkalommal használta volna a számítógépet. Egyébként e körben még kiemelés érdemel, hogy 8. sz. tanú a megismételt másodfokú eljárásban ügyészi kérdésre határozottan úgy nyilatkozott, hogy 8:45 és az értekezlet összehívása közötti időben a vádlott a szobájában volt (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 70. oldal), ahogy korábban egyetlen vallomásában sem szerepelt, hogy a vádlott távozott volna. Majd ugyanezen alkalommal a védő kérdésére e körben is módosította vallomását akként, hogy amikor visszaért a jogásztól, a vádlott már bent volt, innentől az értekezlet kezdéséig nem volt végig az irodájában, még elment valahova és visszajött (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 27. oldal).

1. sz. tanú vallomásával az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott az ítélet 15. oldal első bekezdésében. A nyomozati iratok 1311. oldal 9. számú kérdőívén a tanú a vádlottat nem jelölte meg, mint akivel március 12-én találkozott. Nyomozati vallomásában a tanú akként nyilatkozott, hogy 2013. március 12-én találkozott a vádlottal, 7 és 8 óra magasságára tette a találkozás időpontját. Esetében nem csupán egy időpont pontosításra került sor későbbi kihallgatásakor, hanem korábbi adatközlésével teljesen ellentétes nyilatkozat megtételére.

Az elsőfokú és a megismételt másodfokú eljárásban történt kihallgatásai alkalmával a találkozás időpontját későbbre, reggel 3/4 8-8 óra körülre módosította. Az időpont meghatározását nem órához igazította, hanem ahhoz, hogy ebben az időben szoktak az

orvosok beérkezni a kórházba.

A megismételt másodfokú eljárásban arra a kérdésre, hogy a kórházban, március 14-én kitöltött kérdőíven miért nem jelölte be a vádlottat, mint akivel találkozott, szintén megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat: nem tudta, hogy ilyen komoly dologról van szó. Ez a magyarázat - ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott - nem elfogadható. Egyrészt a tanú is elmondta, hogy soha nem kellett ilyen kérdőívet kitölteni a munkahelyén, tehát ez egy egyszeri alkalom volt, nem mindennapos esemény, amivel a dolgozók már nem foglalkoztak. Másrészt az a hivatkozása, hogy emlékképei erősebben visszatértek, mikor megtudta, hogy miért van jelentősége a papírnak és a rendőrségen ezért vallott eltérően, szintén nem elfogadható.

Az eljárás során felmerült, hogy a tanú március 11. napjával összekeverhette az eseményeket és esetleg nem is a vádbeli napon találkoztak. Ennek cáfolatára a védelem becsatolta 5. sz. igazságügyi informatikai szakértő szakvéleményét, mely szerint a vádlott 2013. március 11-én 6:30 és 12:07 közötti időben nem haladt el az I. számú utcai gazdasági bejárat közelében, ahol 1. sz. tanú liftkezelőként dolgozott, így egyértelmű, hogy március 12-én találkozott a vádlottal. E körben a másodfokú bíróság megismétli azt az álláspontját, hogy a szakértő kimutatása a telefon pozícióját tudja azonosítani, de az, hogy a telefon a vádlottnál volt-e, nem igazolható, így ez nem támasztja alá a március 12-i találkozás megtörténtét.

A március 12. napján történt találkozást kétségessé teszi a vádlottnak a helyszínbemjárás során tett nyilatkozata is. Bár a vádlott többször is hangsúlyozta, hogy a bizonyítási kísérlet tartama nem egyezik meg a 2013. március 12-i bejárással, illetve, hogy a videofelvétel 41 perc körüli időben ér ahhoz a részhez, ahol találkozott 1. sz. tanúval, ami a valóságban nyilvánvalóan hosszabb idő volt. De a videofelvételen a vádlott saját előadása szerint 7 órakor indult el, majd a III. számú udvarra ért 7:15 perckor, ebben az épületrészben kb. egy órát eltöltött. A vádlott azt is elmondta, hogy a tanúval nem a bejárás elején, hanem később találkozott. Ellenben 1. sz. tanú által fenntartott $\frac{3}{4}$ 8-8 óra körüli időpontban a vádlott saját előadása szerint egészen máshol tartózkodott, mint ahol a tanú a liftet kezelte, mely önmagában kizárja, hogy ugyanebben az időben 1. sz. tanúval találkozott volna.

2. sz. tanú nyilatkozatai az alábbiak szerint foglalhatók össze:

- a pótnyomozati iratok 351. oldalán lévő nyilatkozata szerint a 21-es lift előtt 8:30-9:00 óra között 27. sz. tanúval beszélgetett, ekkor találkozott a vádlottal, akinek köszönt
- a nyomozati iratok 582-583. oldali vallomása szerint a zárcsere után, 9 óra körül találkozott a vádlottal a VII. számú portán
- az elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 32-33. oldalán tett vallomása szerint 8:00-8:15 között vette fel a munkalapokat és indult el, a vádlottal a zárcsere előtt találkoztak
- 13. sz. tanúnak is azt mondta, hogy zárcsere után találkoztak 8:30 körüli időben (pótnyomozati iratok 127. oldal)
- a megismételt másodfokú eljárásban először zárcsere előtti, 8:00-8:15 közötti időpontot mondott, majd az ezzel ellentétes, fentebb ismertetett vallomásait fenntartotta, később mégis a 8:00-8:30 közötti időponthoz tartotta magát.

A tanú vallomását azon túl, hogy a találkozás idejét többször módosította, ahogy azt is, hogy arra a zárószóval megelőző vagy az utáni időben került sor, leginkább 27. sz. tanú vallomása döntötte meg. Ugyanis 2. sz. tanú a liftkezelő mellett állt és beszélgettek, amikor a vallomása szerint a vádlottal találkozott és köszöntek egymásnak. Ellenben 27. sz. tanú a nyomozati iratok 1311. oldal 5. számú kérdőíven nem jelölte a vádlottat és mind a nyomozás során (nyomozati iratok 705. oldal), mind az elsőfokú tárgyaláson (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 2. oldal) határozottan kijelentette, hogy nem találkoztak március 12. napján. Mivel 2. sz. tanú előadása szerint beszélgetés közben, azt megszakítva köszönt a vádlottnak, 27. sz. tanúnak is észlelnie kellett volna a vádlottat, hiszen akkor nyilvánvalóan ő is köszönt volna a főigazgatónak. Másrészt a tanú fenntartott előadása nem állt összhangban a vádlott nyilatkozatával sem, aki a nyomozás során (1689. oldal) azt mondta, hogy a VII. számú portán 9 óra körül ment be és a megismételt másodfokú eljárásban a helyszínbejárásról készített videofelvétel levetítését követően is azt adta elő, hogy 2. sz. tanúval valamivel 9 óra előtt találkozott.

A bírói mérlegelésre vonatkozó általánosan elfogadott rendező elv szerint, amennyiben a vádlotti szavahihetőség megdől, az általa előadottakra ítéleti tényállás nem alapozható. Vallomásának csupán azon részei fogadhatóak el, amelyeket más, hitelt érdemlő, a bíróság által aggálytalannak ítélt bizonyíték megerősít. Az előterjesztett alibit nem csak annak önellentmondásossága döntötte meg, hanem az is, hogy annak hitelt érdemlőségét egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá.

Az elkövetési időre a vádlottnak nincs igazolt alibije. Önmagában az elkövető kilétének igazolására az alibi megdöntése - általánosságban - nyilvánvalóan nem alkalmas. Jelen ügyben azonban a vádlotti védekezés összességére figyelemmel kizárható, hogy a hamis alibi előadása ne az általa megvalósított bűncselekmény leplezését szolgálta volna.

Az elsőfokú bíróság elfogadta a sértett vallomását és a tényállást elsődlegesen az ő elmondására alapítva állapította meg. A sértett az eljárás során a történeteket, addig az időpontig, amíg öntudatlan állapotba nem került, következetesen, a lényeges tények tekintetében mindvégig egyezően adta elő. Vallomását alátámasztotta a helyszíni szemle jegyzőkönyv, az orvos-szakértői vélemények és az elkövetés körülményeit illetően az őt megtaláló személyek vallomásai.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 9. oldalán kifejtette, hogy nem észlelt olyan momentumot, amely a sértett szavahihetőségét megkérdőjelezte volna, illetve arra engedne következtetni, hogy ő bosszúból kívánná a vádlottra terelni a gyanút. E megállapítással az ítélet tábla is egyetértett, a másodfokú tárgyaláson történt kihallgatásakor sem utalt erre semmilyen körülmény. A sértett tanú a szavahihetőségét az eljárás teljes tartama alatt megőrizte. A védő által hivatkozott harag és perbenállás miatti elfogultságnak csak akkor lehetne szerepe, ha az a vallomást tevő személyt arra indítja, hogy annak a személynek, akire haragszik, vagy perben áll, a kárára, a valóságtól eltérjen. Ilyen körülményre nem derült fény az eljárás során. Éppen ellenkezőleg, amikor például a nyomozás során közölték vele, hogy a lakásban lefoglalt szürke zsinóron a vádlott DNS-ével egyezőt rögzített a szakértő, akkor sem változtatta meg a korábbi vallomását, miszerint nem ez volt az elkövetés eszköze (pótnyomozati iratok 59. oldal).

A másodfokú bíróság a sértett vallomása alapján egészítette ki és pontosította a tényállást a 3. oldal harmadik és a 4. oldal második bekezdésben, a tekintetben, hogy mit viselt az elkövető, hogyan viselkedett a kutya, miként történt az ajtó bezárása, a lába alá hogyan kerültek tárgyak, mit mondott az elkövetőnek, mielőtt a kabátot levette a fejről, mivel kötözte meg és pontosan miket vitt el a lakásból.

A másodfokú bíróság a tényállásban a 4. oldal első bekezdés részben iratellenes, részben téves következtetésen alapuló megállapításait is helyesbítette.

- a sértett vallomása alapján (nyomozati iratok 301. oldal) egyértelmű, hogy a kamillateát ő főzte előző nap a lányának, így az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg a 9. oldal második bekezdésben, hogy azt a vádlott főzte.

- 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő a nyomozás során készített véleményében (451. oldal) kifejtette, hogy az ártalmat okozó anyag lemosására vonatkozóan sem közvetlen, sem közvetett adat nem jelölhető meg. Az elsőfokú tárgyaláson történt meghallgatásakor is fenntartotta, hogy nem lehetett megállapítani azt, hogy lemosták-e a sértettet a leöntés után, a lemosásnak érdemi eredménye nem volt, illetve kifejtette, hogy a lúgot a kamilla nem, hanem a sav közömbösíti (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 7. oldal). Egyetértett azzal, hogy a hideg vízzel történő lemosás általában az égési sérülések esetében kifejezetten jó hatású és ez az elsősegély része. Lúgmarás esetében a lúg lecsorgását és további bőrterületek esetleges felmaródását, égését fokozhatja (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. szám alatti vélemény 27. oldal). A szakértő ezen nyilatkozatai alapján kétséget kizáró bizonyossággal a lemosást (akár vízzel, akár kamillateával) megállapítani nem lehetett, ezért azt a másodfokú bíróság a tényállásból mellőzte.

- A helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai, a sértett és 16. sz. tanúk vallomásai alapján megállapítható, hogy a szobában maró anyagra utaló nyomot nem találtak, a fürdőszobában azonban állt a víz, törölközők voltak a földön és a kádba bedobálva, illetve a padló is vizes volt. A sértett nadrágját a fürdőszobában találták meg a földön, a kabátja a szobában volt, ezeket le is foglalták (nyomozati iratok 135. oldal), a többi ruhája, amit aznap viselt, szintén a fürdőszobában volt a földön vizesen (nyomozati iratok 301. oldal). 17. és 6. sz. tanúk egyezően nyilatkoztak arról, hogy a sértettet meztelenül, egy pokrócba betekerve találták meg az ágyon.

Az egyértelmű, hogy a sértettet az elkövető vetkőztette le. Mivel a kabáton kívül minden ruha a fürdőszobában volt, a másodfokú bíróság azt látta megállapíthatónak, hogy az elkövető a fürdőszobában vetkőztette le meztelenre a sértettet. A 2013. március 12. napján kelt ambuláns lap szerint a sértetten lecsorgás nyomok voltak láthatók, illetve 2. sz. szakértő szerint „rongybaba” állapotban volt (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 9. oldal), ami arra utal, hogy a sértettet fekvő helyzetben öntötték le. Mivel a szobában semmilyen maró anyagra utaló nyom nem volt, a másodfokú bíróság szerint arra lehet következtetni, hogy az elkövető a fürdőkádba fektette és ott öntötte le lúggal. Abból pedig, hogy a fürdőszobában állt a víz, a padló is vizes volt, az következik, hogy ezt követően a kádat kimosta. Ennek megfelelően került sor a tényállásrész helyesbítésére.

Az elsőfokú bíróság iratszerűen rögzítette az ítélet 5. oldal harmadik bekezdésében, hogy a sértett az eljárás során egyetlen alkalommal sem tett olyan nyilatkozatot, hogy a támadójában a vádlottat egyértelműen felismerte, illetve a 9. oldal utolsó bekezdésében,

hogy határozott nyilatkozatot soha nem tett a vádlottra.

A sértett kihallgatásai alkalmával konkrétan soha nem nevezte meg a vádlottat elkövetőként. Ellenben egyetlen alkalommal sem tett olyan nyilatkozatot, melyben kizárta volna, hogy ő volt az elkövető, sőt, mindig egyedül a vádlott személye volt az, aki megfogalmazódott benne lehetséges elkövetőként:

- 2013. március 12-én 17 órakor: arra a rendőri kérdésre, hogy hasonlított-e a maszkos elkövető a volt barátjára, elmondta, hogy a szeme színe, ami kék volt, az nagyon hasonlított (nyomozati irat 125. oldal)
- 2013. május 22-én: a támadó szeme alapján nem mert egyértelműen kijelenteni, hogy a támadójában felismerte a vádlottat, csak hasonlított hozzá és a szemöldöke is olyan világos volt. A szemén kívül semmi más jellegzetes nem volt benne, ami a vádlottra hasonlított volna, kivéve a magassága (nyomozati iratok 309. oldal)
- 2013. augusztus 14-én: aznap délután voltak bent a kórházban rendőrök, kérdezték, hogy zaklatta-e mostanában valaki, ő mondta, hogy a vádlottal szakítottak és azóta hívogatja, majd a rendőrök mutattak egy képet a vádlotról és kérdezték, hogy ő-e az a személy, aki zaklatta. Kérdezték, hogy milyen színű volt az elkövető szeme, mondta, hogy világoskék. (nyomozati iratok 337. és 341. oldal).
- 2016. január 13-án és 15-én: arra a kérdésre, hogy mire gyanakszik, azt felelte, hogy szerinte a vádlott tette. Amikor a kórházban a barátnői bementek hozzá és beszélgettek, biztos volt benne, hogy a vádlott volt a támadó, mert rettegett, félt tőle, zaklatta, de abban az állapotban nem ismerte fel a támadót. A rendőrség csak azt kérdezte tőle, hogy felismerte-e a támadót, amikor megragadta a nyakát, de abban az állapotban senkit sem ismert volna fel. Kérdésre elmondta, hogy benne ez egy érzés. (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 8. és 26. oldal).

A megismételt másodfokú eljárásban tisztázandó kérdés volt, hogy a kórházban mikor, milyen körülmények között és miként hangzott el először lehetséges elkövetőként a vádlott neve, illetve hogy a sértett mondta-e a rendőröknek, hogy a vádlottra gyanakszik, vagy ezt a kérdést a rendőrök vetették fel.

A sértett arra emlékezett, hogy a rendőrök bementek a kórházi szobába, megkérdezték, hogy zaklatták-e, bántották-e mostanában és mondta, hogy igen, a vádlott. Mutattak róla egy fényképet neki, amin felismerte őt. Ezzel egyezően vallott a nyomozás során is a 337. oldalon, illetve ekkor előadta, hogy e kihallgatásakor 17. sz. tanút kiküldték mellőle.

17. sz. tanú a megismételt másodfokú eljárásban foganatosított kihallgatásakor elmondta, hogy a kórházban délután jött három rendőr a sértetthez, de a sértett kihallgatáskor nem volt jelen. Így nyilván nem is hallhatta az ott elhangzottakat, sem a kérdéseket, sem a válaszokat.

6. és 3. sz. tanúk vallomása alapján megállapítható, hogy a rendőrségen történt tanúkenti kihallgatásukat követően 3. sz. tanú elment még értük autóval és onnan együtt mentek be a kórházba. 6. sz. tanú kihallgatása március 12-én 14 óra 11 perckor, 3. sz. tanú kihallgatása ugyanezen nap 17 órakor fejeződött be. A sértettet a nyomozó hatóság tagjai

17 óra körüli időben keresték fel a kórházban (nyomozati iratok 125. oldal). 17. sz. tanúnak a megismételt másodfokú eljárásban tett tanúvallomása szerint először a rendőrség járt a sértettnél, majd csak utána érkeztek a barátok, rokonok hozzá. Ezt alátámasztja, hogy sem 6., sem 3. sz. tanú nem számolt be olyanról, hogy a rendőrök kiküldték volna őket arra az időre, amíg a sértettet kihallgatják, sértett is csak 17. sz. tanú említette meg, akit a rendőrök kiküldtek mellőle.

Az iratokból megállapítható, hogy a március 12-én kihallgatott tanúk közül 6. sz. tanú és a sértett gyermekei is megnevezték a vádlottat, akivel a sértettnek rossz volt a kapcsolata, de a hatóság előtt először 3. sz. tanú fogalmazta meg konkrét gyanúját, hogy az elkövető a vádlott lehetett. Az időpontok alapján a rendőrségnek már tudomása lehetett e tanúk vallomásáról, amikor március 12. napján délután megjelentek a sértettnél a kórházban, ezért indult el a nyomozás is ebben az irányban. Ellenben a sértett a kórházban a cselekmény napján a rendőröknek tett nyilatkozata megtétele előtt még nem beszélt 3. sz. tanúval, hisz a fentebb kifejtettek alapján ők később érkeztek. Így az elsőfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdésében foglaltak annyiban kiegészítendőök, hogy a kórházban a sértett a rendőrök által feltett kérdésére - zaklatta-e valaki - válaszolt, illetve a rendőri jelentés szerint kérdésre nyilatkozott arról is, hogy hasonlított-e az elkövető a volt barátjára.

A sértett vallomása szerint a 3. sz. tanú bement hozzá a kórházba, odament az ágyához, megölelte, akkor kérdezte tőle, hogy szerinte a vádlott volt-e, erre bólogatott és sírt. Kérdésre előadta, hogy azért bólogatott 3. sz. tanú kérdésére, mert ez egy megérzése volt, mert egyszerűen félt a terhelttől, mert zaklatta. Március 12-én a kórházban merült fel benne először, hogy a vádlott lehetett. Amikor a bűncselekmény utáni éjjel, hajnali négy óra körül felébredt és 17. sz. tanúval elkezdtek beszélgetni, nem emlékezett arra, hogy kinek a részéről merült fel először a vádlott neve lehetséges elkövetőként.

Ezt megerősítette 17. sz. tanú, aki a sértettel egyezően akként nyilatkozott, hogy másnap reggel 3-4 óra körül, amikor a sértett felébredt, akkor beszélgettek és akkor hangzott el közöttük, hogy az elkövető a vádlott lehetett, de a tanú sem tudott arra válaszolni, hogy melyikük mondta először. 17. sz. tanú a sértett barátaival délután történt beszélgetésben nem vett részt.

6. sz. tanú 17. sz. tanúval összhangban vallott arról, hogy amikor rátaláltak a sértettre, a lakásban nem merült fel, hogy ki lehetett az elkövető, ott akkor, abban a helyzetben az volt az elsődleges, hogy a sértett mihamarabb orvosi ellátásban részesüljön. Ez magyarázatul szolgál arra is, hogy a sértett megtalálásáról készült rendőri jelentésben (nyomozati iratok 115. oldal) miért nem található utalás a lehetséges elkövető személyére. Még aznap délután, amikor 6. sz. tanú a kórházban meglátogatta a sértettet, akkor hangzott el a vádlott neve, mint lehetséges elkövető, arra a tanú nem tudott már visszaemlékezni, hogy ezt ki kérdezte, kinek a szájából hangzott el konkrétan a vádlott neve. A kórházban mondta először a sértett, hogy a vádlott lehetett a támadó, többen voltak ott, biztos kérdezték tőle.

3. sz. tanú az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatával és a sértetti előadással egybehangzóan adta elő a kórházban aznap történeteket: ő lépett oda először a sértetthez, átölelte és feltette neki a kérdést, hogy „a vádlott volt?”, és erre a sértett bólogatott, hogy igen és zokogott.

Ennek megfelelően az elsőfokú ítélet 6. oldal harmadik bekezdésében foglaltak annyiban kiegészítésre szorulnak, hogy a cselekmény napján a sértett a kórházban 3. sz. tanú

kérdésére válaszolt úgy, hogy a vádlott lehetett az elkövető. Majd amikor a bűncselekmény utáni éjjel, hajnali négy óra körül felébredt és 17. sz. tanúval elkezdtek beszélgetni, közöttük szintén felmerült a vádlott neve lehetséges elkövetőként, de az nem állapítható meg, hogy a beszélgetés során melyikük mondta ezt először.

A sértett a megismételt másodfokú eljárásban kérdésre előadta, hogy a kezelőorvosa, 5. sz. tanú később kérdezte, miután feltisztult a tudata a kórházban, talán egy kötözés alkalmával, és akkor azt mondta, hogy egy volt barátja lehetett, de nevet nem mondott. 5. sz. tanúnak a nyomozás során (981-983. oldal) tett és az elsőfokú eljárásban felolvasott vallomása ezzel összhangban állt, a sértett neki nem mondott nevet, annyit mondott talán, hogy egy régi barátja volt.

Nemcsak a sértettben merült fel lehetséges elkövetőként a vádlott. Hozzá hasonlóan 17. sz., 6. és . sz. tanú is kizárólag a vádlottra gondolt. Mindegyikük a vádlottnak a sértett irányába tanúsított korábbi magatartásaiból vont erre következtetést. A sértett vallomását, miszerint a szakítás után is több módon próbálta vele a vádlott felvenni a kapcsolatot, nem nyugodott bele az elválásba, alátámasztották a becsatolt e-mail üzenetek (nyomozati iratok 315-321. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/38. számú beadvány 4-5., 17. és 19. oldal), 17. sz. tanú (nyomozati iratok 510. és 515-517. oldal, elsőfokú eljárás 15. számú jegyzőkönyv 13. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 58-59. oldal), 6. sz. tanú (nyomozati iratok 468. oldal, elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 22-23. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 61. oldal), 3. sz. tanú (nyomozati iratok 497. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 5-6. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 64-65. oldal), 30. sz. (nyomozati iratok 481. oldal) és 20. sz. tanú (nyomozati iratok 488. oldal) vallomásai.

A sértett a megismételt másodfokú eljárásban is akként nyilatkozott, hogy nem ismerte fel a támadót. Nyomozati vallomásában is elmondta, hogy az ajtó kinyitásakor csak pár tized másodpercig látta szemből az elkövetőt, aki azonnal megfordította és utána az arcát már nem látta. Az elkövető folyamatosan mondta neki, hogy „nem nézni az arcomat”, úgy fordította a fejét, hogy ne felé nézzen és a fejére tette a kabátját is. Elmondta, hogy ott, akkor, abban a helyzetben, amikor megtámadták, attól félt, hogy az elkövető meg fogja ölni, ez a sokkhatás magyarázat arra, hogy abban a szituációban a megfigyelési ösztön háttérbe szorult, a sértett elsődlegesen arra koncentrált, hogy az elkövető mit fog ellene cselekedni és mi fog vele történni.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 6-7. oldalán részletesen ismertette 7. sz. tanúnak az eljárás során tett nyilatkozatait. Az annyiban mindenképpen pontosításra szorul a 6. oldal utolsó bekezdésben, hogy az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával ellentétesen rögzítette, hogy 7. sz. tanú a 2013. december 12. napján tartott hangfelismerés során azonosította a vádlott hangját. Ugyanis a nyomozati iratok 917-921. oldalon található jegyzőkönyv szerint egyetlen alkalommal sem azonosította a vádlott hangját. Az tény, hogy a tanú vallomásában egy másik alkalmat megemléített, amikor annak a személynek a hangját felismerte, akivel a lépcsőházban találkozott. 2014. szeptember 26. napján foganatosított folytatólagos tanúkihallgatásakor (pótnyomozati iratok 87. oldal) elmondta, hogy amikor

2013. december 12. napján kísérték le, akkor a folyosón elhaladva hallotta a férfit beszélni, akinek a hangja kiszűrődött az egyik irodából.

Az elsőfokú bíróság elfogadta 7. sz. tanú vallomását, a közvetlenség folytán a másodfokú bíróság is meggyőződhetett a tanú magatartásáról, nyilatkozatairól és nem észlelt olyan körülményt, mely a tanú vallomásának elvetését indokolta volna.

A törvényszék határozatának 7-8. oldalán részletesen foglalkozott azzal, hogy álláspontja szerint 7. sz. tanú vallomása miért és miben erősíti a sértett megérzését, illetve összegezte, hogy a két tanú által látott személy leírásában milyen közös jellemzők figyelhetők meg:

1. A sértett kék szemszínűként írta le az elkövetőt, 7. sz. tanú az elsőfokú eljárásban tett vallomásában szintén ezt a szemszínt nevezte meg.

2. A sértett az elkövetőt 180 cm magasságúként jellemezte. Az elsőfokú bíróság a 8. oldal második bekezdésében elfogadható indokát adta annak, hogy 7. sz. tanú nyilatkozata miért nem zárja ki, hogy ilyen magas személlyel találkozott. A tanú megerősítette a megismételt másodfokú eljárásban is, hogy a személy másfél fejjel magasabb volt nála, a törvényszék rögzítette is a jegyzőkönyvben, hogy a tanú a vádlott válla alá ér. Itt megjegyzést érdemel, hogy a vádlott kék szemű és 182 cm magas.

3. A sértett vallomása szerint az elkövetőnél egy barna hátizsák volt, ugyanilyen színű hátizsákról számolt be 7. sz. tanú is.

4. A sértett nyilatkozatában mindig maszkos elkövetőről beszélt, akinek csak a szeme látszódott ki. 7. sz. tanú a nyomozati iratok 123. oldalán található rendőri jelentés kivételével mindig szintén maszkról tett említést, melyet a találkozáskor húzott fel az orrára a személy.

5. A sértett kerékpáros bukósisakot viselő elkövetőről számolt be, ahogy 7. sz. tanú is minden alkalommal megemlítette, hogy a személy kerékpáros bukósisakot viselt. A színben lévő eltérést az elsőfokú bíróság elemezte, ezt a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy a sisakról a sértetti előadás szerint készült színes grafikai rajzot (nyomozati iratok 1253. oldal) a tanú elé tárták, aki elmondta, hogy a rajzon lévő sisak olyan, amit látott, csak a sárga részeket ő fehérnek gondolja és lehet, hogy több volt benne (nyomozati iratok 899. oldal). Megjegyzendő, hogy 8. sz. tanú vallomása szerint a vádlott piros kerékpáros bukósisakkal rendelkezik (Fővárosi Ítélet tábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 70. oldal).

6. A ruházattal kapcsolatban kiemelendő, hogy 7. sz. tanú mindig is hangsúlyozta, hogy ő a látott személyt nem a ruházata, hanem a szeme alapján ismerte fel. A tanú már a pótnyomozás során sem tudta visszaidézni, milyen ruhában volt az illető, ahogy a megismételt másodfokú eljárásban sem, ami az eltelt 5 éves időmúlásra figyelemmel érthető is. Egy lényeges közös leírás mégis szerepel a sértett és 7. sz. tanú vallomásában. Ugyanis a sértett már a cselekmény napján megemlítette, hogy derékig érő dzseki volt az elkövetőn, ami alatt lehetett még ruha, mert pufi volt a felső teste (nyomozati iratok 125. oldal), melyet

megerősített egy későbbi kihallgatásakor is (nyomozati iratok 241. oldal). 7. sz. tanú az elsőfokú eljárásban ugyanezt emelte ki: „Egy átlagos testfelépítésű férfiről volt szó, szerintem a kabátja alatt volt valami, mert pufibbnak nézett ki” (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 14. oldal).

A törvényszék ítéletének 8-9. oldalán adta indokát annak, hogy az elkövető lépcsőházból való távozásának időpontja hogyan egyeztethető össze azzal az időponttal, amikor 7. sz. tanú találkozott a lépcsőházban a hátizsákos, bukósisakos, maszkos személlyel.

Az ítélet tábla nem osztotta a védelem hivatkozását, miszerint 7. sz. tanúnak a megismételt másodfokú eljárásban tett vallomásából arra lehet következtetni, hogy 9 óra után érkezett a házba és ez egybevágt 14. sz. tanú vallomásával is, aki elmondta, hogy az ajtókitámasztás, amit 7. sz. tanú látott, azután volt, hogy ő végzett a takarítással, ő pedig 9 órakor szokott végezni.

14. sz. tanút 2013. március 12. napján a helyszínen a rendőrség nyilatkoztatta, az erről készült rendőri jelentés (nyomozati iratok 117. oldal) szerint az elmúlt hónapban több alkalommal is látott egy kb. 180 cm magas, izmos testalkatú férfit a lépcsőházban közlekedni, akivel csak a reggeli időben futott össze. A találkozások mindig reggel 7 és 8 óra között történtek, bukósisak volt a fején egy sállal körbetekerve, kesztyűt és egybe részes szürke overállt viselt.

A nyomozás során tanúkenti kihallgatásakor előadta, hogy 2013. március 12-én 8-9 óra közötti időben látott egy személyt, amikor végzett a dohányzással és bement, a személy a lépcsőről jött lefele és ment ki a kapun. Motoros bukósisak volt a fején, sötét plexivel, amin nem lehetett átlátni. Szürke színű dzseki és nadrág volt rajta, kesztyű és bakancs, mind egyszínű. Magassága kb. 170-175 cm, normál testalkatú. Ezt a személyt csak aznap látta, a rendőri jelentésben tévesen szerepel, hogy többször is látta korábban.

14. sz. tanú a megismételt másodfokú eljárásban előadta, hogy általában 6-kor szokta elkezdni a takarítást és 9-kor szokott végezni, de a konkrét napot - 2012. március 13. napja - érintően mindvégig 8 és 9 óra közötti időt jelölt meg, amikor jött be a lépcsőházba. A rendőri jelentésben foglaltakat is ekként pontosította, a nyomozati vallomásában is ez az időpont szerepel és a megismételt másodfokú tárgyaláson is ezt az időpontot ismételte meg több alkalommal. Így az ítélet tábla vallomásából ezt az időpontot tekinti irányadónak.

Másrészt 14. sz. tanú vallomásában az szerepel, hogy amikor be akart menni a lakásba, nem volt nyitva a bejárati ajtó. Nem nyitotta ki ő sem, hogy gyorsabban száradjon a felmosás. Ellenben aznap villanyszerelők voltak a házban, a kaput szerelték. 8 óra után jöttek a szerelők, ha épp ott voltak, akkor nyitva volt a kapu.

7. sz. tanú unokájának etetési időpontja alapján sem lehet megállapítani, hogy bizonyosan 9 óra után érkezett. Bár a megismételt másodfokú eljárásban valóban úgy emlékezett, hogy amikor odaért hozzájuk, a baba meg volt etetve, az etetés pedig 9 órakor szokott lenni, de nem tudott arra válaszolni, hogy 9 óra után ért-e oda. Másrészt

az eseményekhez jóval közelebbi időpontban tett vallomása szerint mielőtt a menyé elment a kórházba, még megetette a gyermeket, az a 9 órai etetés volt, tehát olyan 9:30 körül mentek el, de ekkor ő már rég fent volt náluk a lakásban (pótnyomozati iratok 85. oldal). Ezen túl az elsőfokú eljárásban részletesen elmondta azt is, hogy a lányának gyermekeit elvitte az iskolába, akiknek nem kellett 8-ra beérniük, mert aznap fél 9-től kirándulás volt, utána visszament a lányáékhoz, átöltözött és így ment át a szomszédban lakó fiáékhoz, ami negyed 9 után lehetett (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 14-15. oldal). A tanú elmondása szerinti eseménysort figyelembe véve, ha kb. 8 óra után ért vissza a lányához és szinte azonnal indult át a fiához, nem telhetett el egy óra, tehát bizonyosan nem 9 óra után érkezett a sértett lakásának lépcsőházába.

14. sz. tanú a személlyel való találkozás helyszínét és annak ruházatát minden alkalommal egyezően jelölte meg: szeretett volna bemenni a lakásába, a személy a lépcsőn jött le és ment ki a kapun, motoros ruhát viselt, sötét plexis bukósisakkal. A megismételt másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján megállapítható, hogy 7. és 14. sz. tanú nem ugyanazt az embert látták a lépcsőházban. A ruházatban igen jelentős eltérés tapasztalható, ugyanis 7. sz. tanú határozottan kerékpáros sisakot viselő személyre emlékezett, akinek egy maszkot viselt, mely nem takarta teljesen az arcát; míg 7. sz. tanú motoros ruházatban és motoros bukósisakban lévő személyt látott, akinek az arca egyáltalán nem látszódott. Másrészt az észlelés helyszínéből adódóan a két tanúnak, amennyiben ugyanazt a személyt látták, egymást is látniuk kellett volna az észlelés időpontjában, ellenben mindketten akként nyilatkoztak, hogy a másikat nem látták.

Tekintettel arra, hogy a felismerésre bemutatás lefolytatására nem bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával került sor, annak során a Be. 122. §-ban, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 44-49. §-ban részletezett szabályokat betartották, az ítéletábla nem értett egyet a védői indítvánnyal, mely a Be. 78. § (4) bekezdés alapján a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyv kirekesztésére irányult.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felismerésre bemutatás módszerében nem történt sem a tanú előzetes kihallgatása, sem a felismertetés során olyan körülmény, mely alapján a bizonyítás törvényessége megkérdőjeleződött volna és a kirekesztés folytán a bizonyítás eredménye ne lenne figyelembe vehető.

- 7. sz. tanú kifejezett kérdésre a megismételt másodfokú eljárásban előadta, hogy a hatóság tagjai semmilyen módon, sem ráutaló kérdéssel, vagy megjegyzéssel, nem befolyásolták, a fényképek alapján megállapítható, hogy a személyeken sem volt a felismerést befolyásoló változtatás.

- A nyomozó hatóság a felismerésre bemutatás előtt, 2013. december 03. napján a tanú kihallgatását foganatosította, amikor 7. sz. tanú részletesen beszámolt arról, hogy március 12-én mikor, hol, milyen körülmények között találkozott a személlyel, az mit viselt, illetve két grafikai rajz elétárása után ismertető jeleiről is említést tett.

- A fényképek szerint a tanúnak négy, maszkot viselő személy közül kellett kiválasztania azt, akivel a lépcsőházban találkozott. Ezek a személyek a vádlottal a fő ismertető jegyekben megegyező tulajdonságúak voltak, így az eljárási törvényben meghatározottaknak megfelelően: vele azonos nemű, hasonló korú, testalkatú, bőrszínű, ápoltságú és öltözetű, illetve a csoporton belüli elhelyezkedése a többitől jelentősen nem tért el, és nem volt feltűnő. A védői hivatkozással ellentétben nem volt a személyek között olyan eltérés, mely a felismerést törvénytelené tette volna, hiszen minden személyen sötét színű, a szem részénél kivágott maszk volt; az öltözk is hasonló volt, mindenkin zárt felsőruházat volt, senki nem volt kabátban vagy ujjatlan öltözetben és a magasságukban sem volt olyan jelentős különbség, mely miatt a felismerés eredménye nem értékelhető.

- Önmagában az a tény, hogy erre 9 hónappal az elkövetés után került sor, a felismerés eredménye bizonyító erejének értékelésekor vehető figyelembe, de annak kirekesztésével nem jár.

- 7. sz. tanú kérdésre több alkalommal is akként nyilatkozott, hogy a felismerésre bemutatás időpontjáig sem az újságban, sem a televízióban nem látta a vádlottat (pótnyomozati iratok 87. oldal), ezt a megismételt másodfokú eljárásban is fenntartotta, úgy emlékezett, hogy nem találkozott a vádlott arcképével sem a híradásokban, sem a sajtóban 2013. március 12. és december 12. között, nem figyelte a médiában az ügyet (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 22. és 25. oldal).

- 7. sz. tanú a rendőrség aulájában is látta a terheltet. Ezzel kapcsolatban kiemelendő, hogy erről a tanú maga tett említést a felismerésre bemutatás utáni kihallgatásakor, előadta, hogy amikor megérkezett, az aulában több személy, legalább nyolcan várahoztak és közülük egy télikabátban, sálban lévő ember nagyon méregette őt, látta, hogy megismerte, hogy tudja, hogy találkozott már vele. Ekkor egymásra néztek és megismerte azt a férfit, aki a lépcsőházban mellette elhaladt. Mivel a személy felismerte a tanút és a tanú felismerte a személyt, máshonnan nem emlékezhetett rá (nyomozati iratok 903. oldal). Ezt megismételte a pótnyomozás során is (pótnyomozati iratok 87. oldal). Az elsőfokú eljárás során elmondta továbbá, hogy arra nagy hangsúlyt fektettek, hogy ne lássák egymást, véletlen volt, hogy akkor meglátták egymást (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 15. oldal). Ezt a hatóságoktól független, véletlen találkozást erősítette meg a megismételt másodfokú eljárásban tett nyilatkozata is, miszerint meg is lepődött, hogy miért vannak ott egyszerre, mert arról volt szó, hogy nem fogja tudni, hogy ő ki és nem találkozik vele (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 23. oldal).

Amikor a rendőrök tanúkutatást végeztek az esemény napján, beszéltek 7. sz. tanúval (nyomozati iratok 123. oldal), akkor azt vették jegyzőkönyvbe, hogy a szem alatti rész volt szabadon. A tanú már ekkor megemlítette, hogy a személynek, akit látott, a szeme

nem volt eltakarva, tehát ezt a tanú bizonyosan látta, mert kilátszódott. Ez a kérdés azonban nyilván nem volt olyan részletes, mint egy kihallgatás, a tanúnak nem volt alkalma ellenőrizni, hogy az elmondásából mit vettek jegyzőkönyvbe, illetve a tanú kérdésre elmondta, hogy a személynek a szeme valóban felejthetetlen volt, ezt biztos azért nem említette ekkor a rendőrnek, mert nem kérdezte.

December 3-i kihallgatásakor a grafikai rajz elétárása után először a szemét emelte ki, hogy az teljesen úgy nézett ki, mint a rajzon. Illetve megemlítette a száját, melyet szintén látott, érdekesen széles szája volt (nyomozati iratok 899. oldal).

7. sz. tanú a nyomozás során tartott felismerésre bemutatáskor két alkalommal határozottan kiválasztotta a vádlottat, mint akivel találkozott a lépcsőházban. A jegyzőkönyv szerint a hatóság nyilatkozta, hogy a személyt milyen ismérvek alapján azonosította: a tanú az arcát, a szemeit és a száját látta akkor is és így emlékezett rá (nyomozati iratok 909. oldal).

A felismerésre bemutatást követően történt kihallgatásakor is kiemelte, hogy nagy és érdekes, szép szeme van, aki látta, nem felejt el, a szája is nagyon jellegzetes és mivel ezeket látta, nagyon alaposan megfigyelte (nyomozati iratok 903. oldal), ahogy a pótnyomozáskor is megemlítette, hogy felejthetetlen szeme van, nem egy átlagos tekintete (pótnyomozati iratok 87. oldal).

Az elsőfokú eljárásban tartott tárgyaláson is felismerte a vádlottban azt a személyt, akit akkor a lépcsőházban látott, mint mondta, arra emlékszik, hogy gyönyörű szép kék szeme volt, mert az világított, illetve, hogy a szája is kint volt a maszkból (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 14. oldal).

A megismételt másodfokú eljárás során tartott tárgyaláson is fenntartotta, hogy szerinte a vádlott volt az, kivel találkozott a lépcsőházban és ezen alkalommal is kiemelte, hogy a szeme alapján jegyezte meg a személyt. Az embernek a szeme sok mindent elmond és azt a tekintetet soha nem felejt el, amit látott a lépcső tetején (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 19. és 22. oldal).

14. sz. tanú vallomásaiban szerepel, hogy a házban 10-15, talán 20 ember is kerékpározik, ők átlagos ruházatban szoktak közlekedni, csak két biciklistának van kifejezett sportruházata, könyök- és térdvédővel, kis fekete nadrággal, sportcipővel és sisakkal. 14. sz. tanú kihallgatásai során minden alkalommal megerősítette, hogy a személyt nem látta korábban, nem ismerte és biztosan nem keverte össze a szomszéd fiúval.

A felismerésre bemutatás eredményét összevetve a vádlott vallomásával, miszerint nem járt a március 12-én a helyszínen, megállapítható, hogy 7. sz. tanú felismerése cáfolja a vádlott tagadásból álló védekezését.

Az elsőfokú bíróság 8. sz. és 14. sz. szakértő által készített igazságügyi toxikológus szakértői vélemény alapján iratszerűen rögzítette, hogy a bűncselekmény során Ketamin és Midazolam került a sértett szervezetébe az izomba adott injekcióval, hiszen a vér- és vizeletvizsgálat e két anyagot kimutatta. 2. sz. igazságügyi szakértő a nyomozati iratok 1223. és 1227. oldalán található véleményében kifejtette, hogy a sértett vizeletében kimutatott másik két szernek, a clonazepamnak és a meprobamatnak jelen ügy szempontjából relevanciája nincs a mért alacsony koncentrációk miatt, ami alapján az előbbi a mintavétel előtt 60-80 órával, az utóbbi legalább 20-24, de lehet 48 órával korábban került a szervezetbe.

A két szer jellemzőit 2. sz. igazságügyi szakértő véleményeiben (nyomozati iratok 1221-

1225. oldal, pótnyomozati iratok 273-275. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 9. oldal) részletesen bemutatta, ebből kiemelendő, hogy a

- Ketamin fájdalomcsillapító hatással bíró altatószer; többek között műtétnél, fájdalmas beavatkozásoknál (például kötéscsere égett betegnél) vagy kisgyermekes esetekben alkalmazzák, ahol az izomba történő adás előnyös; mentőautóban, sürgősségi osztályon, laborban, égési osztályon jelen van, de az orvosi táskában rutinszerűen nem tartható
- Midazolam altatószer; alkalmazása a sürgősségi ellátásra, műtétre, aneszteziológiára, intenzív terápiára koncentrálódik.

A vádlott saját vallomása szerint főigazgatói tevékenysége mellett a II. számú kórházban az intenzív osztályon rendszeresen ügyeleti tevékenységet látott el, égési sérülésekkel foglalkozott, de nem a plasztikai részével, hanem az intenzív terápiával (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 5. oldal). Vallomásában előadta, hogy a Midazolammal gyógyító tevékenysége során kapcsolatba került, figyelemmel azonban a 2. sz. szakértő szakvéleményében foglaltakra, mivel égési sérülésekkel foglalkozott, a Ketamin alkalmazásával, hatásával is tisztában kellett lennie.

Jelen esetben a két szer együttes alkalmazására került sor. Ez azért fontos, mert 2. sz. szakértő véleménye alapján egyértelműen kijelenthető, hogy erre nem véletlenül került sor, hanem tudatosan.

A fájdalomcsillapításhoz elegendő lett volna a Ketamin, ám a szedációs időt elnyújtja a Midazolam anélkül, hogy a fájdalomcsillapító hatását befolyásolná, illetve a használata során jelentkező nem kívánt pszichés mellékhatások (rémálmok) is kiküszöbölhetőek vele, egymás hatását potenciózzák (nyomozati iratok 1223., 1227., 1235. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 8. és 10. oldal).

Kombinációban való adásakor a Ketamin adagjának csökkentése szükséges (pótnyomozati iratok 277. oldal), tehát együttes alkalmazása során megfelelő dózisban kell adagolni.

Izomba adott injekció formájában is jól felszívódik, azonban 2. sz. szakértő hangsúlyozta (nyomozati iratok 1227-1229. és 1235. oldal, pótnyomozati iratok 277. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 9. oldal), hogy az izomba adás során nagyon sok bizonytalansági tényező van, hogy mekkora legyen a dózis, milyen a szer felszívódása, a két szer együttes alkalmazásakor kicsapódás jelentkezhet-e, illetve kiemelte azt is, hogy egy laikus nem vállalja az injekció kockázatát, hiszen ilyen esetekben a hatás kiszámíthatatlanabb, mint például itallal bejuttatni az áldozat szervezetébe, több a lehetséges szövődmény és mellékhatás valószínűsége. Általános orvosi ismeretek birtokában sem biztonságos a két szer együttes alkalmazása. A szerek, az együtthatás, a dózisos tudása speciális szakismereteket, pontos aneszteziológiai és farmakológiai ismereteket igényel. Mindezen körülmény alapján kizárt egy hozzá nem értő, teljesen laikus elkövető. Ellenben a vádlott, foglalkozásából adódóan, a szükséges speciális szaktudás birtokában van.

A Ketamin és a Midazolam együttes felszívása esetén jelentkező kicsapódás kérdésében 2. sz. szakértő sem tudott határozott véleményt adni (nyomozati iratok 1227., pótnyomozati iratok 273. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 10. oldal), elmondása szerint saját gyakorlatában is ellentétes tapasztalata volt (Fővárosi Ítéltábla

5.Bf.211/2016/26. szám alatti szakvélemény 4. oldal és 34. számú jegyzőkönyv 5. és 10. oldal). A szakértő nyilatkozata megerősíti, hogy az elkövető nem laikus volt, hanem az inkompabilitás miatt a szerek együttes vagy külön-külön történő beadásának eldöntésére, átgondolásának szükségességére tekintettel a megfelelő szakismerettel rendelkező személy.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 12-13. oldalán részletesen foglalkozott a vádlott által használt gépkocsi kesztyűtartójából lefoglalt fecskendő és tű elemzésével. A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint a Be. 78. § (4) bekezdés alapján a lefoglalt fecskendő és tű bizonyítékok köréből történő kirekesztése nem indokolt, mivel nem bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerezték meg, erre tekintettel bizonyítási eszközként figyelembe vehető.

A nyomozati iratok 1387-1389. oldalon található jegyzőkönyvet a vádlott aláírta, az 1375-1377. oldalon lévő határozat átvételét szintén aláírásával igazolta, a határozat ellen panaszt nem jelentett be. Maga a terhelt sem vitatta, hogy a forgalmi rendszámú gépkocsi a használatában volt (nyomozati iratok 1675. oldal), illetve nem vitatta, hogy a lefoglalt fecskendő és tű a gépkocsiban volt, érdemi védekezést is előterjesztett a tekintetben, hogyan került oda (nyomozati iratok 1713-1715. oldal, elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 4. oldal).

A védő álláspontjával szemben megállapítható, hogy a lefoglalt fecskendőt és tűt bűnjelként bevételezték, a nyomozati iratok 197. oldalon lévő bűnjeljegyzékben szerepel, ellenben tény, hogy a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendeletben foglaltak ellenére a bűnjelkezelő részére nem adták át. A nyomozati iratok 1171. oldalon befűzött rendőri jelentés szerint 2013. június 26. napján a BRFK III. Kerületi Rendőrkapitányság ügyeletén a hűtőszekrényben találták meg és másnap adták át a BRFK Életvédelmi Osztálynak (nyomozati iratok 1173. oldal). A másodfokú bíróság azonban osztotta az elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó előtti bekezdésben írtakat, miszerint kizárható, hogy a lefoglalt fecskendőt és tűt manipulálták volna, mivel a fecskendőben előbb mutatta ki a szakértő a Midazolamot, mint a sértett vizeletében, amiből az következik, hogy senki nem próbálta meg a sértett vizeletéhez igazítani a bizonyítékot.

Ellenben az ítélet tábla nem értett egyet azzal az elsőbírői következtetéssel, hogy a lefoglalt fecskendő és tű az elkövetés eszköze volt. Ennek értékelése körében nem mellőzhető jelentőséggel bírnak az alábbiak:

1. A 15. sz. igazságügyi vegyész-szakértő véleménye alapján rögzíthető, hogy a lefoglalt fecskendő belső felületéről és a külső felületén lévő anyagmaradványból, valamint a tűről csak a Midazolamot azonosították (nyomozati iratok 1191. oldal). 2. sz. szakértő véleménye szerint a két szer összeszívása esetén gyakorlatilag nulla az esély arra, hogy a Ketamin teljes egészében, nyom nélkül kiürül (nyomozati iratok 1229. oldal). A Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.211/2016/26. szám alatti szakvélemény 3. oldalán 1. és dr. 2. szakértők állásfoglalása szerint a fecskendő cseréjét feltételezve fennállhat, hogy a Midazolam - mint egy

bemosóként - kimossa a teljes Ketamint a fecskendőből és túból.

2. 2. sz. szakértő szerint az elkövető akár a tű bent hagyásával, akár egy új fecskendőbe szívással az első szűrt csatornán keresztül beadhatta a két szert (nyomozati iratok 1227. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 8. oldal, Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 4. és 8. oldal). Kiemelést érdemel, hogy a szűrt csatorna feltárása nem történt meg, ezt megerősítette 1. sz. szakértő véleménye is (nyomozati iratok 414. oldal). 2. sz. szakértő kicsi valószínűségűnek tartotta az ruhán keresztül ugyanarra a helyre történt kétszeri tűszúrást (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 11. oldal), illetve nem zárta ki a nagyobb méretű fecskendő használatát sem (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 8. oldal).

3. A Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/26. szám alatti szakvélemény 3. oldalán és a 34. számú jegyzőkönyv 3. oldalán kifejtettek szerint a sértett combjába szúrva az injekciós tűt, annak belső felületén nem feltétlenül kellett volna a sértett DNS-ét tartalmazó anyagmaradványt találni, de a külső felületen a DNS kimutathatóság jelentősége nagyobb. Az igazságügyi orvos- és genetikus szakértő véleménye alapján azonban megállapítható, hogy a lefoglalt fecskendőn talált biológiai anyagmaradvány eltér a sértett DNS tulajdonságaitól, a tű esetében megalapozott szakértői vélemény előterjesztésére alkalmas vizsgálati eredményt nem nyertek (nyomozati iratok 1181-1183. oldal).

4. A sértett vallomásaiban (nyomozati iratok 299. oldal) előadottak szerint a fecskendőnek fekete színű dugattyúja volt, a lefoglalt fecskendő azonban zöld dugattyús (nyomozati iratok 1189. oldal).

Az igazságügyi orvos-szakértők fent ismertetett véleményei és nyilatkozatai alapján kétséget kizáró módon nem állapítható meg sem a szerek beadási sorrendje, sem pedig az, hogy külön-külön, vagy esetleg együttesen, tű/fecskendő cseréjével vagy anélkül kerültek beadásra, ahogy az sem, hogy a lefoglalt fecskendő és tű az elkövetés eszköze volt. Ezért a másodfokú bíróság ennek megfelelően pontosította a tényállást a harmadik oldal harmadik bekezdés utolsó előtti mondatában. Az a tény azonban, hogy a vádlott által használt gépkocsiban lefoglalt fecskendőn és tűn Midazolamot mutattak ki, bizonyítja, hogy a szert ismerte és nemcsak a kórházban, hanem azon kívül is magánál tartotta, hiszen az elsőfokú bíróság által az ítélet 13. oldal első bekezdés szerint kifejtettek szerint nem elfogadható a védekezése, hogy az véletlenül került a kesztyűtartóba.

A másodfokú bíróság elvetette azt a vádlotti védekezést, miszerint a sértett a beadott szerek hatása alatt, öntudatlan állapotban, kamillával leforrázta magát. Egyrészt 2. sz. szakértő a Fővárosi Ítéltábla előtt 5.Bf.211/2016. számon folyamatban volt másodfokú eljárásban a 34. számú jegyzőkönyv 5., 9. és 28. oldalán található nyilatkozataiban a sérülések jellege miatt kizárta, hogy az forró folyadék vagy forró kamillatea általi forrázás következtében alakult ki. Másrészt a sértett aznap délben történő megtalálásakor is kábult állapotban volt, a mentőautóba is kerekesszékekben vitték le (17. sz. tanú vallomása Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 52. oldal), így

nyilvánvaló, hogy a megtalálása előtt sem volt olyan állapotban, hogy felkeljen, kimenjen a konyhába, megmelegítse az előző nap a lányának főzött kamillateát vagy vizet forraljon, és azzal leforrázza magát.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban a bizonyítékokkal összhangban rögzítette, hogy a sértett sérüléseit a sérelmére elkövetett bűncselekmény következtében szenvedte el, a sérülés kiváltó oka pedig a lúggal történő leöntés volt. 1. sz. szakértő - elfogadva 1. sz. orvos szakkonzultáns által készített véleményt (nyomozati iratok 443. oldal) - írásbeli szakvéleményeiben és a tárgyaláson történő meghallgatásakor is fenntartotta azon álláspontját, miszerint a sérülések anatómiájának és kórlefolyásának értékelése alapján lúgmaródás elszenvedése igazolható (nyomozati iratok 449. oldal, elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 7-8. oldal, Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. szám alatti vélemény 14-19. pont, 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 14-15. és 27. oldal). Ezt megerősítette 2. sz. szakértői véleménye a nyomozati irat 1229. oldalán, ahol a szakértő kifejtette, hogy a maró anyag erősen lúgos kémhatású volt, mert a lúghatásra jellemző klinikai tünetek kerültek rögzítésre, mely véleményét fenntartotta az elsőfokú eljárásban tartott tárgyaláson (27. számú jegyzőkönyv 8. oldal), illetve a Fővárosi Ítéltábla előtt 5.Bf.211/2016. számú másodfokú eljárásban is (5.Bf.211/2016/34. jegyzőkönyv 28. oldal).

2. sz. szakértő a fentebb már hivatkozott előadásában (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 5., 9. és 28. oldal) kizárta a forró víz/kamillatea általi keletkezést. Illetve mindkét szakértő egyezően nyilatkozott arról, hogy a sérülést nem hidrogén-peroxid okozta, mivel nem képes olyan súlyos maródás okozására, mint a lúg (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. vélemény 16. pont, 34. számú jegyzőkönyv 5. és 14. oldal).

Megjegyzendő, hogy mindkét szakértő szerint bizonyos, hogy kémiai anyag, marószer (lúg és/vagy sav) okozta az égési sérülést, a kezelés szempontjából ennek jelentősége nincs. Az intenzív fájdalom miatt kizárt, hogy azt a sértett magának okozta volna, így egyértelmű, hogy az az elkövető magatartásának következményeként alakult ki.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban azt, hogy a sértett milyen sérülést szenvedett el, 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő véleményei és nyilatkozatai alapján állapította meg. Az ítéltábla visszautal a bizonyítási indítványok elutasítása körében már kifejtettekre, miszerint 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő szakterülete az igazságügyi orvostan, a szakértő az előírt képesítési feltételnek megfelel, így kompetenciájába tartozik - többek között - az életveszély fennállásának véleményezése, büntetőeljárásban sérülés által okozott súlyos egészségromlás, maradandó fogyatékoság megítélése is. Így ezen kérdésekben 1. sz. szakértői véleményét a másodfokú bíróság is elfogadta és a tényállás megállapításakor figyelembe vette, a törvényszék ítéletének 4. oldal negyedik bekezdésében foglaltakat ez alapján pontosította.

Az, hogy a sértett pontosan hol és milyen égési sérüléseket szenvedett el, a szakvélemények a nyomozati iratok 407., 411., 443-445. oldalon tartalmazzák, melyben foglaltakat 1. sz. szakértő a Fővárosi Ítéltábla előtt 5.Bf.211/2016. számon folyamatban volt másodfokú eljárásban a 34. számú jegyzőkönyv 12-13. oldalán található nyilatkozatában kiegészített. A szakértő már a nyomozás során készült szakvéleményében

is kifejtette, hogy a sértett II-III. fokú égési sérülései közvetetten életveszélyes sérülések voltak (nyomozati iratok 415. és 449. oldal), mely álláspontját megerősítette és fenntartotta a másodfokú tárgyaláson történt meghallgatása során is (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 13., 16. és 23-27. oldal), az ítéltábla ez alapján rögzítette ezt a tényállásban. Ennek vizsgálatánál kiemelendő, hogy 1. sz. szakértő szerint már pontosan nem lehet meghatározni, hogy a testfelület hány százalékát érintette a maródás, álláspontja szerint 10 % körül lehetett, de hangsúlyozta, hogy az érintett anatómiai területek oly mértékben károsodtak, amely károsodás megalapozta a közvetett életveszély megállapíthatóságát a sérülés tekintetében (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 27. oldal).

1. sz. szakértő véleménye szerint nem alakult ki életveszély az altatás következtében (nyomozati iratok 415. oldal). Az elsőfokú eljárásban történt meghallgatásakor, kiegészítő szakértői véleményében és a másodfokú tárgyaláson történt meghallgatásakor pedig részletesen kifejtette, hogy sem égési, sem fertőzés miatti shock nem alakult ki (elsőfokú iratok 27. számú jegyzőkönyv 7. oldal, Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. szám alatti szakvélemény 22-23. és II. pontok, 34. számú jegyzőkönyv 12-16. és 23-27. oldal).

A maradandó fogyatékoság kérdéskörben 1. sz. igazságügyi orvos-szakértő véleményének elkészítéséhez szakkonzultánsként 13. sz. szakértő szülész-nőgyógyász szakorvost, igazságügyi orvos-szakértőt kérte fel (nyomozati iratok 453-457. oldal), aki a sértett személyes vizsgálatát elvégezve adott véleményt, melyet 1. sz. szakértő fel is használt álláspontja kialakításakor. A szakértőnek a nyomozati iratok 447. oldalán található írásbeli véleménye alapján - melyet kiegészítő véleményében is megerősített a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. szám alatti szakvélemény 6-7-8. pontjában - az elsőfokú bíróság iratszerűen rögzítette a tényállásban, hogy a nemi szerv funkciója súlyos mértékben korlátozottá vált, a sértett szexuális élete életének további időszakára kiterjedően véglegesen korlátozott, mely alapján a maradandó fogyatékoság megállapítására került sor. Az elsőfokú bíróság a súlyos egészségromlás fennállására abból következtetett, hogy a sértett az évek alatt több korrekciós műtéten is átesett.

A másodfokú bíróság nem fogadta el a védelem álláspontját a tekintetben, hogy a maradandó fogyatékoság a nem megfelelő orvosi kezelés miatt alakult ki. 1. sz. szakértő az elsőfokú eljárásban (27. számú jegyzőkönyv 7. oldal) is kifejtette, hogy a sértett ellátása célszerű és szakszerű volt, ezt fenntartotta a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/25. szám alatti szakvélemény 10. pontjában és tárgyaláson történt meghallgatásakor is (Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/34. számú jegyzőkönyv 13-14. oldal). Egyébként mivel az elkövető tényállásszerű magatartása indította el az okfolyamatot, mely az eredményhez vezetett, felelősségét nem zárja ki az oksági folyamatban közrejátszó, azt nem megszakító egyéb körülmény.

A Kúria Bhar.III.574/2017/18. számú határozatának [128] bekezdésében előírta, hogy a lehetőségekhez képest tisztázni kell, hogy a vádlott rendelkezett-e a sértett lakásához kulccsal vagy sem.

A sértett a nyomozás során és az elsőfokú eljárásban is több alkalommal nyilatkozott a tekintetben, hogy előfordult, hogy a vádlottnak kölcsönadta a kulcsát. Erre a vallomása szerint például akkor került sor, amikor a fia elhagyta a lakáskulcsát és a vádlottat kérte

meg, hogy másoltasson, illetve amikor a kutyája még nem volt szobatiszta és megkérte a vádlottat, hogy sétáltassa (nyomozati iratok 307. és 349. oldal, elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 11. oldal). Ezt megerősítette a megismételt másodfokú tárgyaláson tett vallomásaiban is (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 27. oldal). Azt a vádlott sem vitatta, hogy a sértett több alkalommal átadta a részére a lakáskulcsát, azt azonban következetesen tagadta, hogy saját kulccsal rendelkezett volna a sértett lakásához (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 8. és 48. oldal). Mindezen adatokból csak annyi következtetés vonható le, hogy a vádlottnak volt lehetősége kulcsot másolni, ellenben sértett a vádlottól lefoglalt egyik kulcsban sem azonosította a sajátját.

A nyomozati iratok 1429-1439. oldalán lévő házkutatásról készült jegyzőkönyv adatai szerint a sértettnek címzett adópapírokat - többek között az ügyész és a védő jelenlétében - 2013. április 10. napján foglalták le a Budapest az I. számú utcai igazgatói irodában az asztal fiókjából. Semmilyen adattal alá nem támasztott az a védő általi feltételezés, hogy miután nem az első házkutatás során foglalták le, az csak úgy kerülhetett oda, hogy valaki később tette a vádlott íróasztal fiókjába azért, hogy terhelő bizonyítékot koholjon. Ugyanis nincs bizonyíték arra nézve, hogy azt bárki az elkövetés után egy hónapig rejtegette és összejátszva a kórházi dolgozókkal, bejutott az irodába és ott elrejtette.

A megismételt másodfokú eljárásban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal megkeresésre adott válaszában foglaltak alapján, mivel a küldeményt nem tértivevénnyel adták postára, az nem személyes vagy meghatalmazott útján történő átvétellel került postázásra, hanem postai levélszekrénybe történő kézbesítés útján.

A sértett egyetlen nyilatkozatában sem szerepel, hogy ő ezt a levelet korábban látta és felvitte a lakásába, előadása szerint azt a postaládájából vehette ki a vádlott (nyomozati iratok 307. oldal, pótnyomozati iratok 59. oldal). Mivel a sértett nem is tudott a küldeményről,

- bizonyos, hogy korábban nem ő adta át a vádlottnak (ilyenre egyébként még a terhelt sem hivatkozott).
- az is kizárható, hogy az elkövetéskor tűnt el a lakásból, hiszen ha a családtagjai felhozták volna a postaládából a tudta nélkül, két hónap alatt bizonyosan feltűnt volna neki és emlékezne rá.

A kézbesítés dátumból adódóan a levél 2013. január 08. és március 11. közötti időszakban került a vádlotthoz, ez pedig a kapcsolatuk lezárása (2012. november eleje) utáni időre esik, illetve mivel a postaládából tűnt el, bizonyos az is, hogy a vádlott be tudott jutni a lépcsőházba.

Ezt támasztja alá az is, hogy 2012. decemberben egy mikulászsomagot találtak a sértett aytajára szegezve, melyben egy plüssfigura és egy műcsont volt elhelyezve. Erről nemcsak a sértett, hanem a lánya is azt gondolta, hogy a vádlottól származik, mivel ebben az időben próbálta visszaszerezni a sértettet és tudta, hogy a kutya sokat jelent neki (nyomozati iratok 253. és 481. oldal), a sértett a megismételt másodfokú eljárásban kérdésre elmondta, hogy az ajándék nem 17. számú tanútól származott. 5. sz. igazságügyi szakértő 2017. november 30. napján készített véleménye nem zárja ki, hogy a vádlott tette oda a mikulászsomagot, hiszen a megvizsgált telefonon kívül másik hívószámú telefonja is volt, illetve telefon nélkül is tartózkodott a sértett lakása közelében.

Megvizsgálva a vádlotti védekezés másik irányát, miszerint más volt az elkövető, az

ítélőtábla osztotta a Kúria határozatának [75] bekezdésében foglaltakat, miszerint a bűncselekményt olyan személy követhette el, aki ismerte a sértettet és tisztában volt a sértett napi időbeosztásával, szokásaival. Ez alapján a lehetséges elkövetők száma viszonylag jól behatárolhatóvá válik.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának 10. oldal 3-4-5. bekezdésben részletesen indokolta, hogy az elkövetés körülményeiből egyértelműen megállapítható, hogy az elkövető érzelmileg erősen kötődött a sértetthez, hiszen

- az égéssel járó fájdalom elkerülése végett injekciózta be a sértettet
- a lúggal történt leöntés után lemosdatta, illetve kamillával lemosta a sértettet
- kezeit, lábait kioldotta, szájáról a ragasztószalagot levette
- pokrócba burkolta.

A másodfokú bíróság ezzel - a fentebb már kifejtettek szerint a módosított tényállásra is figyelemmel a lemosás kivételével - egyetértett. 2. sz. szakértő véleménye alapján megállapítható, hogy a Ketamin intenzív fájdalomcsillapító hatása a marószert okozta fájdalmat csökkenti, a sértett a szer beadása és az ébredés közötti időre nem emlékszik, így a kémiai égés okozta fájdalmat csak a Ketamin hatásának elmúltával érzi (nyomozati iratok 1227. és 1235. oldal). Itt ismét kiemelt jelentőségű a két szer együttes alkalmazása: a Ketamin altató hatását elnyújtja a Midazolam és a nem kívánt pszichés mellékhatásokat kiküszöböli. Ismeretlen elkövető által akár szexuális célzatú, akár vagyoni elleni bűncselekmény elkövetéséhez nem lett volna szükség a fájdalomcsillapító és altatószer ilyen speciális együtt alkalmazására, illetve injekció formájában izomba történő beadásra sem, illetve ezt megelőzően a sértett tájékoztatására, ugyanis az elkövető mondta neki, hogy „adok injekciót, nem lesz baj, aludni fog és kába lesz”. A kéz-láb kioldásán, a ragasztószalag eltávolításán és a pokrócba betekerésen kívül az elkövető a sértettet a díványra fektette, holott a maró anyaggal leöntve meztelenül magára hagyhatta volna.

Több tény is utal arra, hogy az elkövető ismerte a sértettet és annak napirendjét, szokásait, tulajdonságait.

Az elkövetés körülményei arra utalnak, hogy az elkövető pontosan tisztában volt azzal, hogy a sértett ebben az időben egyedül lesz otthon. Az ajtó előtt állt és várakozott, hallgatózva, hogy a sértett mikor indul el kutyát sétáltatni, majd amikor a sértett kinyitotta az ajtót, azonnal a torkán ragadta és betuszkolta a lakásba. Egyetlen egyszer sem kérdezte meg, hogy valaki tartózkodik-e a lakásban a sértetten kívül, nem is nézte meg, illetve semmi jelét nem adta annak sem, hogy meglepődött volna azon, hogy kutya van a lakásban. A sértett előadása szerint a vádlottal sokszor beszéltek arról, hogy az egyik gyermeke rendszeresen elkésik az iskolából, tudta azt is, hogy a kutyát mindig ő szokta levinni sétálni, mielőtt munkába indul, fix időpontban, reggel fél 8-kor, hogy utána beérjen a munkahelyére.

A kutya viselkedéséről részletesen beszámolt nemcsak a sértett, hanem a családtagok, ismerősök is. A sértett elmondása szerint ez egy jelzőkutya, hangos ugatással jelzi, ha idegent érez, akár az ajtó előtt is. Jelen esetben, a sétára indultak volna, a kutya az ajtó előtt szagolt, de nem ugatott, illetve nem szaladt ki az ajtón, hanem bent maradt a

lakásban. Amíg az elkövető a földre fektette a sértettet, a kutya nem ugatott, majd odament az arcához, ezután pedig követte az elkövetőt a konyhába és ott maradt, de azt a sértett már nem tudta megfigyelni, hogyan viselkedik az elkövetővel a kutya, nem látta őket együtt. Mindabból, amit a sértett a kutya viselkedéséből észlelt, levonható a következtetés, hogy a kutya ismerte az elkövetőt. A kutyát a sértett 2011. májusban vette, a vádlott több alkalommal találkozott a kutyával, sőt, volt olyan is, hogy egyedül sétáltatta, a kutya még az albérletében is járt a sértettel együtt.

Az elkövető viselkedése alapján az is megállapítható, hogy a lakás sem volt számára idegen, helyismerettel rendelkezett. A helyismeretre utal, hogy

- A sértett az elsőfokú tárgyaláson előadta, hogy a kutyatápot a konyhában a földre kiszórva találták, ő pedig nem szórta azt ki. A kutyatáp a lócán volt, nem feltűnő helyen, az elkövető mégis megtalálta.
- Az elkövető először a fia boxtáskáját vitte be, utána, amikor a sértett mondta, hogy a táskája a lócán van, több kisebb szatyor közül azonnal az ő táskáját választotta ki.
- Határozottan közlekedett a lakásban, nem nyitott be ajtókon, hogy ott milyen helyiségeket talál.
- Amikor rákérdezett, hogy melyik kulcs zárja a bejárati ajtót, amelyikre a sértett rámutatott, azzal az ajtón lévő záruk közül a hevederzárát zárta be és 16. sz. tanú vallomása alapján az is bizonyos, hogy amikor távozott, akkor is csak a hevederzárral zárta be az ajtót, mert a tanú ezen zárat kinyitva tudott bemenni a lakásba. 20. sz. tanú vallomásában nem szerepel, hogy amikor ő utoljára távozott otthonról, bezárta az ajtót a hevederzárral, így az elkövető nem hallhatta és figyelhette meg, hogy ezt a zárat használják.

A vádlott nem élt együtt a sértettel, de több alkalommal is járt az ingatlanban, illetve mivel a kutyát sétáltatta és kulcsot is kapott akkor a lakáshoz, tudatában volt annak is, hogy a család melyik zárat használja, hisz a sértett ezt el is mondta neki.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének 9. oldal ötödik bekezdésében foglalkozott azzal, hogy az elkövető a vádlott albérletének kulcsát is magával vitte. Az ott leírtak annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy a sértett vallomása szerint nemcsak az albérlet kulcsa tűnt el, hanem az elkövető a sértett lakáskulcsát is elvitte (nyomozati iratok 299. és 347. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 31. oldal).

A maszkon kívül az elkövető a hangját és a testalkatát is próbálta elváltoztatni. A sértett arról számolt be, hogy az elkövető „robothangon” beszélt hozzá (nyomozati iratok 333. és 339. oldal), illetve a fentebb ismertetettek szerint mind a sértett, mind 7. sz. tanú megemlítette, hogy a személy kabátja alatt lehetett még több ruha, mert, ahogy mindketten mondták, „pufinak” nézett ki. Mindez az elváltoztatás akkor kiemelten fontos az elkövetőnek, ha ismeri őt a sértett.

A sértett már a nyomozás során, majd az elsőfokú tárgyaláson is beszámolt arról, hogy miután az elkövető a földre fektette, a felhúzott térde alá csizmát és a kutya pórázát tette (nyomozati iratok 297., 331. és 335. oldal, elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 7. oldal). A sértett elmondta azt is, hogy gerincbántalma miatt nem tud úgy oldalt feküdni,

hogy a lába a földre ér, erről a vádlott is tudott, mert abban a kórházban kezelték, ahol dolgozott (nyomozati iratok 341. oldal). A megismételt másodfokú eljárásban jogi képviselőjének kérdésére a sértett részletesen beszámolt a betegsége miatti kezelés folyamatáról, hogy a vádlott tudta ezeket a mozgás problémáit, melyek a betegség kialakulása előtt nem akadályozták a mozgásban (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 40. oldal).

16. sz. tanúnak (a sértett volt férjének) és 17. sz. tanúnak (a sértett jelenlegi élettársának) az alkata, a szemszíne nem egyezik azzal, amit a sértett látott. Ezen túl megállapítható, hogy mindketten dohányoznak, ellenben a sértett a vallomásában kifejezetten arról nyilatkozott, hogy semmilyen jellegzetes szagot, illatot nem érzett. Mindkét személy kérdésre előadta, hogy egészségügyi végzettségük nincs (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 17. oldal, Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 51. oldal), ezzel ellentétes tény sem merült fel az eljárás során. Arra sincs semmilyen adat, hogy e két személynek bármilyen indítéka lett volna ilyen jellegű cselekményt elkövetni. Ugyanis az eljárás adatai alapján a sértett és 16. sz. tanú a válás óta is jó kapcsolatot ápoltak (6. sz. tanú nyomozati iratok 467. oldal, 30. sz. tanú nyomozati iratok 481. oldal, 20. sz. tanú nyomozati iratok 488. oldal, 3. sz. tanú nyomozati iratok 495. oldal, 16. sz. tanú nyomozati iratok 505. oldal). 17. sz. tanú, a sértett jelenlegi élettársa, akkor még csak pár hónapja ismerkedett meg a sértettel, esetében sem merült fel semmi olyan körülmény, mely alapján bármilyen indítékra lehetne következtetni. A védelem által a Kúria Bhar.III.574/2017/12. levélben hivatkozottak - miszerint egy korábban becsatolt levél tartalma szerint 17. sz. tanú a vádbeli esetet megelőzően megbízott egy személyt, hogy a sértettnek okozzon sérülést maró szerrel, hogy így próbálja meghódítani a sértettet és a vetélytársát tönkretenni - alátámasztást nem nyertek (Kúria Bhar.III.574/2017/17. határozat feljelentés elutasításáról).

A védelem hivatkozott továbbá arra, hogy a bűncselekmény elkövetője lehetett egy ismeretlen személy, vagy egy olyan, akivel a sértettnek konfliktusa volt (kutyasétáltatás során megismert alkalmi ismerőse, meglévő vagy éppen elhárított szexuális vagy azt nélkülöző kapcsolata). A sértett gyermekei és barátnői nem számoltak be arról, hogy tudtak ilyen személyről, a sértett sosem panaszkodott ilyen emberre nekik. Másrészt egy ismeretlen személy, még ha például ki is figyelte a sértett időbeosztását, az egyéb szokásait (pl. hevederzár használata), tulajdonságait (pl. gerincbántalom) nem tudhatta. Illetve esetében hangeltorzításra nem lett volna szükség, illetve a szakértői véleményeket figyelembe véve a két szer együttes alkalmazásával és injekció beadásával nem bajlódott volna.

Mindezekre figyelemmel összességében megállapítható, hogy jelen ügyben nem merült fel olyan hitelt érdemlő bizonyíték, amely alkalmas lett volna arra, hogy a vád/elsőfokú ítélet verziójával szemben ésszerű kételyeket ébresszen. A vádlott bűnössége ítéleti bizonyossággal bizonyított.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást támadó fellebbezési érvelések a törvényszék bizonyítékokat értékelő és mérlegelő tevékenységét sérelmezik, ami a megalapozott tényállás ismeretében, az irányadó perrendi szabályok szerint a másodfokú

eljárásban eredményre nem vezethetnek.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, ellenben a cselekmények minősítése tekintetében a másodfokú bíróság részben eltérő álláspontra helyezkedett.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az élet veszélyeztetése, mint következmény és a halálos eredmény kívánása vagy az ez iránti közömbösség között lényeges különbség van. Az emberölés büntettének kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánja vagy belenyugszik, míg az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán a testi sérülés előidézésére irányul (BH 1993. évi 405., BH 1996. évi 511., BH 2003. évi 1., BH 2006. évi 240. számú eseti döntések).

A szándék jellegének elemzése során az elkövetőnek a véghezvitel időpontjában fennálló (aktuális) tudattartalmát kell vizsgálni, amelyhez a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatásának megfelelően az elkövetés alanyi és tárgyi tényezőinek az értékelése szolgál alapul.

A tárgyi tényezők körében a vádlott által okozott sérülések helyéből és jellegéből (elsődlegesen a nemi szervén II-III. fokú égési sérülések), az elkövetés eszközéből és módjából (öntudatlan állapotban lúggal leöntés), az elkövetés utáni magatartásból (kioldozva, betakarva a kanapéra fektetés) nem lehet következtetést vonni az emberölési szándéokra, ahogy a terheltnek a cselekmény közben tett kijelentései sem utaltak erre. Az alanyi tényezők vizsgálatának eredményeképpen megállapítható, hogy a vádlott és a sértett korábban ismerték egymást, kapcsolatuknak a sértett vetett véget, melyet a vádlott nehezen tudott feldolgozni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alanyi és tárgyi tényezők összhatásukban és összességében történő értékelése folytán, az irányadó tényállásban megállapított tényekből nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlott, akár eshetőleges szándékkal, meg akarta ölni a sértettet. Az ítélőtábla osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett.

A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat szerint az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, a testi sértés folytán megindul az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez vezethet, de rendszerint fennáll az életveszély megszüntetésére, illetőleg a halál elhárítására alkalmas beavatkozás lehetősége is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetés időpontjában a vádlott tudata átfogta az élet veszélyeztetésének, az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, ez iránt közömbös maradt, ezért az eredmény tekintetében őt eshetőleges szándék terheli.

Az életveszélyt okozó testi sértés eredmény-bűncselekmény, megállapításához a testi

sértés és az életveszély közötti okozati összefüggés fennállása szükséges. Jelen esetben bizonyítást nyert, hogy a vádlott magatartása indította el azt az okfolyamatot, melynek következtében a sértettnek II-III. fokú égési sérülései alakultak ki, melyek közvetlen életveszélyes sérülések. A közvetett életveszély létrejöttére tekintettel a cselekmény befejezett elkövetési alakzatú (BH 1990/363. és BH 1984/478. számú eseti döntések).

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette nem minősül egyben maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást okozónak is, ezt a másodfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelte súlyosító körülményként (BJD 8934).

Fentiekre tekintettel az ítéletábra a vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntettként minősítette.

A Be. 2. § a bírósági eljárás alapja tekintetében az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

- (1) A bíróság az ítélezés során törvényes vád alapján jár el.
- (2) Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.
- (3) A bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz.
- (4) A bíróság köteles a vádat kimeríteni, a vádon túl nem terjeszkedhet, de nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó indítványához.

Ennek értelmében a vádirat a bíróságot két irányban köti: csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről és csak a vádban megjelölt cselekményről lehet dönten. A bíróság kötve van a vádirat tartalmához - melyet azok a tények alkotnak, amelyeket a vádló, mint megtörtént eseményt előad - mind a személy, mind pedig a tényállás tekintetében, azon túl nem terjeszkedhet, azonban köteles az abban foglaltakat kimeríteni. A bíróság a vádhoz kötöttség folytán a vád tárgyává tett tényekhez van kötve, a minősítéshez azonban nem.

A vádirati és az irányadó elsőfokú tényállás is tartalmazza, hogy a vádlott magával vitte nemcsak a laptopot és mobiltelefonokat, hanem a sértett személyes iratait és bankkártyáját. A vágyon elleni bűncselekményt az elsőfokú bíróság helyesen minősítette kifosztásnak, mivel nem bizonyítható, hogy a vádlott azért alkalmazta az erőszakot, hogy a sértett értékeit megszerezze. Amennyiben az elkövető által más bűncselekmény során alkalmazott erőszak kifejtése után alakul ki a dolgok elvételére irányuló szándék, a magatartás kifosztásként értékelendő. Az elsőfokú bíróság a kifosztás büntettségével valószínűsíthetően álló cselekményeket értékelés nélkül hagyta, ezért a másodfokú bíróság a vádlott terhén megállapított, kifosztás büntettként értékelt cselekményt a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző okirattal visszaélés vétségének és a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének is minősítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása szerint, amikor a sértett kinyitotta az ajtót, a vádlott megragadta a nyakát, rögtön magának háttal fordította és így jutott be a lakásba. E magatartásával a sértett akarata ellenére, személye elleni erőszak alkalmazásával bement másnak a lakásába, ezáltal kimerítette a magánlaksértés valamennyi tényállási elemét, ellenben a terhére megállapított cselekményekkel valóságos anyagi heterogén halmazban lévő bűncselekmény jogi értékelése elmaradt.

A törvény értelmében a magánlaksértés elkövetője csak magánindítványra büntethető. A sértettet a nyomozás során a sérelmére elkövetett zaklatás tekintetében nyilatkoztatták, hogy kíván-e magánindítvánnyal élni (nyomozati iratok 254. oldal). Amennyiben a nyomozás megindulását követően derül ki, hogy a cselekmény magánindítványra üldözendő, a jogosult nyilatkozatát be kell szerezni, ez esetben a 30 napos határidő attól a naptól indul, amikor a sértett a felhívásról tudomást szerez [Be. 173. § (2) és (3) bekezdés]. A bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy a felhívás elmulasztása nem eshet a magánindítvány előterjesztésére jogosult terhére, így az a másodfokú bírósági eljárásban is pótolható (BH 2014. évi 10., BH 2001. évi 508., BH 2001. évi 58., BH 1995. évi 561. számú eseti döntések). Az ítélőtábla a megismételt másodfokú eljárásban 2017. december 05. napján nyilatkoztatta a sértettet és a sértett azt adta elő, hogy kívánja az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző magánlaksértés vétsége miatt is (Fővárosi Ítélőtábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 35. oldal). A magánindítvány a jogosulttól származik és határidőben előterjesztett, ezért joghatályosnak tekintendő, erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét megállapította a Btk. 221. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő magánlaksértés vétségében is.

A személyi szabadság megsértése elkövetési magatartása másnak a személyi szabadságtól megfosztása. Az állandó bírói gyakorlat szerint ebbe tartozik minden olyan szándékos magatartás, melynek eredményeképpen az elkövető a sértettet mozgási, helyzet- vagy helyváltoztatási szabadságától, tartózkodási helyének szabad megválasztásától jogellenesen megfosztja, akár tartósan, akár időlegesen, bármilyen rövid időre vagy pillanatra is.

A sértettnek a testi épség elleni bűncselekmény elkövetése érdekében történő, annak véghezvitele során alkalmazott megkötése a terhére megállapított testi sértés büntette körében értékelendő. Ellenben e magatartás befejezése után a vádlott azzal a cselekményével, hogy a sértettre zárta az ajtót és a kulcsot magával vitte, a többi, terhére értékelt magatartástól időben és térben elkülönülő, más körülmények között elkövetett, valóságos anyagi heterogén halmazban lévő, ezért önállóan értékelendő magatartást valósított meg. A sértett mozgásának, helyváltoztatásának átmeneti lehetetlenné tétele olyan bűnös tevékenység, amely a személyi szabadság megsértése felrovására ad alapot, ebből a szempontból a másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy a sértett tudomást szerzett-e a cselekményről vagy sem. E vádlotti magatartást a vádirati tényállás is tartalmazta, a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást e körben kiegészítette és a cselekmény jogi értékelésének eredményeképpen a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 194. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő személyi szabadság megsértése büntetében is.

Az elsőfokú bíróság az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2013.

július 01. napján történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

Az ítélezési gyakorlat következetes abban, hogy a Btk. 2. § tekintetében a cselekmény elbírálásának idején az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésének időpontja értendő (BH 2009. évi 231. és **BH 2014. évi 35. számú eseti döntések**).

Annak eldöntésénél, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvényt kell-e alkalmazni és melyik törvény eredményez enyhébb elbírálást, az alkalmazandó büntetés nemén és mértékén kívül a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezést együttesen kell vizsgálni.

A BH 2014. évi 201. számú eseti döntésben a Kúria részletes iránymutatást ad a vizsgálat lefolytatását illetően: „Amikor el kell dönteni, hogy melyik jogszabály az enyhébb, a cselekményt - gondolatban - a maga teljességében mindkét jogszabály szerint el kell bírálni, és azt kell enyhébbnek elfogadni, amelyiknek alkalmazása az elkövetőre előnyösebb eredménnyel jár.

Ennek a menete, sorrendje a következő:

- előbb a cselekmény büntetendősége, illetve annak feltételei;
- majd az elkövető büntethetősége, illetve annak feltételei;
- végül pedig a kilátásba helyezett büntetés képezi a vizsgálódás tárgyát.

Alapvető szempont, hogy olyan rendelkezések összevetésének van jelentősége, amelyek alkalmazása, illetve alkalmazhatósága a vádlottra konkretizált - nem absztrakt normakontroll történik tehát -, továbbá az összevetés akkor vezet az új törvény alkalmazásához, ha konkrét, nem csupán feltételezett jogi alapja van az enyhébb elbírálásnak."

Elsőként az vizsgálandó, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény az új törvény értelmében is bűncselekmény-e, hiszen a terhelt felelősségre vonására csak olyan bűncselekmény miatt kerülhet sor, amely mind a két törvény alapján büntetendő. A korábbi és az új anyagi jogszabály rendelkezései vizsgálatának eredményeként megállapítható, hogy a cselekmények büntethetősége, a büntetőjogi felelősségre vonás feltételeiben nincs eltérés, a vád tárgyává tett magatartások az új törvény értelmében is bűncselekmények és valamennyi esetben a minősítéshez igazodó büntetési tételkeretek is azonosak.

A szabadságvesztés büntetés **kiszabásának elvei [1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdés és 2012. évi C. törvény (Btk.) 80. § (2) bekezdés], a szabadságvesztés végrehajtási fokozata [1978. évi IV. törvény 43. § a) pont és 2012. évi C. törvény (Btk.) 37. § (2) bekezdés a) pont], a foglalkozástól és közügyektől eltiltás szabályai [1978. évi**

IV. törvény 56. § (1) bekezdés, 57. § (1) bekezdés, 62. § (1) bekezdés, 63. § (1) bekezdés és 2012. évi C. törvény (Btk.) 52. § (1) bekezdés, 53. § (1) és (2) bekezdés, 61. § (1) bekezdés, 62. § (1) bekezdés] **nem változtak.**

Az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik, börtön esetében az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján a büntetése háromnegyed részének kitöltését követően van helye. Ezzel szemben a 2012. évi C. törvény (Btk.) 38. § (2) bekezdés a) pont értelmében annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon nyílik meg. A Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye szerint is határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan döntött úgy, hogy a feltételes szabadságra bocsátásnál irányadó kedvezőbb rendelkezések az új törvény alkalmazásának lehetőségét megnyitják (elsőfokú ítélet 21. oldal negyedik bekezdés).

A 2012. évi C. törvény (Btk.) 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben a 2012. évi C. törvény (Btk.) **79. §-ban** meghatározott büntetési célok szem előtt tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is.

Az elsőfokú bíróság a bünteteskiszabási körülményeket nagyrészt helyesen vette számba.

Az időmúlás figyelembe vétele megfelel a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/10. pontjában foglalt iránymutatásnak.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) több magyar vonatkozású ügyben (például Csanádi kontra Magyarország, Német kontra Magyarország és Aupek kontra Magyarország) is foglalkozott a tisztességes tárgyaláshoz való jog kérdésével az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke alapján, mely kimondja, hogy „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Az Emberi Jogok Európai Bírósága határozataiban megismételte, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az ügy egyedi körülményeinek fényében és a bíróság esetjogában lefektetett kritériumokra tekintettel kell megítélni, különösen az ügy bonyolultságára, a felek és a releváns hatóságok magatartására, valamint arra figyelemmel, hogy mi volt a per tétje.

Az EJEB a „kellő szorgalom” kitételrel jelzi a tagországi kötelezettségeket, amely minden eljáró hatóságra irányadó. A kellő szorgalom azt jelenti, hogy az ügy nehézségéhez, a szükséges eljárási cselekményekhez, az ügy bonyolultságához igazodva, szükséges időt biztosítva, azonban ezen túl nem terjeszkedve, megfelelő időn belül az eljárásokat lefolytassák és befejezzék.

Jelen esetben a cselekmények elkövetésétől a megismételt másodfokú elbírálásig 5 év telt el, ez a jelentős időmúlás a vádlottnak nem felróható, hiszen valamennyi tárgyalási napon megjelent. Az időmúlás a bizonyítás felvételének elhúzódására és az eljárás részbeni megismétlésére vezethető vissza. Mindezen körülményekre tekintettel az időmúlás enyhítő nyomatéka jelentős, amelyet a másodfokú bíróság a büntetés meghatározásakor figyelembe vett.

A másodfokú bíróság mellőzi a büntetés kiszabása során értékelendő körülmények közül a testi épség elleni cselekmény minősítésének megváltoztatására figyelemmel e bűncselekmény többszörös minősülésére utalást. Ellenben a vádlott terhére értékelendő körülmény, hogy a testi épség elleni cselekményével maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást is okozott (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/3. pont), az, hogy magatartását különös kegyetlenséggel, aljas célból és előre kitervelten követte el (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/2. pont), a bűncselekmények kettőnél több halmazata (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/6. pont) és az, hogy az elkövetéshez szakmai képzettségét is felhasználta (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/4. pont).

A vádlott terhén megállapított, legsúlyosabban büntetendő bűncselekményt a törvény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. A Btk. 81. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel két évtől tizenkettő évig terjedő szabadságvesztés kiszabására van lehetőség, a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdés szerinti középérték hét év.

A bűnhalmazatban álló bűncselekmények közül a legsúlyosabb konkrét magatartást vizsgálva megállapítható, hogy annak tárgyi súlya jelentős, hiszen a vádlott volt barátnője sérelmére, kirívó brutalitással követte el a cselekményt, számára nemcsak testi sérülést, hanem feldolgozhatatlan lelki sérülést okozva, mely miatt hosszú ideig tartó pszichológiai kezelése vált indokolttá. A hatékonyabb társadalmi védekezés szempontjait is előtérbe helyezve, a kellő visszatartó hatás érdekében, az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben megfelelő szigorral történő fellépés szükséges, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés tartamát és ehhez igazodva a közügyektől eltiltás mértékét egyaránt 9 évben határozta meg.

Az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján a vádlottat az orvosi foglalkozás gyakorlásától eltiltotta. Az ítéletábra álláspontja szerint azonban a vádlottal szemben nem határozott ideig tartó eltiltás szükséges, ugyanis magatartása folytán méltatlanná vált e foglalkozás gyakorlására. Ezért a büntetés tartamát

a Btk. 53. § (1) és (2) bekezdés alapján végleges hatályúra súlyosította.

Az irányadó tényállás tartalmazza, hogy a sértettől kb. 250.000.- forint értékű dolgot vitt el a vádlott, az is rögzíthető, hogy a sértett a nyomozás során 2013. március 14. napján foganatosított kihallgatása alkalmával (nyomozati iratok 289. oldal) már bejelentette, hogy polgári jogi igényt érvényesíteni kíván, illetve 2013. május 22. napján, folytatólagos tanúkihallgatásakor ismételten bejelentette kárigényét és kérte annak megtérítését (nyomozati iratok 313. oldal).

A Be. 335. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha a bíróság az ítéletében megállapítja a bűncselekmény elkövetési értékét, ezen összeg mértékéig az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben el kell bírálni, kivéve, ha az okozott kár vagy a vagyoni hátrány megtérítése iránti igény az 54. § (2a) bekezdése szerinti polgári jogi igény része.

A Bkv 81. számú kollégiumi vélemény 2. pontjában foglalt iránymutatás szerint a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdés alapján hivatalból dönt a polgári jogi igényre vonatkozó ítéleti rendelkezésről, mint járulékos kérdésről. E jogkörében pótolja az elsőfokú bíróság Be. 335. § (2) bekezdésének megsértését megvalósító mulasztását és az előterjesztett polgári jogi igényt elbírálja, ha arról az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

Fentiekre tekintettel a polgári jogi igény érdemi elbírálásának eljárás jogi akadályja nem volt, ezért a másodfokú bíróság 1959. évi IV. törvény 339. § (1) bekezdése alapján a vádlottat a tényállásban megállapított elkövetési értékkel azonos összegű kártérítés megfizetésére kötelezte. Az illeték viseléséről szóló rendelkezés és annak összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 53. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó 42. § (1) bekezdés alapján került meghatározásra.

sértett a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.211/2016/8. sorszám alatti beadványában kérte a jogi képviselője részére kifizetett megbízási díjról a bűnügyi költség körében történő rendelkezés kiegészítését.

A Be. 74. § (1) bekezdés c) pontja szerint bűnügyi költség a sértett és a magánfél képviselőjének készkiadása és díja, akkor is, ha azt az állam nem előlegezte.

A bűnügyi költségek előlegezéséről szóló 21/2003. (VI. 24.) IM-PM-BM együttes rendelet 2. § (1) bekezdés d) pont értelmében a magánfél készkiadását, valamint a magánfél képviselőjének készkiadását és díját a magánfél előlegezi.

A terhelt és a meghatalmazott védő készkiadása, illetve a meghatalmazott védő díja megtérítésének szabályairól, valamint a büntetőeljárásban részt vevő személyek és képviselőik költségéről és díjáról szóló 25/2016. (XII.23.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés és 6. § (1) bekezdés rendelkezései szerint magánfél képviselőjének díjaként

- a nyomozati cselekményeken való részvételért megkezdett óránként 3000 Ft,
- a bírósági tárgyaláson, a nyilvános ülésen és az ülésen való

megjelenésért megkezdett óránként 4000 Ft, de megtartott tárgyalásonként, nyilvános ülésenként és ülésenként legalább 10 000 Ft állapítható meg.

Ugyanezen jogszabály 3. § (2) bekezdés értelmében különösen bonyolult ügyben a bíróság a díj összegét 20%-kal megemelheti.

Ezen túl a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a becsatolt számlák szerint a magánfél a megbízási díjat a jogi képviselőjének Áfa-val növelt összegben fizette meg, erre tekintettel 27 %-os áfa tartalmat is számolt (25/2016. (XII.23.) IM rendelet 4. § (4) bekezdés).

Ennek megfelelően

- 14 óra nyomozati jelenlétért 50.400 forint + 13.608 forint Áfa, összesen 64.008 forint,
- 21 óra elsőfokú tárgyalási jelenlétért 100.800 forint + 27.216 forint Áfa, összesen 128.016 forint,
- 15 óra másodfokú tárgyalási jelenlétért 74.400 forint + 20.088 forint Áfa, összesen 94.488 forint
- 28 óra megismételt másodfokú tárgyalási jelenlétért 134.400 forint + 36.288 forint Áfa, összesen 170.688 forint díjat állapított meg.

Mivel a bíróság a magánfél által érvényesített polgári jogi igénynek helyt adott, a magánfél képviselője díjának megfizetésére a vádlottat kötelezte a Be. 340. § (1) bekezdés **alapján (BH 2016. évi 168. számú eseti döntés).**

A járulékos kérdések körében a bűnjelekről történő rendelkezés pontosítására is sor került.

Mivel a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott által használt gépkocsiból lefoglalt tű és fecskendő nem az elkövetés eszköze volt, a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pont alapján elkobzásának feltételei nem állnak fent, ezért az ítélet tábla a Be. 155. § (1) bekezdése alapján a lefoglalás megszüntetése mellett a (8) bekezdés szerint a megsemmisítését rendelte el.

A törvényszék az összes többi bűnjel lefoglalását megszüntette, ellenben elmulasztott rendelkezni a bűnjeljegyzék 44. sorszám alatt szereplő kulcscsomóról, ezt a másodfokú bíróság akként pótolta, hogy mivel azt a vádlottól foglalták le, de a sértett nem ismerte fel sajátjaként, a Be. 155. § (2) bekezdése szerint a vádlottnak történő kiadását rendelte el.

Az elsőfokú bíróság a bűnjeljegyzék 4., 41., 51-52. tétel alatti bűnjelekről tévesen rendelkezett. A 41. tétel alatti adópapírt a vádlottnak adta ki, ellenben kétséget kizáróan megállapítható, hogy az a sértetté. A 4., 51., 52. tétel alatti bűnjeleknek pedig a megsemmisítését rendelte el. E bűnjelek esetében a másodfokú bíróság akként változtatta meg az elsőfokú ítéletet, hogy azokat az iratoknál rendelte kezelni.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 338. § (1) bekezdés és a Be. 381. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés b) pont biztosította.

Budapest, 2018. év február hó 22. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k. a tanács elnöke	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k. előadó bíró	Dr. Fülöp Ágnes Katalin s.k. bíró
--	---	---

A kiadmány hitelül:

tisztviselő